

KNJIGA 36

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=36>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 701/872

Tema: [Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?](#)

18-12-2015 11:06#701

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZLOČIN U CARCAGENTE - Vjekoslav Maks Luburić

‘Ne odustajem od časti da postanem meta!’

(Cyrano de Bergerac, IV, 4)

piše: Christophe Dolbeau

Svatko zna kako je srpsko-komunistička propaganda tijekom 45 godina uspijevala pripisivati Hrvatima i njihovim čelnicima, vrlo često uz zeleno svjetlo zapadnih medija, najmrskije i najekstravagantnije zločine. Na top listi hrvatskih osoba koje je bivši sustav demonizirao nalaze se bez dvojbe Ante Pavelić i Andrija Artuković, ali također i Vjekoslav Maks Luburić, hrvatski general i bivši ustaški pukovnik kojeg je Beograd oslikao kao rijetku vrstu dinarske nemani. Kada se dobro osmisli, svaka dezinformacija sjajno funkcionira, i to do te mjere da ona stvara kontroverze i potiče na polemike i to među samim iseljeništvom. Zatrovani medijskim linčom, neki su (možda) stvarno bili šokirani pričama o generalu, dočim su neki našli izgovor da se njime posluže kao žrtvenim jarcem. I danas na početku 21. stoljeća, takav stav se nije promijenio. Hrvatski general i ustaški pukovnik Vjekoslav Maks Luburić i dalje služi kao antinacionalističko strašilo. U svakom slučaju, sjene starih laži i dalje lebde, osim ako se čovjek uistinu ne boji staviti povijest u svoje prave okvire. Ima tome 40 godina, tj. 20 travnja, 1969. godine, otkad je Udba likvidirala Vjekoslava Luburića, što zaslužuje da se njegovim portretom pozabavimo drugačije negoli ga se obično oslikava. Luburićev avanturistički život i njegov dramatični završetak govore u njegovu korist.

Počeci revolta

Vjekoslav Luburić rođen je 6. ožujka 1913. u selu Radišići kraj Ljubuškog a kršten u Crkvi sv. Ante na Humcu, malom selu pored Ljubuškog, u srcu Hercegovine, u regiji koja je toliko dala za Hrvatsku. Pohađa pučku školu u svom selu, a nakon toga odlazi u franjevačku gimnaziju na Širokom Brijegu u kojoj dobiva dobre ocjene. Njegovo se školovanje odvija mirno. Još je mlad kad započinje nasilje, kada srpska kraljevska žandarmerija ulazi naglo u njegov život. U zimi 1923. žandarmerija upada u njegovu kuću i odvodi mu oca. [\(To je bilo pred Božić 1918. godine, mo. Otporaš.\)](#) U Trebinju žandarmerija muči njegova oca, a u jednoj samici ga polijevaju hladnom vodom. Zatvorenik umire. Vrlo je vjerojatno da je taj nasilni čin odigrao važnu ulogu u kasnijem Luburićevu životu. Prolazi još nekoliko godina tijekom kojih jačaju nacionalistički osjećaji kod

mladića. U zemlji gdje je represija nemilosrdna, gdje je zabranjeno pjevati tradicionalne pjesme i gdje se čak puca na katoličke procesije, opasno je, čak i s petnaest godina, prkositi vlasti. Na kaznu ne treba dugo čekati: mladi Luburić isključen je iz srednje škole u Mostaru. Njegovo školovanje iznenada se prekida, tako da je mladić primoran odsad raditi kao perač suđa u jednom restoranu. Kasnije radi kao pisar u jednoj štedionici za zdravstveno osiguranje. Bez dvojbe, ta su poniženja samo pojačala njegov bijes protiv srpskog okupatora.

U siječnju 1929. godine nacionalistički advokat Ante Pavelić konstatira da više nije moguće voditi političku i pravnu borbu u Kraljevini Jugoslaviji i odlazi u inozemstvo da nastavi s borbom. Vjekoslav Luburić također nastoji otići, no policija ga hvata pri prelasku granice i odvodi ga odmah njegovoj majci. No usprkos svemu tomu, on ponovno pokušava bježati te dolazi u Mađarsku u Janka Pustu, gdje se skupljaju prve Ustaše. U kontaktu s ostalim borcima, mnogo starijima i prekaljenima, on odsad uči o tajnim akcijama (u to vrijeme on dobiva nadimak Maks). Malo je informacija o tom periodu njegova života, no možemo zaključiti da to vrijeme pridonosi jačanju njegovih uvjerenja. Odsad se on nalazi upleten u nemilosrdnoj borbi gdje je većina udaraca smrtonosna i gdje će dosta njegovih suputnika pasti. Tih godina režim likvidira Marka Hranilovića i Matiju Soldina (svibanj 1931.), Ivana Rosića (srpanj 1931.), Petra Oreba i Josipa Begovića (proljeće 1934.), Stjepan Đuića (28. rujna 1934.), Andriju Gredičaka (25. svibnja 1935.) i Stipu Javora (27. ožujak 1936.). Luburićev je karakter očvrstnuo jer trebalo je preživjeti u Mađarskoj. Nakon zatvaranja Janke Puste, mladi čovjek jedva životari u Budimpešti, prije nego što ga je jedan seljak iz okolice unajmio kao običnog radnika. Rijetki su takvi mladi ljudi na koje takav 'univerzitet' ne ostavlja tragove, a još su rjeđi oni koji iz njih izlaze još odlučniji.

Vojnik nezavisne Hrvatske

Nakon proglašenja neovisnosti, 10. Travanja 1941., Vjekoslav Luburić vraća se u zemlju kako bi se stavio na raspolaganje novoj vlasti. Sa svojih 28 godina on je siguran i gotov borac kojem se odmah daju odgovorni zadatci. Prvo postaje pomoćnik generala Servatzyja, a nakon toga radi s Mijom Babićem, nakon kojega će preuzeti čelništvo III. ureda UNS-a (Ustaške nadzorne službe). Godine 1942. dobiva čin bojnika i to kada postaje šef nove jedinice 'Ustaške obrane' čiji je zadatak borba protiv neprijateljskih infiltracija i unutarnjeg neprijatelja. Budući da se već 19 godina borio protiv srpskih vlasti, svakako da se on ne pokazuje nježan niti s četnicima, niti s partizanima, niti s njihovim simpatizerima. Svakom je jasno da gerilski rat i protugerilski rat imaju vrlo malo zajedničkog s pravilima konvencionalnog rata. Jasno je da ispred sebe čovjek ne dijeli darove, o čemu svjedoče tisuće leševa hrvatskih civila, katolika i muslimana svih uzrasta koje su srpske bande ostavljale iza sebe i to često strašno mučene. No isto tako desetine pravoslavne siročadi bit će spašeno i smješteno u institucije koje o svom trošku održava 'Ustaška obrana'. Isključivo vezan za interese Hrvatske, kad to zatreba Luburić ne oklijeva doći u sukob i s Nijemcima, što mu nekad stvara ozbiljne probleme. Tako u studenom 1942. godine Nijemci ga optužuju za incident koji se dogodio u Travniku. Nakon što je kratko vrijeme stavljen u kućni pritvor pa čak i u zatvor, on izlazi iz cijele afere zahvaljujući podršci Poglavnika koji odbija pritisak Glaisea von Horstenaua da ga se izruči. Premda na terenu ima reputaciju da je čvrst i svojeglav, taj mladi časnik nema ništa od patološkog ubojice kako neki vole isticati. Vlada mu povjerava čuvanje jedne od najutjecajnijih osoba koja uživa veliki ugled u Hrvatskoj, dr. Vlatka Mačeka. Nakon što je stavljen u kućni pritvor, šef Seljačke stranke, anglofil, pacifist i uvjereni antifašist, provest će tri mjeseca kod Luburića u njegovu stanu u Bulićevoj ulici i to u društvu majke i dviju njegovih sestara. Ako je vjerovati njegovim Memoarima, Maček nije imao loše mišljenje o Luburiću.

Krajem 1942. Luburićeva jedinica uzima ime (Ustaški obrambeni sdrug). Ona okuplja 1500 vojnika, a u jesen 1944. godine njezin će broj iznositi 7000 ljudi. Ta borbena i pokretna jedinica nizat će operacije. Bori se na Psunju, Kozari, Ivan Planini, Posušju, Imotskom i Banjoj Luci. U listopadu 1944. godine kao znak za svoju hrabrost Vjekoslav Luburić dobiva čin pukovnika. On će dobiti visoka hrvatska odličja kao i naslov viteza. Usporedno s tim ratnim zadacima, Vjekoslav Luburić

dobiva također zadatak da vodi sabirne logore u hrvatskoj državi, jedan nimalo zahvalan zadatak za vojnika koji će omogućiti njegovim protivnicima da maksimalno ocrne njegovu reputaciju (suprotno – a i to treba navesti – ‘hrabrom‘ Lordu Kitcheneru koji je izumio prve koncentracijske logore u kojima je početkom 20. stoljeća nestalo 280.000 južnoafričkih Bura, od kojih 22.000 djece mlađe od 16 godina i 14.000 crnaca). Točna i objektivna povijest tih logora tek se mora napisati, a sve što znamo o njima dolazi isključivo od ljudi kojima je u interesu, zbog antihrvatske propagande, naslikati jednu apokaliptičku sliku. Ima već tomu mnogo godina da su neovisni povjesničari kao Ante Ciliga, Bruno Bušić ili bivši predsjednik Franjo Tuđman pokušali staviti stvari u ispravne okvire. Nije tu sve rečeno. To da ta mjesta za internaciju nisu bila mjesta za odmor i da su uvjeti života bili izuzetno teški, nitko u to ne sumnja. Ali u okvirima te epohe, je li uopće moglo biti drukčije? A što se tek zbivalo kod ostalih zaraćenih strana? Nepotrebno je naširoko opisivati ovdje paklene uvjete u sovjetskim i srpsko-komunističkim koncentracijskim logorima, no dovoljno je navesti da su tisuće zatvorenika živjeli kao mučenici u češkim logorima Jägerndorf, Lerchenfeld, Klaidovka, Burgberg, Kladno i Motol, u poljskim logorima Bereza Kartuska, Potulice, Jaworzno, Zgoda et Lambinowice, a prema Kanađaninu James Bacqueu (Other Losses) između 167.000 i 409.000 Nijemaca umire u zatočeništvu u Francuskoj! Hrvatske zatvori nisu bili modeli, međutim zatvori drugih, a osobito zatvori ‘antifašista’ nisu bili nimalo ugodniji. Konačno, trebalo bi točno ustanoviti dio odgovornosti svakog na dnevnoj osnovi jer se ne može samostalno upravljati zatvorskim sustavom. Nije red tješiti se prigodnim žrtvenim jarcem kojega nam je ostavila u ostavštini komunistička propaganda. Godine 1945. Vjekoslav Luburić je general koji zapovijeda s Drugim zborom Ustaške vojske (II. Ustaški sbor), a koji se sastoji od 3 divizije, koja brani crtu Slunj-Petrinja-Sisak. Zahvaćen debaklom, svibnja te godine on se povlači prema Celju i Austriji ne želeći pasti u klopku Bleiburga. Nije on tip koji se predaje. Poput nekih drugih časnika koji se ne žele priznati pobijedenima, i on se vraća i odlazi u šumu.

S padina Papuka do Costa del Azahara

Neposredno nakon rata, brojne skupine pokušavaju nastaviti borbu za Hrvatsku: na Velebitu pukovnik Delko Bogdanić rukovodi s više od 2000 boraca, u Lici to je zapovjednik Slavko Hajdinović koji rukovodi pokretom otpora, a u Hercegovini to je zapovjednik Niko Vladić. Neki pak djeluju u Slunju (Mile Špehar), u Odžaku (Petar Rajkovic) u Bugojnu (Pero Arapović), u Sarajevu (Hasan Biber) ili na Širokom Brijegu (Benko Penović, Mariofil Mandić i Vinko Škrobo). Prozvani kamenjarima ili škriparima, ti nacionalistički guerillerosi nanijet će ozbiljne gubitke okupatoru (komunistički pukovnik Svetislav Stefanović procjenjuje na 2.000 gubitke Ozne i Udbe između 1945. i 1948. godine). Jedna od tih skupina otpora bira regiju Plješevica-Bilogora i planine Papuka za teatar-operacije, a s tom skupinom se ustaški general Luburić odlučio boriti. Nakon dvije i pol godine jedna teška rana konačno dovodi do kraja tu očajničku borbu. Nakon što ga tajno jedan liječnik prijatelj liječi, on ponovno uspijeva izigrati planove onih koji su se dali u potjeru za njim i koji ga vrebaju na zapadnim granicama zemlje. Suprotno svim očekivanjima, kreće prema istoku, ulazi u Mađarsku i skriva se kod prijatelja u Budimpešti. Odatle odlazi u Beč, djelomično i tada pješice prelazi na zapadnjačku zonu. Zatim dolazi u Innsbruck, a onda konačno i u Pariz.

U strahu da će eventualno biti izručen u slučaju ako se otkrije njegov identitet (između 1944. godine i 1947. godine Francuska ima nekolicinu komunističkih ministara), bjegunac skrivečki ispunjava svoje materijalne potrebe kao radnik u rudniku. Nakon nekoliko mjeseci ponovno se seli da bi se smjestio u Španjolskoj, zemlji koja ne priznaje Jugoslaviju i gdje on zna da može računati na simpatije nekih čelnika i gdje je već dosta Hrvata započelo novi život. Nakon što je relativno lako dobio politički azil (nakon kratkog boravka u zatvoru u Cararabanchel) i nakon što je naučio nešto španjolskog jezika, Vjekoslav Luburić radi više poslova od koji su mnogi neočekivani: od trgovačkog putnika do uzgajivača peradi! Ženi se jednom Španjolkom, Isabelom Hernaiz 18 studenoga 1953., koja mu rađa četvero djece: Domagoja 1954., Drinu 1956., Vjekoslava 1957. i Miricu 1958.

Budući da on nije bio čovjek koji bi prihvatio anonimnost i koji bi prekrizio ruke, ne oklijeva se ponovno pojaviti na političkoj sceni i pokreće Hrvatski narodni otpor, pokret koji se začas proširio u Njemačkoj, Francuskoj, Americi i Australiji. Uvjeren u bitnu ulogu promidžbe, on priskrbljuje svom pokretu i tiskaru (gdje objavljuje časopise Obrana i Drina) a nakon toga osniva nakladu 'Drinapress'. Nakon što se seli u Caragente, 40 kilometara južno od Valencije, tamo vodi malu tiskaru koja će objaviti šezdesetak knjiga i brošura. Iz svog novog Stožera general Vjekoslav Luburić širi ideje koje znatno prelaze uobičajeni govor u emigraciji. Odbacujući svaki ideološki dogmatizam i svako zatvaranje u pretjerano i sterilno idealiziranje prošlosti, on postavlja svoje akcije na isključivo patriotskoj podlozi. Obraća se svim Hrvatima, uključujući i partizane i njihovu djecu (stari mostovi još postoje s klanom Hebrang i sa skupinom oko Ivana Ribara) te apelira na premošćivanje svih podjela, za bolju borbu protiv Jugoslavije i za spas Hrvatske. Takva strategija otvaranja i nacionalnog jedinstva, koja je prilično spretna (a da pritom ne niječe svoju prošlost), pokazuje jednu nedvojbeno modernu stranu koja je nespojiva s primitivnom i sirovom slikom koju neke žele zalijepiti generalu. Ne samo što to nije bio nikakav brlog aktivista koji imaju problema sa svojim vlastitim zavjerama, nego naprotiv, njegov pokret dobiva potporu više kvalitetnih emigranata od kojih su mnogi i intelektualci. Tako nalazimo uz bok Luburiću i bivšeg pukovnika Ivan Štiera, Ibrahima Pirić-Pjanića (1896.-1977.), Stjepana Crničkog (1903.- 2006.), ali također i kriminologa Žarka Šimata (1909.- 1985.), pjesnika Envera Mehmedagića, profesora Mirka Meheša (1921. – 1999.) i povjesničara Dabu Peranića. Blizak glasovitom Ocu Miguelu Oltri iz Svetog bratstva Španjolske, general ima jako dobre odnose s franjevcem Gracijanom Raspudićem (1911.- 1989.), fra Kvirinom Vasiljem (1917.- 2006.) i fra Otonom Knezovićem (1890.-1964.). Svi ti ljudi surađuju u žurnalima generala u kojima Luburić uvijek piše uvodne članke i u kojima on često prenosi i neke prijevode (prevodi neke radove španjolskog stratega Jose Diaza de Villegasa, veterana s Istočnog fronta).

Dolazak 'Jude'

Budući da je u stanju povesti ljude razočarane komunizmom i budući da uživa neospornu prestiž kod najaktivnijih emigranta, Vjekoslav Luburić ponovno predstavlja opasnost, što ga čini ponovno glavnom metom jugoslavenskih tajnih službi. Glede zločina, ti su ljudi tada već jako dobro uhodani budući da su u nekoliko godina uspjeli likvidirati dvadesetoricu izbjeglica. Rečeno policijskim rječnikom, Luburić je meta koju je lagano lokalizirati: poznat pod nadimkom 'general Ladislav Černošky' i 'général Drinjanin' (njegov pseudonim) njega se također zove i Vicente García Pérez iz Carcagente, a tamo gdje on živi (u Ulici santa Ana 33) također ga se zove 'El Polaco' (Poljak). Kad se rastavio od svoje žene Izabele, živio je iznad tiskare sa svojim sinom Donkijem (Domagojem) čiji su se brat i sestra nalazili u jednom internatu u istom kraju. Problem jugoslavenskih agenata bio je u tome kako mu prići i kako zadobiti njegovo povjerenje. Taj posao, posao Jude, bit će dodijeljen Iliji Staniću Livaji koji dolazi u Španjolsku krajem 1967. (Postoje istiniti podatci gdje se Ilija Stanić slika u Madridu polovicom ožujka 1967., mo. Otporaš.) godine. Bio je nešto stariji od dvadesetak godina. Službeno se za njega govori da je rođen u listopadu 1945. godine, premda je vjerojatnije da je taj datum negdje između 1942. i 1944. godine, osrednjeg rasta, tamne puti, kovrčave kose. Taj mladić je bio navodno keramičar po struci, a za sebe je govorio da je pobjegao iz Jugoslavije 1966. godine. Tvrdio je da je porijeklom iz Hercegovine (iz mjesta Čolopeci pored Konjica), a kao sin bivšeg Luburićeva vojnika, čije je on navodno kumče, prošao je kroz logor izbjeglica u Zirndorfu u Njemačkoj gdje je tada stupio u kontakt sa simpatizerima Otpora. Iz Njemačke Stanić odlazi u Francusku, u Pariz, Nicu i Lyon, gdje zalazi često u emigrantske krugove. Nakon toga odlazi u Madrid gdje ga hrvatska zajednica hladno dočekuje. Je li on bio stvarno poslan na zadatak (po nalogu Ane Miljasa i Fehima Halilovića), je li regrutiran u inozemstvu – to se nikad ne će znati. Kad je došao, već je znao par riječi španjolskog, što nije uobičajeno kod hrvatskih emigranata njegove dobi (glasine govore da je bavarska policija zaplijenila njegove dokumente koji su imali falsificirane španjolske vize). Bilo kako bilo, evo njega nakon nekoliko peripetija u Carcagenti gdje prepričava svoju priču Luburiću, i to s takvom uvjerljivošću da ga Luburić zapošljava u tiskari. Vrijedan na poslu i prijateljski naklonjen prema svima, ostavlja dobar dojam na one s kojima surađuje. Nakon

nekoliko mjeseci čak se zaručuje s jednom mladom bolničarkom iz okolice ostavljajući tako dojam da se ozbiljno i trajno namjerava nastaniti u toj zemlji. Vrlo brzo zadobiva povjerenje generala Luburića, postaje njegova desna ruka i nudi mu stalno mjesto za stanovanje i skrivanje. Cijela 1968. godina prolazi, a da ne pobuđuje nikakve sumnju. No primjećuje se da je tijekom ljeta Stanić odsutan iz Carcagente. Službeno odlazi k svojim roditeljima u Njemačku, no viđen je u Parizu krajem rujna. U francuskom glavnom gradu, kako sam tvrdi, zatražio je politički azil te u tom smislu moli za pomoć kod sunarodnjaka. [B][COLOR="blue"](Trebalo bi dobro pročitati knjigu "POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA" koju je napisao dr. Miljenko Dabo Peranić - generalov uski suradnik - 1984., i iz te knjige povaditi podatke o Stanićevu boravku u Parizu. Mo. Otporaš.) Nakon nekoliko tjedna nestaje bez ikakva objašnjenja. Neki će kasnije tvrditi da se posvađao s Luburićem, da je svađa brzo završila i da se ponovno vratio svom mjestu. Po drugima, upravo radi te svađe s Luburićem Udba ga je regrutirala, a po drugima opet, njegov boravak u Parizu imao je za svrhu da se razradi detaljno njegov zločin. **(Ovo je potpuno istina. U Parizu se je razradila UROTA I UBOJSTVO generala drinjanina, mo. Otporaš.)** Nakon svog povratka u Carcagente, ponovno radi svoj posao i unajmljuje stan koji će neko vrijeme dijeliti s misterioznim 'prijateljem'. U stanu će ostaviti samo par svojih osobnih stvari, gotovo minimum, i ne će primati nikakvu poštu.

Ubojstvo

Ništa posebno ne označava početak 1969. godine. Posao u tiskari i dalje ide. Carcagente, tu i tamo ispunjen posjetom nekog od čelnika Otpora. General ne pokazuje nikakvo nepovjerenje. On i dalje posjećuje neke Hrvate koji su se naselili u blizini i ne daje im ničim do znanja o nekoj svojoj zabrinutosti. Nakon što su ga prijatelji pozvali, on odlazi u Barcelonu 5 i 6. travnja da bi sudjelovao na kongresu Krug španjolskih prijatelja Europe (CEDADE), jedne antikomunističke udruga čiji je pokrovitelj bivši tajnik falange i vice-predsjednik vlade Augustin Munoz Grandes. Nakon dva tjedna mračna urota ulazi u svoju zadnju fazu od koje izdvajamo značajne trenutke: 19. travnja četvorica ljudi dolazi u Carcagente i traže adresu 'Poljaka' na porti College San Antonio. Navodno oni ne odlaze do kuće generala i kasnije se njih više nikad ne vidi. U nedjelju 20. travnja Vjekoslav Luburić i njegov sin Domagoj doručkuju u društvu Ilije Stanića. Oko deset sati sin generala ide vjerojatno na misu ostavljajući svog oca i Stanića same. Prošao je jedan sat i oko 11 sati Luburić dobiva snažan udarac šipkom ili čekićem po glavi dok je bio u kuhinji pored sudopera. Srušio se na zemlju bez svijesti i nakon toga dobio još tri udarca nožem. Ilija Stanić, a to je hipoteza, zamotat će zatim tijelo (otprilike 100 kg) u jedan zastor, odvući ga u drugu sobu i skriti ga ispod jednog kreveta. Po izjavama liječnika, general umire tek dva sata kasnije. Nakon toga ubojica čisti kuhinju i mirno sprema sebi svoj podnevni ručak. Oko 13 sati on ruča zajedno s Domagojem i kaže mu da je njegov otac morao otići u Benidrom i da neće doći prije sutrašnjeg dana. Istu će priču ispričati povjesničaru Stanku Logariću, **(Nije Stanko nego Slavko Logarić, koji uopće nije povijesničar, nego bivši Luburićev vojnik, koji je u kolovozu 1966. godine morao napistiti Njemačku i zatražiti politički azil u Španjolskoj, mo.)** jednom generalovu poznaniku koji se najednom pojavljuje i sjeda za stol s ostalom dvojicom. Poslije podne, kad su Donki i Logarić otišli, Stanić mijenja odjeću, pobire neke osobne stvari i uzima taksu koji će ga odvesti do Valencije. Odatle ga jedan drugi taksu vozi do Barcelone, do Francuskog kolodvora, gdje mu se gubi trag. U Carcagenti Domagoj provodi večer sam pred televizorom, prije nego što odlazi spavati i to samo nekoliko metara od leša svog oca! Dana 21. travnja ujutro Domagoj se sprema za školu, a tada dolaze i radnici. Poslovođa Segui (Pepe) nešto je začuđen jer vrata obično otvara general. On otvara svojim vlastitim ključem i odmah primjećuje jednu veliku crnu mrlju na stropu tiskare. Reklo bi se krv. Penje se u stan, otvara sobu i otkriva leš generala. Nakon toga policija, liječnik i sudac dolaze na lice mjesta. Ispitivanje počinje a sudac Don José García Robledo pečati kuću. Dana 22. travnja pokapa se Luburića u ustaškoj uniformi, nakon zadušne mise koju slavi otac Eugenije Beluhan i na kojoj su nazočni mnogi Hrvati kao i veliki broj španjolskih prijatelja (jedan od njih će kasnije otići u Hrvatsku da uzme komad zemlje koja će se razasuti na grobu). Njegova odlička i njegova kapa bit će predani jednom španjolskom časniku, veteranu rata u Rusiji koji će ih kasnije predati starijem generalovu sinu. Takav je veoma shematski rezime i film o podmuklom atentatu koji je donio smrt generalu

Luburiću, čovjeku koji se na svoj način posvetio borbi za Hrvatsku i koji je umro kao vojnik od udaraca neprijatelja. („Ako ja stradam“, pisao je on neposredno prije smrti, „svatko neka zna da sam stradao kao Ustaša i kao hrvatski general.“) Bilo da opravdavamo ili ne njegovu osobu ili njegove izbore, takav put zahtjeva respekt.

Pitanja bez odgovora

Zločin u Carcagenti ostaje na žalost nekažnjen, a njegova istraga (nimalo energična) nije uspjela osvijetliti sve kotače toga stroja. Četrdeset godina nakon toga ubojstva, brojna pitanja ostaju bez odgovora. Je li Stanić radio sam, kako on to kaže u jednom snimljenom razgovoru arhiviranom kod Udbe, ili su mu pomagali četvorica nepoznatih ljudi koji su zamijećeni dan prije toga u Carcagenti? Tko su bili ti ljudi i kamo su oni otišli? Jednom čudnom koincidencijom, dva jugoslavenska broda Jugoslavija i Solin isplovila su iz luke Valencije u ponedjeljak 21 travnja 1969. godine. Izgleda da ih je španjolska policija zaustavila i da je prekontrolirala posadu. No u tom trenutku policija je tražila Stanića kojeg nije mogla naći. Dan nakon toga brodovi su se našli u međunarodnim vodama. Tko su bili nalogodavci i Stanićevi suradnici u Jugoslaviji i Njemačkoj i možda u Španjolskoj? Zašto se nije nikada ozbiljno ispitalo Stanića? Dugo vremena nije ga se moglo naći, no ta osoba nije nestala. Ima tome 15 godina kad se govorilo da je on član HDZ-a u Bosni i Hercegovini (gdje je njegova supruga radila kao tajnica kod jednog zastupnika), a u travnju 2003. katalonski novinar Francesc Bayarri čak ga je sreo u Sarajevu. Iz tog susreta on je snimio jedan film (za Malvarrosa Mediu) i napravio materijal za knjigu Susret u Sarajevu koja je objavljena 2006. u nakladi L'Eixam Edicions u Valenciji. Za vrijeme razgovara ubojica je tvrdio da je imao dvoje pomagača (što nije u skladu s njegovom prvom verzijom), no on nije čuo da je radio za Udbu, već priznaje da je širokogrudno plaćen za svoj zločin, no s druge strane izbjegava govoriti o svojim motivima i eventualnim nalogodavcima. Zar se nije od njega moglo očekivati da će kazati nešto više? Što se dogodilo s cijelim sudskim dosjeom kod ispitivanja od strane španjolskog pravosuđa? Je li istina, kao što se kaže, da je on prenesen iz Alciara u Valenciju, a nakon toga u Moncadu gdje je bio uništen u poplavi? Je li uzaludno postavljati ta pitanja? Čak ako je prošlo 40 godina, djeca i unučad generala dužna su to znati. I hrvatski narod također je dužan to znati jer to je dio njegove borbe, a dakle i njegove povijesti!

Christophe Dolbeau je književnik. Suraduje s francuskim listovima Rivarol i Écrits de Paris. Autor je više djela iz područja književnosti. Između brojnih obavljenih knjiga, spomenimo Croatie, Sentinelle de l'Occident (Hrvatska, Na straži Zapada), Le Panserbisme, cancer yougoslave (Velikosrpsvo -jugoslavenska rakrana), France-Croatie (Francusko-hrvatski odnosi u razdoblju od 9. do 19. stoljeća), Les Forces Armées Croates 1941.-1945 (Hrvatske oružane snage 1941.-1945) i Face au Bolchevisme-petit dictionnaire des résistances nationales a l'Est de l'Europe 1917.-1989.

Saznajte više: Maks Luburić, Hrvat katolik ili srbin pravoslavac - Stranica

2 <http://slobodni.net/t112192-2/#ixzz3uf28Yb9t>

Naša facebook stranica: <https://www.facebook.com/slobodni.net>

Posljednje uređivanje od Bobani : 18-12-2015 at 11:10

19-12-2015 00:59#702

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

**ZAŠTO JE HRVATSKI NARODNI ODPOR PREŠAO U HRVATSKI NARODNI OTPOR?
SRETAN BOŽIĆ I VESELA SVIMA NOVA 2016 GODINA! Mile Boban, Otporaš.**

HRVATSKI NARODNI ODPOR - U OGLEDALU - ZRCALU - POVIJESTI

(Ovo je originalno ime kada se je na Ivan planini u listopadu 1944 godine osnovao HRVATSKI NARODNI ODPOR kao zalaznica HOS. Na čelo HNO hrvatska državna vlada je (po)stavila generala HOS Vjekoslava Maksa Luburića.

Godine 1951. u suglasnosti hrvatske državne vlade i Poglavnika dra. Ante Pavelića general Maks Luburić reorganizira i pokreće HNO i mjesečnik "DRINA", koja je u to vrijeme bila više kao vjesnik između razbacanih hrvatskih boraca u emigraciji. U tim "DRINAMA" Maks Luburić uzima ime "general DRINJANI", piše mnoga pisma, izvještaje, okružnice, članke što sve potpisuje pod imenom "general Drinjanin". Mnoge uspomene i ratne dogodovštine su u tim "DRINAMA" opisane i tako sačuvane za povijest.

Kada je došlo do razlaza između Poglavnika i generala Drinjanina 1956 godine, dolazi i do obustave svih aktivnosti HNO kao i izlaženje časopisa "DRINA". Tko bi iz bliza čitao u tim "DRINAMA" Maksa Luburića pisanja, očito bi mogao shvatiti po pisanju i izražaju da je Maks ostao onaj isti Maks iz Janka puste i rata.

Poslije Poglavnikove smrti 29 prosinca 1959. godine u Madridu, Maks Luburić se iz zimskog sna od skoro četiri godine pokreće. Odmah u početku 1960 g. pokreće organizaciju HNO, izdaje letak PRVI KORAK i za Deseti Travnja 1960. u 25 tisuća primjeraka tiska TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI, a u ožujku iste godine daje intervju novini NOVA HRVATSKA koju u Londonu izdaje Jakša Kušan, gdje otvoreno govori da su grijesi "ustaške revolucije" na njemu i da nikada više neće biti Poglavnika, dvije vojske i Crne Legije u borbi za hrvatsku državu. U tom intervjuu je najznačajnije kada je rekao: "...da su neke ustaške glave počele misliti svojom glavom ..."

Od tada je počeo novi horizont HNO u službi Domovine Hrvatske. Pratiti pisanje Maksa Luburića prije smrti Poglavnika i poslije smrti Poglavnika, uočiti će se velika politička promjena, a ne nacionalna.

Poslije pogibije generala Drinjanina 20 travnja 1969 godine, dolazi do velikog nesnalaženja u organizaciji HNO. Novina OBRANA neredovito je izlazila sve do potpunog prestanka 1975. godine. Časopis "DRINA" je prestao izlaziti. Izišla su dva ili tri časopisa koja su već od prije bili pripremljeni za tiskanje. Napetost između Glavnih Povjerenika HNO se širi sve više i više. Saziva se Glavna Sjednica svih Povjerenika HNO u Hamilton, Canada 1974 godine. Na jednoj strani izabran je za Glavnog Pročelnika Stipe Bilandžić iz Njemačke a na drugoj Dinko Šakić, zet generala Drinjanina. Tako dolazi do polarizacije ove hrvatske vojničke i stegovne organizacije HNO.

Novi Pročelnik HNO Stipe Biladžić sa svojim najužim suradnicima u Glavnom Pročelništvu: Mirko Bušić, Argentina, Tomislav Kvaternik, odnosno Nikola Štedul, Škodska, Ante Ljubas, Stipe Šego i Mile Markić, Chicago, počimaju davati nove smjernice, u duhu tadašnjice 1975/76., organizaciji HNO. Proljećari, Bruno Bušić, Franjo Mikulić, Zlatko Markus i drugi su srcem i dušom, drugim riječima idejno bili uz zacrtani program HNO.

Glavno Pročelništvo Hrvatskog Narodnog Otpora HNO je sazvalo sjednicu u Chicagu u rujnu 1977 godine. Tada se je izabralo za Kontinentalnog Pročelnika za sjeverni kontinent gospodina Milu Boban iz San Francisca. Bruno Bišić je izradio i tiskao jednu knjižicu UPUTE ZA OSLOBODITELJSKI RAD - hrvatski grb - GLAVNO SJEDIŠTE HRVATSKIH

OSLOBODITELJSKIH SNAGA, Zagreb 1977. Tada se je poteglo pitanje riječi "osloboditeljskih" umjesto "**oslobodilačkih**", našto je Bruno odgovorio da je jezik živ kao i riba i da se mora prilagođivati duhu i vremenu u kojem hrvatski narod živi. Tada smo mi **OTPORAŠI** došli do ideje da se riječ "**Otpor**" fonetički više izgovara "**Otpor**" nego "**Odpor**".

Tada smo radili i izdali **USTAVNA I PROGRAMSKA NAČELA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA**, kada je Glavno Pročelnništvo Hrvatskog Narodnog Otpora, imao u Španjolskoj izvanredni Svjetski Sabor 16 kolovoza 1977. godine i zaključeno donijeli odluku da se ova Programatska Načela HNO tiskaju. Otporaš.)

Sada donosim ovdje:

RESISTENCIA NACIONAL CROATA (ovdje grb otpora) CROATIAN NATIONAL RESISTANCE

secretaria general secretary's general office

HRVATSKI NARODNI ODPOR
ured glavnog tajnika

GLAVNI STAN ODPORA,
Br. Z.: 738/64.

O T V O R E N A - Z A P O V J E D

bratu MILANU MARKICH, glavnom povjereniku Otpora, da kao posebni izaslanik Zapovjednog Skupa otputuje u Njemačku, te u istoj obađe naše povjerenike i suradnike i izvrši slijedeće:

- 1.) Provjeri i reorganizira sva povjereništva, te smjeni ili postavi druge povjerenike, ako potrebe zahtijevaju.
- 2.) Skupi podatke o kretanju neprijateljskih agenata, te provjeri podatke o onim Hrvatima, koji rade za tuđina i strane službe.
- 3.) Održi sastanke glavnih suradnika i ustanovi taktiku za rad u budućnosti.

Svi su pripadnici HOS-a i ODPORA dužni dati svu pomoć br. Markiću u toj misiji i staviti mu na raspolaganje sve podatke.

Uz naš vojnički pozdrav,

general Drinjanin

potpis

Veliki okrugli grb HNO s tropletom okolo.

19-12-2015 21:03#703

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

NAPOKON UTVRĐENO TKO JE IZVRŠIO ATENTAT 1968. GODINE+AAA -

Devetorica slovenskih udbaša usred Münchena ubili trojicu Hrvata | Dnevno.hr

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatsk...-hrvata-871662>

Autor: prof. dr. sc. Josip JURČEVIĆ i Roman LELJAK / 7Dnevno / 18. prosinca 2015.Subota, 19. Prosinac 2015. u 16:27

U izvješću njemačke policije opisana je likvidacija kojom je Udba usmrtila trojicu hrvatskih iseljenika: Milu Rukavinu (58), Krešimira Tolja (30) i Vida Maričića (22). Ubijeni su 26. listopada 1968., između 10 i 11 sati prijepodne u središtu Münchena, u prostorijama redakcije časopisa 'Hrvatska sloboda'. Ubojice su vjerojatno nastupili u ulozi njemačkih policajaca

“Kad smo u 14,30 provalili u prostorije – svi su već nekoliko sati bili mrtvi. Rukavina je u ruci držao neki spis i naočale, koje je upotrebljavao samo kod čitanja. Tolja su ubili s pet metaka u fotelji. Pokraj njega je ležala njegova putovnica, rastvorena. Maričić je ležao pred izlaznim vratima. On je, izgleda, pokušao pobjeći. Te okolnosti upućuju na neke pretpostavke. Ubojice su vjerojatno nastupili u ulozi njemačkih policajaca. Pri upadu, Rukavini su pružili fiktivni nalog, a od Tolja zahtijevali isprave. Zločinci su iskoristili trenutak njihove zbunjenosti, izvadili pripremljeno oružje i poubijali ih iz neposredne blizine.”

Na ovaj je način u dijelu izvješća njemačke policije opisana likvidacija kojom je Udba usmrtila trojicu hrvatskih iseljenika: 58-godišnjeg Milu Rukavinu, 30-godišnjeg Krešimira Tolja i 22-godišnjeg Vida Maričića. Ubijeni su 26. listopada 1968., između 10 i 11 sati prijepodne u središtu Münchena, u prostorijama redakcije časopisa “Hrvatska sloboda”.

Mile Rukavina je rođen 1910. u Gospiću. U Drugom svjetskom ratu bio je pripadnik oružanih snaga Nezavisne države Hrvatske. Preživio je Bleiburšku tragediju i potom skrovito živio u Austriji. No, 1954., Jugoslavija je zatražila njegovo izručenje, pa je preselio u Schangau u Njemačkoj. Uskoro je postao čelnik organizacije Ujedinjeni Hrvati Njemačke (UHNJ).

Krešimir Tolj je rođen 1938. u Veljacima kod Ljubuškog. Studirao je medicinu u Zagrebu, a 1958. je prekinuo studij i ilegalno pobjegao u Njemačku. Učlanio se u Ujedinjene Hrvate Njemačke i postao je glavni urednik časopisa “Hrvatska sloboda”.

Vida Maričić je rođen je 1946. u Selcima Đakovačkim. Zajedno s bratom Blažem ilegalno je 1964. iz Jugoslavije otišao u Francusku, te se učlanio u Ujedinjene Hrvate Francuske. Dvije godine kasnije otišao je u Australiju i vrlo brzo postao član Hrvatskog revolucionarnog bratstva (HRB). Već nakon nekoliko mjeseci HRB ga je vratio u Europu sa zadatkom da uspostavi suradnju s Milom Rukavinom.

Maričić je u München stigao 25. listopada 1968. i sutradan je otišao na dogovoreni sastanak s Rukavinom, u prostorije časopisa “Hrvatska sloboda”, koje su istodobno bile i ured UHNJ-a. U redakciji se nalazio i Krešimir Tolj. Petnaestak minuta nakon što je na sastanak stigao Rukavina, u prostorije je došla skupina Udbinih ubojica.

Početak serije udbaških ubojstava Hrvata u Njemačkoj

Likvidacija trojice Hrvata bila je dio serije ubojstava koje je jugoslavenski komunistički režim u tom

razdoblju počinio nad Hrvatima u zapadnoeuropskim državama. Samo tijekom 1967. i 1968., Udbini likvidatori su usmrtili 15 iseljenih Hrvata, od kojih čak njih 11 u Zapadnoj Njemačkoj.

Pritom je najznakovitija sljedeća činjenica. Prije nego je jugorežim 1967. godine na teritoriju Zapadne Njemačke započeo s nizom ubojstava Hrvata, u dvadesetgodišnjem razdoblju od 1945. do 1966. u Njemačkoj nije ubijen ni jedan Hrvat, niti je u Njemačkoj otet Hrvat sa smrtnim posljedicama. Naime, od 1945. do 1966., Udbe je u zapadnom svijetu ubila petoricu Hrvata, od kojih dvojicu u Europi (Ivu Protulipca u Italiji i Iliju Abramovića u Austriji). Uz to, u tom 20-godišnjem razdoblju, Udbe je u zapadnoj Europi provela i pet otmica iseljenih Hrvata (Drago Jilek u Italiji, Mate Merčep u Austriji, te Zlatko Milković, Zvonimir Kučar i Geza Pašti u Francuskoj), nakon kojih su mučeni, saslušavani i ubijeni u Jugoslaviji.

Znakovita je i unutarhrvatska (i unutar-jugoslavenska) činjenica, da su u razdoblju dok je na čelu Udbe bio zloglasni Aleksandar Ranković (do 1966.) u zapadnom svijetu ubijena petorica Hrvata, a u dva desetljeća nakon Rankovića u zapadnom svijetu Udbe je ubila 64 Hrvata. Obje naznačene znakovitosti imaju složene uzroke i predstavljaju dio neistražene i prešućene hrvatske povijesti koja i sadašnjem hrvatskom naraštaju nedostaje kao pouka. No, vratimo se ubojstvu Rukavine, Tolja i Maričića.

TRUP – tajne revolucionarne ustaške postrojbe

Glavna meta Udbina trostrukog ubojstva u Münchenu nedvojbeno je bio Mile Rukavina kao čelnik Ujedinjenih Hrvata Njemačke, jer je UHNJ bio dio organizacijske mreže Hrvatskog oslobodilačkog pokreta (HOP) kojeg je 1956. u Argentini osnovao Ante Pavelić. Veliki broj HOP-ovaca bio je sklon različitim oblicima oružanog suprotstavljanja Jugoslaviji i njenom režimu, s ciljem uspostave samostalne hrvatske države. Međutim, Pavelić – najvjerojatnije pod utjecajem strukture vlasti zapadnih država koje su čuvale opstanak Jugoslavije – nikako nije bio za oružane oblike djelovanja, nego za “čekanje pogodnog trenutka”.

Nakon smrti Pavelića (1959.), Mile Rukavina, Nahid Kulenović (tajnik UHNJ-a) i Dane Šarac, u Münchenu su 1961. donijeli odluku o osnivanju tajne revolucionarne organizacije, te su osnovane Tajne revolucionarne ustaške postrojbe (TRUP). Nekoliko godina provodile su se pripreme, regrutiranje i obuka pripadnika TRUP-a, a potom su počeli izvođenje različitih protiv-jugoslavenskih oružanih djelovanja – od postavljanja eksplozivnih naprava u Jugoslaviji, do napada na jugoslavensku imovinu u inozemstvu i diplomatske predstavnike Jugoslavije.

Još uvijek nije jasno iza kojih je protiv-jugoslavenskih oružanih akcija stajao UHNJ, a iza kojih druge hrvatske iseljeničke organizacije (HRB, Hrvatski narodni otpor, kojeg je osnovao Vjekoslav Maks Luburić, itd.). No, Udbe i jugorežim su niz takvih akcija pripisali UHNJ-u, te su stoga donijeli odluke o ubojstvima niza pripadnika UHNJ-a, prvenstveno njenog čelnika Mile Rukavine. Prema metodologiji rada Udbe do sada je bilo jasno da su likvidacije zajednički planirali i organizirali savezna (jugoslavenska) razina Udbe i njen dio iz republike iz koje je poticala osoba na koju je vršen atentat.

To je bilo i logično, jer se svaka jugoslavenska republička Udbe bavila iseljenicima porijeklom iz “svoje” republike – od praćenja i infiltracije do poduzimanja različitih akcija, kombinacija i operacija, uključujući ubojstva. Prema toj logici, ali i prema različitim svjedočanstvima iz Njemačke, te do sada poznatim dokumentima Udbe, znalo se da su u pripremi i organizaciji ubojstva Rukavine, Maričića i Tolja sudjelovale i savezna i republička Udbe iz Hrvatske.

Smrtonosna imena za Hrvate: Silvo Gorenc i Milan Dorič – ‘Hanzi’

Međutim, prema mnogobrojnim dokumentima Udbe, koje posjeduje slovenski istraživač Roman Leljak, utvrđeno je da je u ubojstvima Rukavine, Maričića i Tolja ključnu ulogu imala slovenska Udba, kojoj je tada na čelu bio Silvo Gorenc. Slično je bilo i s nizom drugih ubojstava Hrvata u Njemačkoj i Austriji, u kojima je, pored savezne i hrvatske Udbe, značajnu ulogu imala i slovenska Udba...

Podsjećamo kako je 7Dnevno već pisalo o tome da Silvo Gorenc (jedno vrijeme šef slovenske, a potom i savezne Udbe), iako je odgovoran za sudjelovanje u nizu ubojstava, dugi niz godina spokojno živi u europskoj Sloveniji, primajući iznimno visoku državnu mirovinu.

Udbini dokumenti s kojima raspolaže Roman Leljak otkrili su da je posebno značajnu i dugogodišnju ulogu u slovenskom praćenju i ubojstvima iseljenih Hrvata imao i suradnik slovenske Udbe – Milan Dorič, kojeg je slovenska Udba, najčešće u svojoj opsežnoj pismohrani, vodila pod konspirativnim imenom – “Hanzi”.

U obuku, izgradnju i legendiranje ‘Hanzija’, slovenska je Udba uložila golemi trud i vrijeme, te novac, od kojeg je lavovski dio otpadao na nagrade “Hanziju” za sudjelovanje u ofenzivnim akcijama, tj. ubojstvima. Prema dosad otkrivenim računima, slovenska Udba je “Hanziju” isplatila više od milijun njemačkih maraka.

U iznimno opsežnom dosjeu slovenske Udbe o Milanu Doriču – “Hanziju” mogu se saznati svi, pa i najsitniji detalji o njegovom životu i dugogodišnjem špijunskom djelovanju. Milan Dorič je rođen 1930. u Mariboru, a a je imao 15 godina, Gestapo ga je vrbovao i ubacio kao špijuna među slovenske partizane. Dorič se 1954. pojavio u Klagenfurtu i od austrijskih vlasti zatražio politički azil. Nekoliko godina kasnije, preselio se u Njemačku i zbog znanja njemačkog jezika uspio se zaposliti u logoru za političke izbjeglice iz Jugoslavije. Od tada teče njegovo duboko uvlačenje u najpovjerljivije krugove niza hrvatskih iseljeničkih organizacija. Ujedno, to je bio i početak njegovog tajnog rada za slovensku Udbu, pod kodnim imenom “Hanzi”.

Dorič je sam ponudio svoje usluge Udbi, koja je brzo shvatila njegovu veliku iskoristivost. No, prije nego je “Hanziju” dala puno povjerenje, slovenska Udba je provela iznimno široku obavještajnu istragu o njemu, te provjeru i testiranje. Potom je “Hanzi” temeljito obučavan za konspirativno djelovanje i opskrbljen je s velikom količinom različitih vrsta oružja i eksploziva. Uz to, slovenska Udba je iznimno puno radila na legendiranju i drugim vrstama zaštite Doriča od provaljivanja njegovog tajnog djelovanja. Tako je on u svojem dugom radu za Udbu koristio čak 50-ak različitih identiteta. Zanimljivo je, da se Dorič, iako je po rođenju Slovenac, uvijek predstavljao kao Hrvat.

Akcija u Münchenu

U Udbinom dosjeu Milana Doriča – “Hanzija” već iz ranog razdoblja navodi se da on uspješno pokriva jugoslavenske iseljenike različitih nacionalnosti i iz nekoliko zemalja, ali da je “jedan od najbolje plasiranih suradnika u redovima ustaške emigracije u Zapadnoj Njemačkoj, prije svega u UHNJ i djelomično u HNO (Hrvatski narodni odbor, kojeg je osnovao Branimir Jelić op. a.)” Na temelju toga, “Hanzi” je bio jedan od ključnih sudionika u pripremi likvidacije Rukavine, uz kojeg su ubijeni Maričić i Tolj.

Prema dokumentima slovenske Udbe, ubojstvo Rukavine pripremano je i u rujnu 1968. godine. Tako se u Udbinom popisu akcija u kojima je sudjelovao “Hanzi”, između ostaloga navodi: “Septembra 1968. je na temelju ‘Hanzijevih’ informacija i s njegovim sudjelovanjem, sačinjen program za akciju protiv Rukavine. Pripremljena su bila tehnička sredstva (u terminologiji Udbe to znači oružje i drugu potrebnu opremu, op. a.), a u Zapadnoj Njemačkoj je bila ekipa od 11 operativnih radnika i suradnika. Akcija je uz sudjelovanje ‘Hanzija’ tekla tako, da je on bio upoznat sa svojim zadatkom i tehničkim sredstvima o kojima je bio instruiran. Uoči realizacije, akcija je

otkazana na zahtjev tadašnjega načelnika SDV-a (Služba državne varnosti, tj. sigurnosti, op. a.), tov. (tovariša, tj. druga, op.a.) Gorenca.”

Razlozi otkazivanja akcije još nisu poznati. Jedna od mogućnosti je da je Udbe saznala za dolazak Vida Maričića iz Australije, te je akciju u rujnu odgodila, kako bi u isto takvoj akciji likvidirala i Rukavinu i Maričića. To se i dogodilo mjesec dana kasnije, kada su u prijepodnevnim satima u središtu Münchena, u redakciju časopisa “Hrvatska sloboda” ušli devetorica pripadnika slovenske Udbe, najvjerojatnije preobučeni u njemačke policajce.

Hladnokrvno su ubili iznenađene Rukavinu, Maričića i Tolja. O iznenađenju svjedoči i činjenica da je Rukavina u ladici stola imao pištolj, kojeg nije ni pokušao koristiti. Nakon pogubljenja trojice Hrvata, pripadnici slovenske Udbe su zaključali prostorije redakcije i neometano se vratili u Jugoslaviju.

Autor: prof. dr. sc. Josip JURČEVIĆ i Roman LELJAK / 7Dnevno / 18. prosinca 2015.Subota, 19. Prosinac 2015. u 16:27

Posljednje uređivanje od Bobani : 19-12-2015 at 21:15

19-12-2015 22:30#704

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA - BILO JE PRAVO IME

NDH je bilo pravo ime koje je hrvatski narod 1941. pozdravio, za to se ime borio. To nam je posvjedočio i hrvatski kardinal, sada blaženi A. Stepinac na jugoslavenskom-komunističkom suđenju 1946. godine u Zagrebu.

(Niže priloženi osvrt na knjigu Ilije Barbarića: **"NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA - BILO JE PRAVO IME"** je napisao hrvatski politički emigrante iz Toronta Rudi Tomić. Otporaš.)

Piše: Rudi Tomić

Pročitavši knjigu ratnih uspomena i doživljaja hrvatskog Brazilijanca Ilije Barbarića: NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA /BILO JE PRAVO IME/ - ne mogu ostati nepomičan. Ipak, trebalo mi je snage i vremena, da se odlučim na pisanje kritičkog osvrta, s obzirom na obim informacija. Naime, nije samo riječ o Nezavisnoj državi Hrvatskoj (u nastavku: NDH), nego i o autoru, jer njihov se život (države i čovjeka) međusobno popunjava, čini jednu cijelu istinu: borba za opstojnost države hrvatskog naroda i nadljudske izdržljivosti hrvatskog bojovnika, ustaša i domobrana u borbama, u žrtvama, u patnjama i u stradanjima braneći ponovnu uspostavu NDH.

Ova se knjiga razlikuje u mnogočemu od ostalih, u kojima je riječ o uspostavi, opstojnosti i slomu NDH (Hrvoje Markovića, Marka Sinovčića, Darka Sagraka i drugih), jer autor ovog spisa nije pisac po zanimanju, niti je visoko obrazovani intelektualac, nije plaćen od određenih ljudi, udruga ili međunarodnih institucija; dapače, nije pisac koji traži izvore i iz njih prepisuje dokaze, nego izvorno piše o onome što je proživio, o onome što je vidio i onome što je čuo od ljudi kojima je vjerovao.

Barbarićeva knjiga nije samo: uzmi pa pročitaj! Nego: pomno pročitaj, dobro nauči, onda upozori one koji pišu i govore neistine o NDH, njezinim ustašama i domobranima; upozori također one koji

niječu zločin, ili umanjuju istinu o neprijateljima hrvatskog naroda: četnicima, partizanima i (ne)saveznicima, jer nema boljeg dokaza nego što je dokaz činjenica.

Neki ljudi u Hrvatskoj misle, da teme iz II. svjetskog rata treba izbjegavati kad se sada već krivotvori istina o Domovinskom ratu, gdje su zbivanja jednostavnija, nedavnija i ljudima puno poznata. Procjenjuju da je trenutno istina o Domovinskom ratu toliko politički slaba a mit o ustašama toliko jak da problem treba rješavati jedan po jedan.

Međutim, neprijatelji i krivotvori u Hrvatskoj i u svijetu, ne sustaju u iznašanju neistine o zločinima iz NDH, pa te "dokaze" povezuju sa "dokazima" iz "zločinačkih pothvata" u Domovinskom ratu kako bi na taj način uokvirili sliku o Hrvatu kao "genocidnom narodu". Stoga su i dana aktualna povijesna zbivanja iz II. svjetskog rata, jer se s njima ujedno dokazuju krivotvorenja i iz Domovinskog rata.

"Ne bi bilo razborito ni uzimati narcisoidne iliti obranaške utrke na klevete o našem nacionalnom biću kroz povijest kao mjerilo na temelju kojeg se treba pisati povijest za školsku djecu i mladež uopće. Koliko god su nedostojni civiliziranom društvu kleveti, ništa manje nije štetno ni samohvaljenje. To su u biti, dva oblika laganja oko kojih je kleveta opasnija jer nerijetko pređe u represiju pa i ubojstvo." (M. Vidović)

Predgovor knjizi napisao je poznati urednik-autor Hrvatskog Holokausta, prof. J. Ivan Prcela, iz Clevelanda, SAD, koji u svom prikazu govori o čovjeku – svjedoku i mladiću, koji je sa 17 godina otišao u ustaške dobrovoljce: "U kolovozu 1941. godine Barbarić je položio ustašku prisegu pa kao pripadnik Ustaške nadzorne službe u Jasenovcu, kao prekaljeni branitelj Vječne Hrvatske i kao ljubitelj povijesne istine svojim istančanim zapažanjima piše vrlo vrijedne stranice o Jasenovačkom razdoblju hrvatske povijesti." (str. 5.)

Prof. Prcela je također napisao i prikaz knjige: "Najnovija knjiga o NDH", gdje među ostalim kaže: "Od našeg poštenjačine Ilije i ja i drugi pisci povijesnih knjiga možemo mnogo naučiti, osobito da su povijest i istinoljubivost ista stvar i da je u jednostavnosti ljepota i sadržaja i jezika." (Zajedničar, 15. rujna 2010., str. 11.)

Evangelje po Iliji

Ilija je marljivo pisao dnevnik zbivanja čim je položio ustašku prisegu u Jasenovcu (1941.), čiji zapisi govore o teškoj borbi Hrvata za slobodu, o uspostavi NDH, o njezinoj organizaciji i nutarnjoj upravi, o nadljudskoj borbi hrvatske vojske za očuvanje hrvatske države, o udruženim neprijateljima, da sruše NDH, o njezinu Poglavniku dr. Anti Paveliću, koji je pod svaku cijenu želio spasiti hrvatsku državu i hrvatski narod.

Zatim autor prikazuje kapitulaciju Italije, suradnju talijanskih fašista sa četnicima i partizanima, nagli slom Njemačke, koji je povukao za sobom i slom NDH. Ali, hrabra hrvatska vojska nije bila poražena od udruženih neprijatelja, nego se odlučno borila do posljednjeg časa, do svršetka II. Svjetskog rata, kad je trebalo povući se u Austriju k pobjednicima u ratu, zapadnim saveznicima, da se predaju (po ženevskoj konvenciji 1864.) kao pripadnici oružanih snaga, a ne kao ratni zarobljenici.

Autor također detaljno opisuje predaju hrvatske vojske Englezima, koji su je odmah izručili srbokomunistima i Titu, da je pokolju što prije. Grozote, koje su počinili Srbi nad Hrvatima, neopisive su! Takvog divljaštva i okrutništva jedva da je ikada jedan narod počinio nad svojim protivnicima.

U ovom prikazu mi ćemo se uglavnom osvrnuti na dvije tragedije iz toga razdoblja, jer svi povjesničari (pravi, režimski i zlobnici) u svojim istraživanjima o NDH počinju s jasenovačkim

žrtvama i završavaju s bleiburškom tragedijom. Ovo je, naime, jedan od rijetkih prilika da se upravo na najtragičnije posljedice, nakon sloma NDH, suočimo najpoštenije i znalčki s istinom, jer malo je ljudi koji su prošli mnoge nevolje, vidjeli dubine pakla i najvažnije zabilježili, kao što je Ilija Barbarić: od 10. travnja 1941. do 15. svibnja 1945.

Prvi zdrug ustaške obrane

Barbarić piše kako je Ministarstvo HOS-a NDH, u kolovozu 1941, donijelo odluku da se osnuje jedan Zdrug, više kao redarstvene snage. "Određeno je da bi ovom novoosnovanom Zdrugu bilo sjedište u jednom malom mjestu Slavonije koje se zvalo Jasenovac. Na koncu rata, 1945. god., ovaj Prvi obrambeni Zdrug ustaške obrane, sa svim svojim posadama, u Slavoniji, Bosni i Hercegovini, čak i Dalmaciji, brojio je 8000 pripadnika. Za zapovjednika novog Zdruga bio je imenovan ustaški časnik PTB-a, Vjekoslav Maks Luburić," (str. 15.)

Barbarić je također detaljno opisao kako su se dogovorili vojskovođa Slavko Kvaternik i zapovjednikom Maks Luburić da naprave jedan žuran nalet kroz Kozaru, u svibnju 1942., od Banja Luke prema Bosanskom Novom i Prijedoru koji su zaposjeli Titovi partizani. U ofenzivi na Kozari našli su se zajedno zapovjednici Joco Sudar, Jure Francetić i Maks Luburić sa svojim postrojbama. "Plan je izveden točno za 15 sati. Tako smo partizane u Drakseniću u samu zoru uhvatili na spavanju... Bile su to teške borbe. Ali nakon jednog do dva sata borbeni partizani su se dali u bijeg prema unutrašnjosti Kozare." (str. 28. – 32.) . Valjda je tako bilo u Bugojnu, na Kupresu, Romaniji i drugim bojištima, koje su "ofenzive" partizani velebno opisali i opjevali. Djeca u hrvatskim školama tako i danas uče!

U ovom poglavlju još bih spomenuo jedan detalje - pokolj 14 ustaša na Psunju, nedaleko od Planinskog doma, gdje je bila ustaška posada od 50 vojnika. Smjene ove posade redovito su vršene svaka dva tjedna, te je konačno zapalo i Iliju da ide na planinu Psunj. Na putu teško prohodnom i dugom, stali su za dušak da se malo odmire, na čelu kolone bila je prethodnica s 14 vojnika koje su partizani pobili iz zasjede.

"Na jednom mjestu su stali da se odmire, tu su partizani napravili zasjedu s dviju strane. Borba je bila kratka. Oni koji su preživjeli vratili su se u Pakrac i s kamionima prevezeni u Lipik...krenule su naše dvije satnije iz Lipika na mjesto tragedije. Kad su stigli na "ono mjesto" u šumi, našli su zapregnuta kola s volovima, a jedno dvjesto metara naprijed našli su pobijene ustaše, svih 14, u razmaku od nekih 100 metara. Svi su bili mrtvi, mučki ubijeni... s kola nisu ništa odnijeli, valjda su bili u žurbi, falilo je samo oružje od naših 13 vojnika, s četvorici su skinuli odore, s petorice su skinuli samo cipele i opasače. Ali partizani su imali vremena da na našim vojnicima prave svoje zločine, vadeći nekima oči, srce, izrezujući im na čelu U" (str. 22.-25.)

Napomena: Uz ovaj gnjusni opis priložene su i četiri fotografije izmrcvarenih ustaša (ljudi bez nosa, očiju, srca, spolnih organa i bez drugih dijelova tijela); s imenima i mjestima njihovog rođenja.) Kada su lijesa ubijenih ustaša donesena u Lipik, u jednome tjednu prijavilo se u tom mjestu oko 140 mladića da se obuku u ustaške postrojbe.

Razoružanje Talijana i pregovori sa partizanima

"Dne 8. rujna 1943. god. objavljena je kapitulacija Kraljevine Italije pred saveznicima. U taj čas nalazi se na hrvatskom području 9 talijanskih divizija vojske, 2 obalne brigade, i 1 alpska pukovnija s oko 100.000 vojnika. Drugi dan, tj. 9 rujna 1943, god. Zapovjednik 2. talijanske armije general Mario Robotti priopćio je predstavniku hrvatske vlade u obalnom pojasu g. Davidu Sinčiću da se kraljevina Italija nalazi u ratu s NDH, te da je izdao nalog svojim zbornim zapovjednicima da predaju oružje partizanima ili da im se priključe u borbi protiv NDH. Ujedno je istog časa dao zatvoriti hrvatskog predstavnika." (str. 41.)

Dakle, i nakon Proglasa poglavnika NDH dr. Ante Pavelića (10. rujna 1943.) da su poništeni Rimski ugovori sa Italijom; da je Njemačka priznala NDH granice u kojima su uključene sve odcijepljene

hrvatske zemlje na Jadranu od Istre do Boke Kotorske, talijanski vojnici bili su naoružani. Talijani se, dakle, nisu htjeli predati NDH nego su, štoviše, ubili časnika Mikulića koji je išao na pregovore k njima.

"Prošlo je označeno vrijeme, a kako se Mikulić nije vratio, naši su zapovjednici izdali zapovijed za napad. Iz 15 teških bacača izvršismo napad. Za naše iznenađenje, Talijani uopće ne odgovaraju, već su za 5 minuta izvjesili bijele krpe, što je značilo da se žele predati bez borbe." (str. 42.)

Ministar dr. Andrija Artuković iz Zagreba u ime HOS-a šalje bojnika Matu Primorca da uspostavi vezu sa partizanima, jer nisu više imali razloga da se zbog fašističkih okupatora Talijana bore i protiv NDH. Ugovoren je sastanak u jednom selu blizu Strijelja. Sastanak je održan bez ikakvog incidenta i trajao je 8 sati.

"Partizani su na sastanku više slušali nego govorili. S naše strane prvi je uzeo riječ bojnič Primorac, koji im je rekao da mi znamo da su i oni Hrvati kao i mi, ali su morali bježati u šumu zbog talijanske okupacije i fašističkih progona, da sačuvaju svoje živote. Sada je Italija kapitulirala i oni nemaju više razloga da budu odmetnici, da se bore protiv NDH koja će biti država svih Hrvata. Traži od njih kao Hrvata Dalmacije da se priključe HOS da se zajednički bore protiv komunizma i Jugoslavije. Trebaju sa svojih odora skinuti komunističke oznake (crvenu zvijezdu) i gore staviti hrvatski državni grb. Kad jednom završi rat, hrvatski će narod zakazati slobodne izbore na cijelom hrvatskom teritoriju i koga hrvatski narod izabere da nas vodi, svi ga trebamo poštivati i svoju državu braniti. Ako sutra priđu k nama, imat će ista prava kao i svi mi Hrvati, a i činovi u vojsci će im biti priznati, to im jamči hrvatski ustav i hrvatska vlada u Zagrebu." (str. 44.)

Partizani su jamačno obećali, da će prenijeti svojim nadležnima sve prijedloge hrvatske vlade iz Zagreba, pa će se vratiti s odgovorima. Partizani se nisu nikad više ni javili, nego su za uzvrat napali hrvatske položaje u Vrgorcu u Stilju. Budući je ustaška bojna, na tim položajima, bila dobro naoružana s oružjem kojeg su oduzeli od Talijana, nije dugo trebalo da partizane otjeraju u planinu Biokovo.

Jasenovac značajniji je od Auswitscha!

Ilija Barbarić je bio osoba povjerenja generala Maksa Luburića, zapovjednika Prvog obrambenog Zdruga i sabirnog radnog logora Jasenovac, prema tome njegovi su iskazi svjedočanstvo očevidca i učesnika, (**hrvatski se kaže: sudionika, mo**) što bi povjesničari moralo uzeti u obzir u svojim znanstvenim istraživanjima o Jasenovcu. Doduše, ustaški Jasenovac već su "znanstveno istražili i povijesno dokumentirali": partizanski "stručnjaci", mahom dokazani zločinci; hrvatski "znanstvenici", također dokazani partizanski zločinci i velikosrpski podanici; srpska crkve u Hrvatskoj, četnici u Hrvatskoj i BiH, posebice antihrvatski, prosrpski, partizanski, projugoslavenski Židovi u Hrvatskoj i svijetu.

U čemu je Jasenovac značajniji po zločinima od Auswitscha? Do sada su u svijetu napravljena mnoga znanstvena istraživanja o genocidu (Research of genocide). Naime, o Jasenovcu je napisano – 700 studija, dočim o Auswitschu samo - 490 studija. Po logici matematike obrađeno je više 210 znanstvenih studija o Jasenovcu nego o Auswitschu, onda bi po istoj logici (procentualno) trebao biti i već broj žrtava u Jasenovcu!

Srbi i Židovi u bivšoj Jugoslaviji i današnjim republikama u "regiji" ne prestaju s iznašanjem neistina o Jasenovcu; o broju ubijenih njihovih sunarodnjaka – cca. "700.000 do 900.000", bez obzira što brojke žrtava u drugim znanstvenim (nepriistranim) istraživanjima govore sasvim drugačije:

Dr. Franjo Tuđman, jugoslavenski general, rekao je na Okružnom sudu u Zagrebu, od 17. do 20. veljače, 1981. godine. "Druga moja tužba lažna tvrdnja u tom inkriminiranom tekstu da je po

statističkim podacima u svim logorima i zatvorima u NDH za vrijeme Drugog svjetskog rata poginulo oko 60.000 ljudi, i to: Srba, Hrvata, Židova, Roma i drugih, što je, rekao sam ogroman broj i užasan zločin." (str. 98.)

Da bi ukazao na apsurdnost tvrdnje da je samo u jasenovačkom logoru ubijeno 700 do 800 tisuća ljudi, Tuđman je odgovornima predočio "da bi to značilo da je svakog dana ubijeno i poklano oko 500 ljudi, dotično 600 ako se ne računaju blagdani, ili 20 do 25 ljudi svakog sata." (str. 99.)

Adil Zulfikapašić, također partizanski oficir, u knjizi "Jasenovac", u kojoj je objavio tajne papire, Titove dokumente o tom logoru, rekao je: "U Jasenovcu nikad nije bilo više od približno 40.000." On je još dodao da su u jasenovačke žrtve ubrojeni i muslimani, koje su četnici i partizani ubili diljem Bosne i Hercegovine. (HUP priprema knjigu o Jasenovcu.)

Bošnjaci u Americi osnovali su židovsko-bošnjački institut, u čijim se tekstovima također iznose astronomske brojke, poput Srba, o ubijenim "Bošnjacima" i Židovima u Jasenovcu! U ono doba nigdje na svijetu nije bilo "Bošnjaka" - ni za lijeka, nego su u BiH živjeli hrvatski muslimani, neopredijeljeni muslimani, jugoslavenski muslimani i muslimani Srbi. Ne moraju Muslimani kopirati sve od Srba, kad je riječ o Hrvatima. Srebrenica bi trebala biti opomena novoimenovanim Bošnjacima!

Na Institut for Reseach of genocid Canada, July 27, 2010. istražitelji su rekli, kako Srbi pretjeruju s brojkama od 700.000 žrtava. "Ustanovili smo da se radi o broju oko 45 – 50.000 ubijenih Srba u Jasenovcu". Dakako, Broj od "700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu", je 70% veći od broja kojeg je Jugoslavija dala Njemačkoj 1963. na ogled.

"U izvornom smislu pojma 'discrepanio' spada uglavnom sve ono što je o Hrvatskoj šireno u svijetu otkako je relativizirana hrvatska državna nezavisnost. Po neistinama koje su dominatori ili neprijatelji hrvatske nacije širili o nama moguće je točno procijeniti stupnjem porobljenosti. No, oni koji se boje istine i podmuklo ušućuju svjedoke istine i poznavatelje stvarnosti time ujedno dokazuju i svoje nečovještvo. A represija nad svjedocima istine, u evanđeoskom smislu, je jedan od oblika sotonizma. Sotona je, prema Isusovim riječima – lažov i ubojica." (M. Vidović, H. Fokus)

Ilija Barbarić je bio posljednji čovjek-svjedok o Jasenovcu. "Stjecajem okolnosti u mojim su rukama bile registarske knjige logora Jasenovca, u Zagrebu 1. svibnja 1945. godine. U tim je knjigama bilo upisano sve osoblje koje je prošlo kroz logor od njegovog osnutka do 21. travnja 1945. god. kad je raspušten. Te knjige nitko više neće pročitati (na žalost!, podcrtao rt) jer smo ih spalili prije nego smo napustili Zagreb, 7. svibnja 1945. godine. Prema knjigama registracije kroz Jasenovac je prošlo ukupno 18.600 zatvorenika." (str. 100.)

Autor je također istaknuo, da su u tim knjigama bila imena zarobljenih partizana i četnika, koje su Nijemci trpali u vagone i gonili u Njemačku na prisilni rad. U tim knjigama bila su imena i osoblja koji su obavljali poslovne dužnosti u logoru. Naime, mnogi od antihrvatskih istraživača nisu uzeli u obzir ni dokaze od ljudi iz njihovih znanstvenih i prvoboračkih krugova, nego su brojili i prebrojavali žrtve prema svojim potrebama i prema svrsi kojoj su trebali poslužiti; kad je i u kojoj mjeri trebalo Hrvatsku oblatiti ili Hrvate prikazati genocidnim narodom. Većinom je ta "znanstvena" prostitucija obrađivana u Hrvatskoj, o hrvatskom trošku, na štetu hrvatskog naroda, i s odobravanjem visokih državnih dužnosnika, predsjednika i premijera komunističko-socijalističke i, na žalost, i današnje (ne)demokratske Republike Hrvatske!

Bleiburg – Golgota Hrvata

"Rat koji je vodila Hrvatska država za opstanak svoje države bio je pri završetku. Ruska 6. armija, koja je brzo napredovala preko Mađarske, stigla je i na granicu Hrvatske. S njima su navaljivali

komunisti s cijelog Balkana, organizirani od strane šumskog maršala Tita. Uz jugoslavenske komuniste napadale su nas bugarske, albanske, mađarske i rumunjske brigade.

"Na Bleiburškom polju dočekani smo od VIII. Engleske armije. Prema sporazumu sa zapovjednikom engleske armije, gen. Mudrayom, hrvatska vojska je odložila oružje. Bilo je obećano da će vojnike smjestiti u savezničko zarobljeništvo. Međutim, protivno ratnom pravu, a u smislu nedosljedne engleske politike, oko 300.000 hrvatskih vojnika i civila izručeno je Titu na milost i nemilost. "Nitko ne može opisati divljački postupak Titovih komunista prema hrvatskim vojnicima i civilima te pljačke koju su provodili komesari, oficiri i vojnici 'narodnooslobodilačke' Titove armije." (str. 46. – 47.)

Poznato je da su tu ljudsku masu Hrvata razlučili, kao živinčad: muževe od žena, očeve od sinova, braću i prijatelje, onda su potom izlučili one koji su stupili u Hrvatsku vojsku 1941. godine. Potom su odvojili ustaše, domobrane, mornare, zrakoplovce, legionare itd., svi su bili svrstani u posebne kolone i otpremano u unutrašnjost zemlje. Barbarić nastavlja:

"I mene je zatekla ista sudbina tako da sam na svoje oči mogao vidjeti sva čudesa i divljačke postupke komunista prema hrvatskim vojnicima koji su bili izručeni. Ja sam se javio kao domobran, moja je kolona bila određena da ide u Celje. Duga kolona, oko 12 tisuća vojnika koji su se prijavili kao ustaše, oružnici ili časnici, otjerana je prema Mariboru. Kasnije smo saznali da su oni ubijani putem, naročito u blizini Maribora, gdje su zatrpani u rovove koji su pred rat bili iskopani od jugoslavenske vojske. Prije ubijanja partizani su ih skinuli do gola i veoma se mali broj iz te grupe spasio sa samog stratišta gdje su noću dovođeni kamionima. I moja kolona, koja je brojila oko 7 000 ljudi, oko 1.700 je pobijeno od Dravograda do Celja, ili su ljudi umirali od gladi i umora tako da su cijelim putem iza kolone ostajali leševi koje su partizani svlačili i ostavljali gole na putu." (str. 47 - 49)

Barbarić je u Celju odvojen u novu grupu od 180 ljudi, a prije polaska kolone za Zagreb, ponovo su odvojili njih 60, na putu su priključeni velikoj skupini, više od 6 000 ljudi s kojima je preko Senova stigao u Zaprešić. Nemoguće nam je u ovome osvrtu slijediti Iliju "odiseju" - od Bleiburga, preko Celja, Samobora, Siska, Slunja, Novske, Slavenskog Broda, Tuzle, odakle je s nekoliko poznatih pobjegao iz logora i nastavio se boriti još četiri godine po bosanskim i hercegovačkim šumama. Njihova je skupina bila poznata kod partizana kao "škripari", a u narodu kao "križari". Autor je u tančine opisao svoje doživljaje o otporu u šumama, od 1945. do 1949. godine, gdje je sve bio i s kime se dužio (poimence), te kako ga je UDB-a uhvatila dva ****, kojima je pobjegao iz Novog Sada (1947.) i iz Rijeke (1948.). Ilija je konačno pobjegao u Italiju (1949.) i bio u Logoru Frascette, gdje je ostao do odlazaka u Boliviju (1950.). Godine 1956. odlazi u Brazil, gdje i danas živi sa obitelji.

Doživljaji Ilije Barbarića

Piščevi doživljaji su filmski scenarij: potanki opis prizora kojem bi trebalo samo dodati dijalog za film, i na svjetskoj pozornici bio bi veoma zapažen. Upravo se ne želim osvrtni na taj dio u knjizi, jer sve što bi bilo izostavljeno osiromašilo bi one pojedinosti u prikazu. Stoga ću u jednom kratkom osvrtu sumirati (zbrojiti) ono što smatram bitnim, kako bi se dobila cijela slika ove izuzetne knjige, koja vjerojatno neće doći u ruke većem broju Hrvata u domovini i dijaspori; niti će biti predstavljena na globusovu "Okruglom stolu", kao što je, recimo, bila "Hipoteka 10. travnja": Pavelić i Hrvati 1941. - 2008. (Kuljiš, Goldstein, Grčić, Hasanbegović, Huntinec, Barić), a sigurno neće ni Kojak Aco dovesti autora knjige NDH na program "Nedjeljom u 2", kako što često dovodi Pusićku, Puhovskog, Pupovca, Stanimirovića i druge koji blate NDH.

- U knjizi se, među ostalim, nalazi izvješće Crvenog križa iz Ženeve, koji su pregledali Jasenovac, Staru Gradišku i Građani Salaša (02. 08. 1944.) o čemu je učinjen Zapisnik i poslan europskim

državnim predstavnicima. Ocjena je bila zadovoljavajuća.

- Židovima u NDH bilo je mnogo bolje, unatoč velikog pritiska Njemačke, nego u ijednoj državi koja je bila saveznica Sile Osovina, ili okupirana jedinicama Trećeg Reicha, jer nekoliko članova hrvatske državne vlade i viših dužnosnika bilo je oženjeno Židovkama, uključujući i Poglavnika dr. Antu Pavelića. NDH je imala dvadesetosam (28) hrvatskih generala koji su bili židovske vjere (u SAD nema ih toliko ni danas!); duhovni vođa hrvatske emigracije bio je Židov Ivan Frank, sin pravaškog vođe dr. Josipa Franka, pa tu su još bili Slavko Kvaternik, Eugen – Dido Kvaternik i drugi. Najpoznatiji Izraelsko general, Moša Dayan, koji je odrastao je u Sarajevu, rekao je jednom prigodom da su vlasti NDH zaštitile veliki broj Židova od nacističkih progona. (Čemu onda tolika mržnja Židova u Hrvatskoj naspram hrvatskom narodu!? **Doduše, većina Židova koji danas žive u RH - nisu hrvatski Židovi, nego su balkanski, odnosno srpski Židovi, a među njima su (naj., naj..) uočljiviji sarajlije: Slavko i Ivo Goldstein i Miljenko Jergović - oni će napisati scenarij za novi (!) film o Jasenovcu!**).

- Sveukupni popis Generalnog zbora HOS; imena 127 generala i njihova sudbina, koja je utvrđena za 107 generala, za njih 20 nema ni traga. Poimenično je navedena njihova sudbina: koji su umrli, koji su bili ubijeni, koji su izvršili samoubojstvo – i to datumski kada i gdje.

- Popis vojnih vjerskih dušobrižnika (1941. – 1945.), koji su uz svoje duhovne obveze vršili i vojne dužnosti; njihova imena, godine rođenja, časničke činove, mjesta službe, te gdje su i kada ubijeni, od kakve su druge smrti umrli - navedeno ih je 150. Ovaj popis generala Generalnog zbora HOS i popis vojnih vjerskih dušobrižnika, moglo bi se tiskati u posebnoj izdanju kao SPOMENICA ŽRTVAMA hrvatskim generalima i vjerskim vojnim dušobrižnicima.

U epilogu potrebno je kazati nekoliko riječi i o autoru. Ilija Barabarić rođen je 9. veljače 1924. godine u Donjoj Blatnici, u Hercegovini, a danas živi sa svojom obitelji, suprugom i dvoje djece, u Soa Paulo u Brazilu. Ne samo što govori više jezika, osim hrvatskog, govori talijanski, španjolski i portugalski jezik; ima isto toliko i državljanstava: bolivijsko, brazilsko, hrvatsko i bosansko-hercegovačko državljanstvo.

Zbog gore svega iznesenoga preporučujem ovu knjigu, ne samo onima koji pišu povijest, nego i onim Hrvatima koji se zanimaju za domovinu svojih roditelja i hrvatskog naroda, jer knjiga je pisana u takvom jednostavnom stilu i jeziku, da je mogu čitati i djeca kojima hrvatski jezik nije jezik njihove domovine, nego majčino nasljeđe.

Knjiga ima 216 stranica i tiskana je u Nakladi Bošković, Tijardovićeve 22, 21000 Split, Republika Hrvatska E- mail: boskovic@stt-com.hr.

20-12-2015 09:49#705

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Komentar iz Slobodne Dalmacije od: Otporaš | Komentirano: 11. srpanj 2014. 13:12

Bog! Mile.

Za Dom Spremni!

Ova slika je uzeta iz DRINA br.1-2. 1965. strana 185.

Piše: Vjekoslav Luburić, Maks, general Drinjanin.

(Da se ne zaboravi, ili bolje rečeno: **DA SE ZNA**, da je naš dragi Bog htio da naš hrvatski Maks Luburić, poznat kao general Drinjanin, proživi rat NDH i da poživi toliko dugo koliko mu je bilo potrebno da napiše onoliko koliko je napisao u OBRANAMA, DRINAMA, PISMIMA, raznim drugim časopisima, novinama, Okružnicama i Okružnim Pismima svojim raznim prijateljima i suradnicima. U svim tim opisima general Drinjanin je iznio - moglo bi se reći - skoro sve važne dogodovštine vezane uz Ustaški Pokret, stvaranje NDH, borba za opstanak NDH, povlačenje HOS-a prema Austriji, propast NDH, stvaranje HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, uzrok ili uzroke razlaza između njega i Poglavnika dra. Ante Pavelića; sve se to i mnogo više može naći u njegovim člancima, opisima, pismima, porukama i magnetofonskim vrpcama, itd. Nikako se ne može pisati jedna poštena i iskrena povijest o NDH a ne koristiti se izniješenim opisima generala Drinjanina. Tako bi se moglo reći da Maks Luburić nije samo dio hrvatske povijesti, nego u pravom smislu se može reći da je on, **MAKS LUBURIĆ, HRVATSKA POVIJEST**. Priloženo je pisao general Luburić. Pročitajte pažljivo i sve će vam biti jasno. Otporaš Mile Boban.)

Ova je fotografija bila jedna od najdražih uspomena, kako za generala Moškova, tako i za mene osobno.

Zakon o novom hrvatskom državnom SABORU uključio je, kao izričite predstavnike hrvatskog naroda, sve one bivše hrvatske narodne zastupnike, koji su bilo na kojim izborima na teritoriju NDH izabrani. Bili su uključeni i oni pravoslavni i srpski zastupnici, koji su zaista imali podršku naroda i živjeli na teritoriju NDH.

Zato je bilo logično da u taj **SABOR** uđu i predstavnici mlade ustaške generacije i USTAŠE, Hrvatske Revolucionarne Organizacije, uopće. Tako su tom zakonskom Odredbom ušli u **SABOR**, kao Sabornici, pripadnici Događničkog Vijeća, t. j. Događni i Pogađni Pobočnici, te Povjerenici Glavnog Ustaškog Stana, koji su bili postavljeni, bilo u emigraciji bilo u domovini, na razne dužnosti Glavnog Ustaškog Stana. Tako sam i ja, kao Povjerenik GUS-a bio izabran Sabornikom.

Budući sam smatrao da je nespojiva tadanja moja funkcija s onom saborničkom, zamolio sam Predsjednika **SABORA** - Dida Marka DOŠENA - da me oslobodi od vršenja saborničke dužnosti. **POGLAVNIK** je tada pozvao Antu Moškova i mene, i izričito nam izrazio svoju želju - da mu budemo osobna pratnja pri otvorenju **Hrvatskog Državnog SABORA**, kao predstavnici mlade hrvatske revolucionarne vojske. (Onaj šarlatan Mesić je izbacio riječ "DRŽAVNI", što bi za svakako predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović trebala i morala povratiti, mo.)

Kada je na raznim jezicima tiskana prva knjiga o Hrvatskoj, tako na njemačkom i talijanskom, izašla je spomen - knjiga KROATIEN MARSCHIERT - Erste Jahreslese in Wort und Bild aus der Wochenschrift - "NEUE ORDNUNG". Europa Verlag, Zagreb 1942. Druckerei Karl Becker, Zagreb. - Na izričitu Pogađnikovu želju ova je fotografija bila na samoj omotnici spomen - knjige objavljena.

Ovu značajnu knjigu donio sam iz domovine, kao jednu dragu uspomenu, i ovom zgodom prenosim iz nje ovu fotografiju, koja će u svakom hrvatskom rodoljubi osvježiti onaj nezaboravni i historijski dan - svečano otvorenje naše drevne SABORNICE.

general Drinjanin.

20-12-2015 17:38#706

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"U" NA FES GRANICA NA DRINI!

"Granica na Drini" zapravo je samo jedan ideološki obrazac u kojem su temeljito izokrenute neke Starčevićeve ideološke postavke: supremo je preuzeta Starčevićeva teza o Muslimanima (danas Bošnjacima) kao "cvijetu hrvatskoga naroda", ali je potom pridodan u najmanju ruku antagonistički stav, ako ne i mržnja prema Srbiji, pa i prema cjelokupnom srpskom nacionalnom korpusu, koji ni Starčević ni njegovi neposredni sljedbenici nisu iskazivali. **"Granica na Drini"** i sve ono što ona sa sobom nosi prijeloman su element u posve novom odnosu prema drugim južnoslavenskim narodima.

Bez obzira na sve nelogičnosti i proturječnosti, Sufflayeva idea o **"stoljetnoj granici na Drini"** postala je mitologem mnogih koji su o tim problemima pisali, posebice nacionalnih ekskluzivista i proustaški nastrojenih intelektualaca.

Dugogodišnji predsjednik Matice hrvatske, geograf, geopolitičar, sveučilišni profesor, Filip Lukas u Zemljopisu NDH-logično tvrdi da je Drina "granična rijeka prema Srbiji", te da je "sjeverozapadni dio Balkana već od najstarijeg vremena bio priklonjen zapadu i da je bio uvučen u njegov državni, politički i kulturni krug". Njegove geografske analize i zaključci o Drini ne bi iskakali iz općeg duha i realnoga stanja toga vremena, da on sam u zbirci eseja, članaka i govora Hrvatski narod i hrvatska državna misao ne donosi kartu rasa na Balkanu i raspravlja o rasnim sastavinama nekih naroda. Zaključuje da Hrvati i Srbi predstavljaju suprotne rasne tipove, ali da i Crnogorci pripadaju hrvatskom rasnom tipu. Simpatizira i sa iranskom teorijom o porijeklu Hrvata, (vidi **"IRANSKA HRVATSKA"** (cc 2.000-653 pr. K), napisao i izdao Miljenko Dabo Peranić, Docteur de l'Universite de Paris, 1962., mo. Otporaš.) ali je interpretira krajnje tendenciozno. Bilo mu je osobito stalo da dokaže kako Hrvati nemaju ništa ni s Rusima: "Sigurno je da ne postoji rasna homogenost među slavenskim narodima, posebice da nema među Hrvatima i Rusima nikakvog krvnog srodstva."

Filip Lukas je u toj knjizi posve zaokružio svoje rasne teorije. Da bi se "razlike između Hrvata sa zapadnom orijentacijom i Srba s istočnom mogle shvatiti", Lukas tvrdi da "treba genetički zahvatiti u početke tog psihičkog diferenciranja među njima. Odmah iza seobe naroda i propasti zapadnog rimskog carstva počele su se na europskom prostoru izgrađivati dvije kulturne zajednice, i to istočna i zapadna, a granica među njima prolazila je Drinom s neznatnim transgresijama na jednu i drugu stranu ..." Osnovna je Lukasova teza da su razlike između Hrvata i Srba goleme: "Razlike u geopsihi jednih i drugih ne mogu ukloniti nikakve jezične srodnosti, već su oni stajali za sve doba svoga razvoja u psihičkom pogledu leđima okrenuti jedni prama drugima"

Miljenko Barbarić posvećuje Drini kraću pjesmu: "obale Tvoje napuštene šute ... Vratit ćemo se opet, Drino, granico vječnog hrvatstva". Osim želje za povratkom i obnovom države, Barbarić (moguće da se radi o pseudonimu, kao i kod dobroga dijela suradnika Drine) spominje "opustjele minarete" koji se "bijeje i bdiju u tami" te posebno ističe da će Drina "čuti borbeni poklik našeg nedjeljivog bratstva" - dakle, bratstva Hrvata i Muslimana te da "se nećemo dijeliti po vjeri, nego po vrsti oružja".

Suradnik "Drine" koji živi u Siriji i koji sebe predstavlja kao hrvatskoga vojnika «koji ostaje u Siriji» piše o povratku na Drinu i bratstvu katolika i muslimana: "Muslimanski svijet neće zaboraviti sudbine jednog milijuna hrvatskih muslimana i ako milostivi Allah dade i opet će se kao i nekada na

Drini vijati ponosni hrvatski barjak".

Izvjescni Tomšić u kratkoj priči Krik Drine tobože razgovara s rijekom koja mu kaže: "Čuj me prokletniče u crnoj šubari i ti u crvenoj šajkači, ja sam Drina majke Bosne-ja sam Drina, koja budi i zapovijeda: bježi dušmanine s moga praga, jer sinovi moje gore ustadoše da te dotuku".

U intervjuu jednom talijanskom novinaru 14. travnja 1941. godine, dakle, dan prije ulaska u Zagreb, budući Poglavnik NDH dr. Ante Pavelić je izjavio: "Prirodna granica dviju država - Hrvatske i Srbije - je na Drini i ostaje ista kao i ona koja je dijelila Istočnu imperiju od Zapadne imperije." Potom nastavlja da "današnje obnavljanje hrvatske nezavisnosti ima svoju osnovu u historijskom i etničkom momentu. Panslavistički pokret je proširio u cijelom svijetu vjerovanje da smo mi i Srbi jedan narod. To nije istina budući da Hrvati po rasi nisu Slaveni nego su porijeklom Hrvati i ništa više. Bez ponavljanja poznatih razlika u religiji i kulturi, dva naroda se razlikuju etnički čak i u somatološkom smislu".

34 U svibnju 1941. počeo je izlaziti časopis Ustaša, a u ožujku 1942. časopis Spremnost; i jedan i drugi karakteristične su tiskovine iz vremena NDH. U prvim brojevima oba časopisa, na udarnim mjestima, tvrdi se daje Drina još u 10. stoljeću, u vrijeme kralja Tomislava, bila istočna granica Hrvatske. 35 Ustaša u članku "Drina opet dijeli dva svijeta", slavodobitno konstatira da "Drina opet dijeli dva svijeta, dvije kulture, dvije vjere, dva shvaćanja".

Granica novo-uspostavljene NDH utvrđena je 21. i 22. travnja slijedom dogovora ministara inozemnih poslova Reicha Joachima von Ribbentropa i Italije Galeazza Ciana u Beču, kada je odlučeno da se BiH uključi u NDH, a da granica bude na Drini. 37 Time se Drina barem dijelom od ideologema preselila u realnost.

Predratni književnik i odvjetnik, a za vrijeme NDH ministar i Doglavnik dr. Mile Budak vrlo jednostavno sažima sve te ideologeme i mitologeme u jednostavnu političku praksu. Na "veličanstvenom skupu pred 15.000 ljudi" u Slavonskom Brodu 15. lipnja govori o tome da nekadašnja hrvatsko-bosansko-hercegovačka granica više "nije međa", dakle, "ova međa nije više međa, već simbolična granica. Poglavnik je uspio uz pomoć Führera i Ducea od ove međe napraviti simboličku granicu, da našu granicu postavi na Drini. Stražu na Drini može od sada držati samo Bošnjak, bio musliman, bio katolik." Budak se referira na nekadašnje hrvatsko-turske nesporazume i tvrdi: "Svi mi, braćo i sestre, moramo se međusobno razumjeti. Nema više Turske s one strane. Tu je najčišća hrvatska krv. S ove strane nema više kaura, to je isto tako najčišća hrvatska krv. Treba složnog razumijevanja, treba složnog rada i neizmjerne političke vjere u katolika i muslimana."

Nekadašnji potpredsjednik Vlade NDH, Džafer-beg Kulenović, u to vrijeme u emigraciji u Siriji, objašnjava da je "od davnih davnina granica između Bosne i Srbije **Drina**... (Treba pregledati stare "DRINE" od 1951-1956. u kojima je dr. Džafer-beg Kulenović iznosio hrvatske stavove o BiH i granici na DRINI. Njemu se treba više vjerovati nego današnjim takozvanim bošnjacima. Mo. Otporaš.) Nju se ne može lako preplivati, jer ona ima jaku branu, a to je cijeli hrvatski narod, koji je svjestan, da braneći Drinu, brani čitavu Hrvatsku. Ova se je povijesna granica održala stoljećima i bila je granica ... između dva naroda, različita odgoja i različitih pogleda ... Srbijanci teže bezobzirno vladati i gospodariti, a mi hoćemo da živimo potpuno ravnopravni s istim pravima i dužnostima."

Tada je u hrvatskoj himni Lijepa naša domovino promijenjen stih "Teci Savo, Dravo teci, nit ti Dunav silu gubi", u "Dravo, Savo, Drino teci, nit ti, Dunav, silu gubi". Dakle, među granične rijeke hrvatskog područja umetnuta je Drina. Tako su himnu preuzeli i emigrantski krugovi i tako su predstavljali i u šezdesetima. 40

No, vrlo brzo nakon uspostave NDH hrvatska je vlast imala velikih problema da uspostavi kontrolu nad područjem istočne Bosne od Sarajeva do Drine. U nekim gorskim dijelovima brzo se stvorio i ojačao četnički pokret, a stanje se još više pogoršalo kada su potkraj 1941. godine na to područje stigle jake partizanske jedinice na povlačenju iz Srbije, a zatim i iz Crne Gore. Nije stoga čudno da se uspostavljanje kontrole nad porječjem Drine postavlja kao preduvjet opstanka države. O tome svjedoči **"Poglavnikova koračnica": "Ustaška se vojska diže, za slobodu vodi rat, dok ne stigne sve do Drine, nit će klonut, nit će stat"**.

U travnju 1942. ustaška je vlast podvlastila dolinu Drine nakon akcija Crne legije pod zapovjedništvom Jure Francetića. Dogodilo se to u okviru operacija koje su od početka travnja do lipnja 1942. godine poduzele združene njemačke, talijanske i ustaške snage. Te su operacije u historiografskoj literaturi socijalističkog razdoblja inače nazivane III. neprijateljska ofenziva. Francetiću je ta akcija priskrbila epitet nacionalnog junaka. U tom naletu, u akciji represalija, pobijeno je oko 3.000 Srba, uglavnom civila(...)na Romaniji, koja je bila jaka baza četničkih jedinica Jezdimira Dangića. Dido Kvaternik, Francetić i Mladen Lorković potom i Francetić i Rafael Boban slavodobitno su se slikali na mostu preko Drine u Zvorniku, odnosno uz hrvatsku zastavu zabijenu na obali rijeke. Časopis Drina, koji je izdavao Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin prenio je 1954. sliku Francetića i Bobana na Drini.

Kada su ustaške jedinice ušle 9. travnja u Srebrenicu, o tome događaju Hrvatski narod izvještava bez prevelike pompe, na sedmoj stranici, sa zaključkom da "Sarajlije, poznavajući Juru Francetića vjeruju, da će njemu poći za rukom osloboditi ovaj dio Poglavnikove Ustaške Hrvatske Države od posljednjeg šumskog bandita ..."

Desetak dana kasnije iz Glavnog Stana Poglavnika stigla je poduža vijest da su "naše oružane snage poduprte njemačkim oružanim snagama potpuno uništile sve te komuno-četničke bande, te očistile čitav taj prostor. Tako je sav predjel oko Sokolca, Han Pijeska, Vlasenice, Prnjavora, Bratunca i Milića (sve mjesta u istočnoj Bosni - op. I. G.) potpuno u našim rukama, u svim tim mjestima vrše sada svoju redovitu djelatnost, a ustaške bojne pod zapovjedništvom Jure Francetića stoje čvrsto na obali Drine od Zvornika pa cijelim lukom Drine do Višegrada."

Tadašnji ministar vanjskih poslova NDH Mladen Lorković posjetio je Podrinje nakon što su ga zaposjele ustaške jedinice. Lorković je, inače, 1940. godine u knjizi Narod i zemlja Hrvata proglasio čitavu Bosnu i Hercegovinu hrvatskom zemljom, a bosanske Muslimane smatrao je Hrvatima **"islamske vjeroispovijesti"**.⁴⁷ Kada se u drugoj polovini travnja vratio u Zagreb, o dojmovima iz istočne Bosne održao je govor na radiju koji je potom prenesen u novinama. Očekivalo bi se da govor odiše patetikom, prigodničarstvom i o mitologiziranom pojmu Romanije, upotrijebljenom u političkom diskursu izvrsno je pisao I. Žanić, Prevarena povijest, guslarska estrada, kult hajduka i rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini 1990-1995. godine, Zagreb 1998, 165-175.

U časopisu **Drina** još je 1951. pisalo da se izdaje "negdje u Evropi", očito iz razloga sigurnosti, a najkasnije od 1961. kao mjesto izdavanja upisuje se Madrid. Luburić je sebe proglasio **"generalom Drinjaninom"** i tako se potpisivao u nekim člancima (a ponekad i kao Bojnik Dizdar), iako na Drini nikada nije ratovao. Jednu od dvije kćeri nazvao je Drina (imao je i dva sina).⁶³ Na naslovnici Drine iz 1954. godine iscrtana su dva vojnika u kanjonu rijeke, te se očigledno radi o Drini.⁶⁴ Stranice njegova časopisa, uz kontinuiranu propagandu gotovo nimalo izmijenjene ustaške ideologije, i u pedesetima i u šezdesetima odišu militarizmom. Primjerice, u šezdesetima podnaslov je revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika, odnosno revija za odgoj i izobrazbu hrvatskih vojnika.⁶⁵ Koliko je Drina vjerodostojan izvor svjedoči i potpis pod slikom zagrebačke džamije u broju časopisa 1954. godine - "Poglavnikova Džamija u Zagrebu, koju su srbokomunisti srušili '66 - radi se o tome da je hrvatska vlada taj izložbeni paviljon, podignut

tridesetih godina, pretvorio u džamiju i dao dograditi četiri minareta, a komunistička vlast je minarete srušila, a zgradu pretvorila u Muzej revolucije.

Nisu svi, poput Luburića, bili u "drugoj emigraciji" opsjednuti Drinom. Luburiću nasuprot uvijek maksimalno racionalni Eugen Dido Kvaternik u svojim memoarima Sjećanja i zapažanja Drinu uopće ne spominje na taj način. Dijelom to zasigurno proizlazi i iz činjenice da je Kvaternik rođen u Zagrebu i da je u njemu živio pretežni dio života, a da je Luburić iz Ljubuškog. Luburiću se očigledno činilo da je jedini način da se riješi nacionalno pitanje u njegovoj užoj domovini Hercegovini - obnavljanje granice na Drini.

Osim toga i sam Luburić, odnosno "General Drinjanin", objašnjava svoju zaokupljenost Drinom: **"Ne želim reći, da druge hrvatske granice imaju manju važnost od granice na Drini i da bi ih mogli zanemariti, ali je sigurno, da se bez te granice ne mogu osigurati ni druge, jer su svi naši susjedi i neprijatelji našli s onu stranu Drine saveznika protiv Hrvatske"**.

Najjasnije govori "general Drinjanin": **"Naše je ime naš program, a zovemo se 'Drina'. Tu je cijeli naš program. Ni manje, ni više. To je program za milenije i za sve Hrvate ... Reklo se je, da gajimo kult Drine i mi se nismo branili. Zvali su nas fanaticima i nismo se uvrijedili. Optužili su nas, da smo za taj program ubijali i dali se ubijati i mi smo to priznali"**. 69 Potom čak i 1965. godine tvrdi da "se nismo odrekli i nikada se ne ćemo odreći onoga ustaštva, kojem, s kim i za koga je palo pola milijuna Hrvata". 70 **"Naše je ime naš program, a zovemo se 'Drina'"**, postao je moto u nekim brojevima Drine.

Granica na **Drini** se kao pojam u javnoj komunikaciji opet afirmira devedesetih godina 20. stoljeća, ali u posve drugačijoj situaciji. (i **drugačijem odrazu vremena, mo. Otporaš.**) Propagiraju ga baštinici ideja iz pedesetih i šezdesetih godina, koji to sada mogu slobodno činiti i u Hrvatskoj te u Bosni i Hercegovini.

U Bosni i Hercegovini početkom devedesetih ta se ideja transformirala u zagovaranje saveza Hrvata s Bošnjacima i borbu za cjelovitu BiH. U hrvatskoj javnosti i među Hrvatima u BiH ona se sve manje čula otkako se od 1991. sve više afirmirala ideja, čiji je glavni nositelj bio hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, o tome kako je Bosna i Hercegovini umjetna tvorevina koju valja podijeliti sa Srbijom, a većinske hrvatske krajeve pripojiti Hrvatskoj.

Karizmatički nosioci ideje o integralnoj BiH i savezu s Bošnjacima bili su Ludvig Pavlović, jedini preživjeli član bugojanske skupine iz 1972. godine, 104 koji je 1991. pušten iz zatvora te general tada stvorenih Hrvatskih obrambenih snaga (HOS) Blaž Kraljević, inače povratnik iz emigracije. Pavlović je u Hercegovini imao status mučenika za hrvatsku stvar. Ubijen je u prvim danima rata u BiH snajperskim metkom u blizini Ljubuškoga, (**Ludvig Pavlović je poginuo idući od Posušja prema Tomislavgradu, između Studeni vela i Posušja, mo. Otporaš.**) a službeno objašnjenje je bilo da su ga ubili Srbi. Kraljević je počeo organizirati obranu Bosne i Hercegovine kada je počela agresija JNA i Karadžićevih Srba, primivši u svoje redove više tisuća Bošnjaka. Zajedno s pratiocima ubijen je u kolovozu 1992. u zasjedi Hrvatskog vijeća obrane (HVO), a nikada nije razjašnjeno tko je dao naredbu da se to učini.

Bez obzira što je ideju o integralnoj BiH i savezu s Bošnjacima hrvatska politika odbacila, Drina kao mitologem i dalje živi u desničarskim krugovima. Radi li se o nostalgiji, bolje rečeno ustašonostalgiji, ili nemogućnosti da se to ostvari, tj. **GRANICA NA DRINI**.

Radi se o skupini od 19 dobro naoružanih članova Hrvatskog revolucionarnog bratstva sa sjedištem u Salzburgu koja je u ljeto 1972. ilegalno ušla iz Austrije u Jugoslaviju. Većina je bila podrijetlom iz Bosne i Hercegovine i, došavši u srednju Bosnu, na planinu Radušu kod Bugojna, namjeravali su

podići ustanak na temelju pogrešne procjene da su tamošnji Hrvati (i Muslimani) toliko nezadovoljni da će im se masovno pridružiti. Nikoga nisu pridobili, a u potjeri koju je JNA vodila po bosansko-hercegovačkim planinama i Dalmatinskoj zagori sudjelovalo je oko 18.000 vojnika i policajaca. Dio grupe je ubijen u akciji, dio je pohvatan, pa su potom svi osuđeni na smrt osim najmlađega, 19-godišnjega Ludviga Pavlovića.

Nakon izbora 3. siječnja 2000. i pobjedom komunjara i Račana u Hrvatskoj i protokom poratnih godina u hrvatskoj se javnosti tema "**Granice na Drini**" više ne spominje, ali nema sumnje da ona živi i dalje u krugovima državotvorne hrvatske desnice.

Jure Francetic\
Maks Luburic = HEROJI!
Rafael Boban/

22-12-2015 01:25#707

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

MIR U RATU I RAT U MIRU, piše Ive Graničar,
JUBILARNI 100-ti broj OBRANE, prosinac 1968.

(Ovaj opus je izišao na portal javno.com koji više ne postoji a na stranici **HRVATSKA I USTAŠTVO (10)** u rubrici "**REVIZIJA USTAŠTVA**" po uvodu će se prepoznati da je ovo **prepisano iz novine OBRANA za vrijeme predsjedničkih izbora 2009.** Mo. Otporaš.)

REVIZIJA USTAŠTVA

Pošto su sada predsjednički izbori, donosim ovaj članak generala Drinjanina iz 1968., da se vidi kako je on mislio.

Potrebe radi odlučio sam u cijelosti i doslovno prenijeti na ove stranice portala javno.com članak iz novine OBRANA, Glavno Glasilo Hrvatskog Narodnog Otpora. Molim drage i cijenjene čitatelje da pomno pročitaju članak, pribroje koliko puta pisac je spomenuo: Hrvatska, hrvatski narod, hrvatska sloboda, hrvatska nezavisnost, bilo u imenici bilo u pridjevu. Također želim ovdje naglasiti (da ću dati 100 kuna onim prvim pet (5) komentatora koji se jave sa točnim brojem spomenutog imena Hrvatska, hrvatski narod, hrvatska sloboda, hrvatska nezavisnost itd.) da je pisac ovoga članka Ivo graničar, uistinu Vjekoslav Maks Luburić, ???general Drinjanin. Maks Luburic je mnogo pisao pod različitim imenima, ne da sebe sakrije, nego da sakrije trag svojih progonitelja. On je pisao **ISTINU** onakvu kroz kakvu je on prolazio i kakvu je proživljavao i doživio. Za to je jako interesantno njega, Maksa Lubirića, čitati. Bilo bi dobro da oni koji pročitaju ovaj članak usporede situaciju kada se je ovaj članak pisao pred Božić 1968. godine sa današnjom situacijom u Hrvatskoj, godine 2009.

Želim Vam svima Sretan Božić i Veseli Novu 2010 Godinu! Otporaš.

Riječ ima novina OBRANA:

" O B R A N A "

GLASILO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

Zadnje Vijesti Jubilarnog Broja 100

Piše: Ive Graničar

MIR U RATU I RAT U MITU

U pradavnini kao i danas tražio je ljudski rod put u cilju rješavanja mnogih pitanja, koja su se ticala njega, te ih je nastojao riješiti. Čovjek se je nastojao uzdignuti iznad svoje okoline, svojih dnevnih stvari i potreba, te je tražio i nastojao naći smisao i svrhu života, tražio je polaznu točku odakle je sve to - tražio je Boga.

Primitivni čovjek, koji je živio u špilji, imao je pojam o Bogu, te ga poštivao i prikazivao na svoj način, obožavajući vatru, sunce, te ostale prirodne sile.

Od svih tih pojava nije bio izuzet niti Hrvatski narod, koji je u svojem životu u pradavnini, stoljećima prije Krista bio pobožan, vjerovao u Boga na svoj način, što svjedoče ostaci brojnih hramova onoga doba.

Hrvatski narod danas slavi Božić na posebno svečan način. To je dan izmirenja, i taj lijepi običaj živi u hrvatskome narodu koliko je poznato više od deset stoljeća. Taj lijepi običaj sili nas sve Hrvate, kako u Domovini, tako i u emigraciji, da se svi mi zamislimo prigodom ovoga Božića, te da pokušamo uvesti Božićni mir u dušama svojim, zatim u emigraciji i u Domovini.

Potreba iziskuje od nas i sili nas na taj korak. Ako pogledamo današnju situaciju u svijetu, mi vidimo, da se svijet približuje anarhiji i općem rasulu. Ako se pođe tim putem dalje, opća katastrofa je neminovna. Komunističke fraze odviše su otrcane, da bi mogle išta pozitivno učiniti u pogledu općeg mira, a mi vidimo, da im nije niti stalo do toga, već jedino do prevlasti u svijetu. Kršćanstvo se jedino suprostavlja dekadenci našega vremena i nastoji da putem vjere spasi i preporodi savremeno društvo.

Isus Krist kao Sin Božji, rođen u Betlehemskejštalici, postavši čovjekom, bio je historijska ličnost što potvrđuje povijest, bio je preporoditelj ljudskog roda, koji je utonuo u najteže opačine u vrijeme Kristova života. Krist je donio ljudskom rodu puninu i smisao života, vratio je mir u duše ljudi. Ne postoji Bog radi ljudi, već ljudi postoje radi Boga. Nije Bogu potrebno, da ljudi vjeruju u njega, već je potrebno samim ljudima radi njihova života. Razlika među ljudima postoji radi toga, što su neki od njih imali sreću, da Boga upoznaju, dok drugi nisu imali te sreće, i još uvijek lutaju i tumaraju tražeći Boga i Njegov mir.

Hrvatski narod je religiozan, kao što je to bio i u davnini, te je našao mir u duši svojoj i to ispoljava prigodom velike svetkovine Božića. Neka i ovaj nadolazeći Božić bude prilika, da Hrvati u Domovini i u emigraciji postignu mir u dušama svojim!

Drugi dio hrvatskog naroda, koji je islamske vjeroispovijesti, slavi Boga na svoj način prema nauci svoje vjere. Premda je taj dio Hrvata različite vjeroispovijesti od Hrvata katolika, među njima vlada sklad, te se nikada ne događa da Hrvati, vjernici jedne vjere ometaju vršenje vjerskih dužnosti vjernicima druge vjere, premda su pomiješani i žive zajedno, a često slave svi zajedno vjerske blagdane jedne i druge vjere. Tako je u krilu Hrvatskog naroda postignuta ekumenska snošljivost davno prije ekumenskog Koncila koji je zauzeo stanovište, kakvo već davno postoji u praksi u hrvatskoj Bosni.

Hrvatskom narodu je potreban Božićni mir usred rata! (Ova izreka se odnosi na današnju situaciju u Hrvatskoj, pred Božić 2015., mo. Otporaš.)

Kada bude taj i takav mir postignut među Hrvatima, tada se može pomišljati na uspjeh u borbi za slobodu Hrvatskog naroda. Hrvatski narod se nalazi u borbi, u predvečerje teških i sudbonosnih događaja, koji će mu bezuvjetno donijeti posljedica. Te posljedice mogu biti dobre, a mogu biti i zle. To ovisi o volji i spremnosti hrvatskog naroda na rad i žrtve, koje će mu biti nametnute.

Događaji unutar hrvatskog naroda pokazuju preporod kod hrvatske mladeži u cilju hrvatske državne nezavisnosti, a ta se pojava najviše odražava kod mladih hrvatskih intelektualaca. Taj pokret mlade hrvatske generacije stavlja Jugoslaviju u pitanje. Razvitak događaja izvan tako zvane Jugoslavije a na njezinim granicama, razvijaju se također u smjeru, koji stavlja Jugoslaviju kao takvu u pitanje.

Hrvatski narod u Domovini budno prati sve događaje, te nastoji svaki pokret iskoristiti u svoju korist. Sve to upućuje Hrvate u emigraciji, da zbiju svoje redove bez obzira na razliku u mišljenju, jer im je isti cilj: Sloboda hrvatskog naroda i uspostava samostalne Hrvatske Države. To je cilj kojemu ide Hrvatski narod u Domovini i emigraciji. U toj akciji će sudjelovati čitavi Hrvatski narod u Domovini i u iseljenoj Hrvatskoj. Netko više, netko manje. O tome koliko će tko biti spreman u danom času, ovisiti će tok borbe za slobodu, kao i njezin uspjeh. Neka si nitko ne pravi iluziju, da će sloboda biti donošena na tanjuru. To je izvan svake sumnje.

Za slobodu i samostalnost svoje Države morati će Hrvatski narod doprinijeti velike žrtve. No sve te žrtve i sva zla, koja će Hrvatski narod morati pretrpjeti biti će male, ako ih se uspoređi sa ropstvom, u kojem se sada nalazi Hrvatski narod, jer to ropstvo priječi Hrvatski narod njegovom napretku, te ga gospodarski i biološki uništava. Zato se Hrvatski narod treba spremati ubrzanom tempom za borbu, čiji ishod treba osigurati hrvatskom narodu slobodu i bolju budućnost kao slobodne Hrvatske Države.

U toj borbi ne treba imati mržnje prema nikome. Svaki Hrvat treba samo izvršiti svoju dužnost prema svojem narodu i prema svojoj Domovini. Tu treba slijediti svijetle primjere hrvatski boraca, koji su pali u borbi za Hrvatsku državu u drevnoj prošlosti kao i za vrijeme zadnjega rata. Treba slijediti primjere i onih boraca, koji nisu Hrvati, ali su pali za slobodu svojeg naroda protiv isto takvog neprijatelja, kojega ima i Hrvatski narod. (Ovdje treba naglasiti da je general Luburić mislio na one narode pod komunističkom kontrolom, kao Mađari, Rumunji, Bugari, Slovaci i Cesi, pa i drugi, opaska Otporaš.)

Potrebo je sjetiti se tom prilikom hrabri boraca Alcatraza, koji je bio svjetionik u borbi španjolskog naroda protiv najezde internacionalnog komunizma, u kojemu su bili zastupani današnji gospodari Jugoslavije, tlačitelji Hrvatskog Naroda. Treba se sjetiti tom zgodom i riječi hrabrog borca Antonia Rivera, koji je bio teško ranjen u Alcatrazu, a koji je rekao svojim suborcima: **"Pucaj, ali ne mrzi!"**

Borba Hrvatskog naroda za svoju slobodu ne proističe iz mržnje, već iz osjećaja ljubavi i dužnosti prema Hrvatskom narodu i budućim hrvatskim pokoljenjima, kojima će sloboda biti životno pitanje.

S tim mislima, draga hrvatska braćo, želimo vam svima i to Hrvatskom narodu u Domovini i emigraciji Sretan Božić i Novu Godinu, a Hrvatima islamske vjeroispovijesti sretan Kurban Bajram sa napomenom da je potreban Hrvatskom narodu Božićni mir usred rata.

ČESTIT BOŽIĆ !

BAJRAM MUBAREK OLSUN !

SRETNA NOVA GODINA 1969!

XX

NAPOMENA:

Tako je mislio, razmišljao, sanjao i djelovao za slobodu
Hrvatskog naroda hrvatski revolucionarac, Ustaša i vojnik Vjekoslav
Maks Luburić, general DRINJAIN. Otporaš.

22-12-2015 15:50#708

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KAKO JE DOŠLO DO KNJIGE "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

SRETAN BOŽIĆ - BAJRAM MUBAREK OLSUN! - SRETNA NOVA 2016 GODINA SVIMA.
Mile Boban, Otporaš.

<http://otporas.com/kako-je-doslo-do-...aksa-luburica/>

KAKO JE DOŠLO DO KNJIGE "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

otporas.com

KAKO JE DOŠLO DO KNJIGE "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

(Donosim za hrvatsko općinstvo iz časopisa "**OTPOR**", br. 5 svibanj 1979. godine, strana 21, jedan povijesni izvor iz hrvatske političke emigracije. Kao Kontinentalni Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora za sjevernu Ameriku, tajnik Velimir Sulić i ja smo otišli posjetiti Zvonka Bušić u Lompac, na obale hladnog pacifika, koji je tu iz federalnog zatvora svjedočio za Hrvatsku. Pošto je Zvonko Bušić prije mene bio Kontinentalni Pročelnik HNO za sjevernu Ameriku, Velimir i ja smo otišli ga posjetiti i izložiti mu našu namjeru da napišemo jednu knjigu Maksovih ideja prigodom desete (10) obljetnice njegove pogibije. Zvonko se je s tim složio. Ja sam kao Pročelnik HNO poslao jednu "MOLBA HRVATSKOJ JAVNOSTI", koju sada ovdje u cijelosti prepisujem i nadodajem da su mi se neki vrlo ozbiljni i državotvorni hrvati javili, pozdravili ideju, a neki su mi čak poslali kopiju ili kopije od kopija pisama, članaka i raznih novinskih izrezaka i Okružnica pisanja Maksa Luburić, generala Drinjanin. Ovo neka bude APEL, POZIV I MOLBA Hrvatima i danas, četiri (4) dana prije Božića 2015. godine, jer još uvijek ima Hrvata koji posjeduju Maksovih pisama, Obrana, DRINA, Okružnica isl., neka mi se javi, a za ostalo ćemo se dogovoriti. Čitati Maksa Luburića za hrvatsku stvar je isto što je čitati sv. Pismo i Bibliju za kršćanstvo.

Ovim putem svima želim čestitati Sretan Božić i veseli božićni blagdani, Sretna Nova 2016. Godina u kojoj da vam se svi vaši snovi ostvare, mnogo zdravlja i veselja, sreće i zadovoljstva. Mile Boban, Otporaš.)

MOLBA HRVATSKOJ JAVNOSTI

Najiskrenije se umoljavaju oni Hrvati koji su, na bilo koji način, surađivali i dopisivali se s generalom Drinjaninom, da nam pomognu nadopuniti, dovršiti i izdati knjigu njegovih pisanih i izrečenih riječi. Poznato je da je general Drinjanin u drugoj emigraciji, od svojeg dolaska u plemenitu Španjolsku pa do mučeničke smrti, mnogo korisnoga napisao i rekao. Svojim brigoljubnim radom, primjerom i nada sve svojim vojničkim umijećem i idejom je poučio mnoge od nas - kako djelovati i raditi za oslobođenje Hrvatske. Mnoge generalove ideje, pisane riječi i govori su pisane u nakladi "Drinapress-a" kao i u drugim publikacijama, koje se pročitaju i za neko vrijeme pohrane, da bi kasnije završili kao atari. nepotrebni materijal koji se baca u koš.

Da bi se te vrijedne misli, velike riječi i borbene ideje sačuvale za nadolazeći hrvatski naraštaj, odlučili smo sakupiti što god bude moguće te objaviti te objaviti u jednoj knjizi koja će se moći čuvati bolje nego časopis ili novine.

U tu svrhu molimo sve one Hrvate koji posjeduju bilo kakovu korespondenciju s generalom Drinjaninom - samo i jedino organizacione naravi - da nam ju dostave ili u original ili u kopijama, za koju materijalno i moralno odgovaramo, da bi knjiga bila što potpunija. Naglašujemo i podvlačimo, da nam je stalo prikupiti svaku - i na oko najmanju potankost njegovih izjava, bilo u kakvu obliku, da bi mogli prikazati generala Drinjanina onakvim, kakav je on doista bio. Upoznati čovjeka se može samo kroz njegov rad, žrtvu i borbu. Zato ćemo izdati Generalove sve izjave kronološkim redom, da bi ga se moglo bolje upoznati i ocijeniti.

Bila nam je nakana izdati ova vrijednu knjigu za desetu obljetnicu Generalove smrti. Ali, nažalost, i uz najveću želju - nije nam bilo moguće, jer mnogi materijali nam još nisu stigli. Dajemo popis što nam sve manjka, ali dodajemo, da nam nedostaju neke okružnice, letki i proglasi za koje ne možemo naznačiti datum i godinu objave. Zato umoljavamo one Hrvate koji takove stvari čuvaju, da pregledaju svoju pismohranu, i ako što od istoga pronađu, da nam pošalju ili original ili kopiju.

"DRINA"

God. 1951. br: 5, 10, 11, 12, ili su dvobroj,

God. 1952. br: 1-2, 3-4, 5-6, 7-8,

God. 1953. br: 7-8,

God. 1954. br: imamo sve brojeve,

God. 1955. br: imamo sve brojeve,

God. 1956. br: br: 1-3 travanj 1956., ([To je jedina DRINA koja je izišla u godini 1956. Prekid do siječnja 1960. Mo, mb pred Božić 2015.](#))

God. 1961. br: 1-2, 3-4, 5-6,

God. 1962. br: 10-12,

God. 1963. br: 5-6, 7-8, 9-10, 11-12,

God. 1964. br: 5-6, 7-8, 9-10, 11-12,

God. 1965. br: 3-4, 5-6, 7-8, 9-10, 11-12,

God. 1966. br: 3-4, 5-6, 7-8, 9-10, 11-12,

God. 1967. br: 3-4, 5-6, 7-8, 9-10, 11-12,

God. 1968. br: 3-4, 5-6, 7-8, 9-10. 11-12,

God. 1969. br: (1-2 posjedujem i mislim da je to zadnja "Drina" koja je izišla.)

Posebno se ovim putem obraćam na brata Peru Tutavca iz Buenos Airesa, koji je svojedobno bio pripadnik H.N.O. za Južnu Ameriku i urednik lista "Napredak", da nam pomogne nadopuniti i dovršiti ova knjigu svojim dopisivanjem s generalom Drinjaninom, koji je surađivao i pisao u listu "Napredak".

Molimo i sve one druge nismo i ne možemo spomenuti, da se iskreno odazovu ovoj molbi i pomognu svojim savjetima. Svima najiskrenija hvala.

Za Pročelnništvo H.N. Otpora za Sjevero. Američki Kontinent,

Pročelnik
MILE BOBAN
P.O BOX. 3314, SAN MATEO 94402,
CA., USA.

(Ova MOLBA/POZIV Hrvatima je pisana u svibnju 1979. godine, dakle ima tome 36 i pol godina. Vremenom potrebe ideja se je rodila ima 36 godina a tek početni dio posla se ostvario prije petnaest (15) mjeseci kada je preko Izdavača Despot Infinitus u Zagrebu izašla knjiga "PISMA JEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA". Na nama je svima zadaća da dovršimo knjigu ili knjige "SABRANA DJELA MAKSA LUBURICA". Otporaš.)

23-12-2015 10:56#709

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

INAČE ĆE NAS STJERATI U ZAGORJE I NA OTOKE, piše general Drinjanin prof.

Peraniću

(Ovo pismo generala Drinjanina se nalazi u knjigi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA**" na stranici 500, 501, 502, mo.)

DRINAPRESS

Apartado 1523, VALENCIJA - Espana

general Drinjanin,

27.I.1966.

Dragi Miljenko !

Primio sam članak, primio sam paket sa knjigama, atlasom, i vidim, da ćemo dati PRVI PUTA U HRVATSKOJ POVJESTI, jednu verziju u pogledu sandžaka. Imam s Tvojim člankom i poslanim materijalom, dosta, uz to nešto džamija, islamskih pisaca itd. Vi to ostavljate za budućnost. Jednom će se i o tome govoriti, ako ne za drugo, a ono za cjenkanje sa Srbima, nagađanje sa Crnogorcima, ili pak za plan vezanja našega geopolitičkog prostora sa Crnom Gorom, Albanijom, Makedonijom. Jednom će i nama vakat doći. Zadovoljan sam. (Ovdje se radi o "DRINI" br. 1-2, 1966. gdje se je jako lijepo, povijesno i dokunetirano dokazalo da je Sandžak sastavni dio Države Hrvatske. Na stranicama 122-144 je povijesni opis Adil Zulfikarpašića "**PUT U FOČU**" od 25. I. 1942. godine gdje Adil Zulfikarpašić, partizanski pukovnik, na putu da se sastane sa Titom opisuje srpsko-četničke zločine počinjene nad hrvatskim muslimanima. Za povijest vrlo interesantno. Mo. Otporaš.)

Hvala ti na trudu i znam da dolazi i nova epoka mladih i modernih hrvatski povjesničara s Tobom na čelu, koji si znao postaviti teorije. Ostalo je pitanje vremena, sreće, snage i dalekovidnosti. Sve od

Irana do obnove Tomislavove snage. To je jedna misija, koja je jedina, uz dobru politiku, kame, (**kamena ili bajunete, nije najjasnije, mo**), privredu i td. u službi HRVATSKE DRŽAVNE IDEJE, nasuprot srpskoj misiji i srpskom Dušanovu Carstvu. Tomislavovo Carstvo, makar i republičko, nasuprot vlaškom. **Inače će nas tjerati i stjerati u Zagorje i otoke.** Ja ću na kraju nešto napisati i poslati Tebi na uvid. Šakaljivo je.

Nego u pogledu Enciklopedije. U njoj osim Sandžaka ima i Crna Gora, BRIGADE, Četnici, Dalmacija. To je blago (**zahvaljujući poduzeću LIBRERIE HACHETTE gdje smo dr. Peranić i ja radili i sve naručivali što nam je trebalo, što je generalu trebalo a mi mu slali. To je taj Izvor zlata bio o kojem general piše, mo**), koje trebam.

Molim te poduzmi korake najhitnije i nabavi taj broj i daj odakle si posudio, i nabavi mi DRUGE IZAŠLE, i koštalo što bilo, ja ću ti to posebno nadoknaditi. Odmah učini, da imaš vremena časno riješiti stvar, reci šta bilo, i vrati novu njima. Stvar Atlasa nije toliko važna, i kad izvadimo što trebamo vratiti ću. Imam dobro spremljeno ono što si mi ranije slao o Boki. Da ti pošaljem, ili kad dodješ, na zimovanje ili ljetovanje. Lijepo je sačuvano.

Jedna novost: Husnija je u Parizu, ali ne znam da li ćete posjetiti. Otišao je, jer veli, da je dobio "jednu ponudu" za rad, za njega, gospođu i kćerku. Kćer je napustila studij, vratila se ovdje, a meni nisu ništa rekli. Husnija mi je tražio dva dana da to "vidi", ali nije se vratio i već je deset dana. Međutim, izgleda da bi moglo biti da je to u vezi sa Nikolićem, s kojim je, možda, uglavio dok je tu bio, a ovaj (**Nikolić, mo**) kako mi vele ipak odlazi u Pariz, i da osim revije pokreće JEDNU POLITIČKU NOVINU U SLUŽBI SMIDTA PAVELIĆA I NEOJUGOSLAVENA.

(Dr. Ante (Smith) Pavelić je sin Dra. Ante (zubara) Pavelića koji je skupa sa Dr. Antom Trumbićem, Franjom Supilom i Ivanom Meštrovićem stvarao 1915. godine Jugoslavenski Narodni Odbor, JNO. Ovaj neo-jugoslaven Dr Ante (Smidt) Pavelić o kojem general govori u ovom pismu je za sebe uzeo ženino djevojačko prezime "Smith" kako bi se razlikovao i što dalje udaljio od Poglavnika Dra. Ante Pavelića, za kojega je on često puta pisao nepovoljnije nego mnogi Srbi ili Titini Jugoslaveni, mo).

Tako to izgleda, i moglo bi biti iznenađenja. Previše traje emigracija, i nije li to "šta drugo"? Ne znam. Husnija ne voli raditi, on bi htio namjestiti kćer i ženu, ali će biti šta odluči kćer sa pretenzijama princeze. Husnijina žena je sestrična ili nešto slično od Nikolićeve žene.

Vratio se u Pariz Derviš Šehović i najavio svoju adresu. On je u službi onoga tko plati ručak. Mizerija. Prema Enveru pao je, sasma, Varoš i drugovi ga iskoristili, Židovi ga probali, Francuzi ga odbacili, i - svemu u svemu, mizerija. Kome bi i mogao biti ozbiljan suradnik. To je obično njuškalo, bez inteligencije, pa makar bi mogao voditi "inteligenciju". On će opet pokušati "tući žicu", petljati, lagati, ali više mu nitko ne vjeruje.

Poslao sam Ti novinu OBRANU avionski. Izostavio sam ono o PAPI, jer je Danica (**tjednik, kojeg su izdavali hrvatski franjevci u Chicagu, mo**) javila i sada i Cecelja u Vjesniku. (**Vilim Cecelja, hrvatski svećenik u Austriji i navodno Poglavnikov ispovjednik. Izdavao privremenik Hrvatski Vjesnik, mo**), DA JE PAPA GOVORIO O STEPINCUI, HRVATSKOJ, itd. - ali je izostavio OSERVATORE ROMANO, a to je opet drugo.

Posebno ovdje bi nas odmah tužili, a uživamo baš zaštitu tih krugova. Nu ja ću donijeti stvar pametno, reći, da jedni vele ovo, drugi ovo, itd. pa opet iznijeti i više. Samo bez aluzija na PAPU, nego "rimске krugove" itd. Pogledaj stvar. Pošalji više radova, jer nemam vremena sređivati. Napiši rastavljeno, da može ići u linotyp bez prepisivanja. Dosada mi je Husnija u tom pomagao, ali sad moram sve, (**sve za našu Hrvatsku dragi naš generale, tebi ništa nije bilo teško, mo**), a imam tri knjige, vježbovnike, pravilnike itd. za prevesti. Pošalji manjih i većih nota, bilježaka, mišljenja, za uokviriti, ali uvijek da bude za linotyp, rastavljeno itd. Budi dobar.

Sada radim na trećoj knjizi generala Diaza (španjolski general Diaz de Villegas je napisao nekoliko knjiga o ratu. General Drinjanin je preveo dvije i izdao 1965., (1) GRADJANSKI RATOVI I REVOLUCIJE i (2) REVOLUCIONARNI RAT. Sada prevodi treću knjigu (3) NAPADAJ I OBRANA koja je tiskana 1966. Također general Drinjanin je preveo i četvrtu knjigu generala Diaz de Villegas POLITIČKI RAT koju je izdao 1968., mo), ali imam za 2 Drine dosta materijala slivena i ići će brzo.

Otpada da bi Husnije napravio nešta iz Ćelebije. Pokušao sam, nu on je to čitao pet mjeseci, nijedne note nije napravio, a u uredu dva tjedna, razgledao. On je strašna lijenčina. Svi ti pjesnici su takovi, ili barem većina. Eto Enver: pjesnik, ali pjesnik van ureda i radin, brz, moderan, stvaran, i smije iz bohema. To je prošlo kao i Bašćaršija, i kako prolaze "literalne kafane". Mi smo Husniju zvali "Hrvatska Literalna Kafana" tj. hrv. lit. kafedžijom". Godinu dana ima kod sebe pjesme Kordičeve (Lucijan Kordić, Grljevići kod Ljubuškog 1914, Široki Brijeg 1993., hercegovački franjevac i pjesnik, mo) i nije bio kadar napisati, a na svojim pjesmama je utrošio dva mjeseca, dva plaćena mjeseca u uredu. Nije mi ništa žao, iako ne mislim nikoga dovoditi. Dosta mi je. Ali ako mi ti i Enver pomognete, mogu ići naprijed.

Vidim da mi Atlase ostavljaš. Dobro. Nastoj riješiti stvar sa Enciklopedijom. Ako treba platiti u dolarima, poslat ću ti. Nabavi mi ju cijelu, jer mi svaki čas treba, a znaš da mi fali ona kultura, koju se samo može naučiti u sveučilištu i višoj gimnaziji, ili nadomjestiti s doniranom enciklopedijom.

O legionarskim divizijama imam nešto. Nije hitno. Trebam ono o AZEVU I REVOLUCIONARNOJ INFANTILNOSTI. (Vidi Obranu br. 37-38 1966., mo).

Enver je zasukao rukave i okupio Radni Skup u Argentini. O tom posebno. Kad sam mu govorio da bi ostao godinu dana ovdje, nije odbio, nego samo rekao: a od čega ću živjeti. Trebao bi ga kao komad kruha. Jak je u svakom pogledu, i posebno na peru, brz. Majka mu je Zagrepčanka, on Zagrepčanin, radikaln, i diskretan.

Pokušali bi nešto komercijalno. Bumo vidjeli. Kad bi dobio na lutriji, poslao bi mu odmah radiogram: traži neplaćeni dopust godinu dana i dolazi. Dao sam mu posebne misije. O tome isto posebno.

Ako mogneš izvaditi šta iz Ćelebije, dobro. Pisao sam Mandiću fra Dominiku o ovom izdanju i rekao da mu ga možeš nabaviti, veli da ga ima i da je na mnogo mjesta OSLABLJEN U HRVATSKOM DUHU. Nastojat ću dobiti jedno Mađarsko izdanje, koje sam nekada i čitao.

Stavit ću na prvu stranicu, portada, (španjolska riječ a znači: fasada; front; čelo, korice, mo.) sliku, jer nemam ništa pametnijega. Ostalo dobro, imam dvije Bosanke, u Mehmediji i Fesu, i dosta drugih. Već je sve spremljeno, jedino mi nedostaje vremena da sredim.

Reci mi jeli ti dosta 50 OBRANA, koje šaljem, (ja sam ih prodavao. Nekada nije bilo dosta ni 100 komada, a nekada ostane od 50. Zavisi kako su ljudi raspoloženi i koliko ih je došlo na sv. Misu. Uvijek su jedni te isti kupovali. To ja znam, jer mi se često puta dogodilo da sam nekima dao novinu a oni da nisu imali istinu, te da će mi dati idućeg puta. Često taj "idući put" nije došao, te sam morao platiti razliku svakog puta, mo), te dali trebaš još knjiga Diaz, Drina itd., pa ću ti poslati, jer imam u zalihi. Može ti poslužiti.

Naručio sam NOVE MATRICE SA IZVORNIM HRVATSKIM SLOVIMA, i sa "Đ""đ", pa ćemo početi fabricirati "domovinske letke" autentične. (radi se o letcima koje je tiskao DRINAPRES a zbilja su izgledali kao da su se tiskali u domovini, mo). Neću te matrice za drugo ništa upotrebljavati, ne zna nitko osim Tebe i Envera.

Pljunuti ćemo vlasima u juhu. Mnogi hrvatski komunisti gledaju na emigraciju, ali šta možeš sa tim idiotima. Pukovnik Štir mi je poslao jedno "otvoreno pismo " i sjebati će Hefera kao Panto Babu. (Puk. Štir je napisao jednu knjižicu Od 38 stranica koju je naslovio "Otvoreno pismo Dru. Stjepanu Hefferu" koje završava sa: Vaš mještatin i "kumaš" I. Štir., mo). Dosta smo ga čekali. Inače tamo u Buenos Airesu luda kuća. Dobivam na tisuće pisama od Dalmatinaca, naravno ima i Udbe ali ima i patriota kakav je bio HEBRANG.

I sada: uzmi kao zadaću br. 1. nabaviti mi materijal o procesu i smrti HEBRANGA. Bili su mi obećali i zapelo negdje na cenzuri. Trebam to kao oči u glavi. Rukoljub gdje, pusicu bebi, a Tebe grli odani Ti

general Drinjanin.

ps. (rukom napisano: urgente, što znači hitno, mo)

Bio sam počeo sređivati već složeni materijal za razne Drine, pa sam počeo s Tvojim člancima o Hrv. Kralj. kući. Mislim da si mi bio pisao, da bi ovaj članak unišao kao PREDGOVOR, ili I. Dio članka o HRVATSKOM SANDŽAKU, pa mi odmah javi, da li si tako mislio. U tom bi slučaju trebalo biti naslov:

HRVATSTVO SANDŽAKA

uvod

PRVI DIO: prijašnji članak sa teorijom SURBIJE itd.

DRUGI DIO: članak o Sandžaku sa svojim podnaslovom etc.

Ili pak onaj članak je posebna stvar i mogli bi ostaviti za drugu DRINU, a staviti ovaj uvodnik o Sandžaku što si mi ga sada poslao. U koliko se stvari ponavljaju, skupa spadaju, ili ne, ti ćeš bolje znati. Javiti mi to odmah, dotle ću stati s tim.

Bog !

Moja napomena:

Možda se je moglo iz izloženih pisama primijetiti velika razlika sadržaja pisama koja je general pisao Radnim Skupovima po Canadi i USA i drugdje, i sadržaja pisama koja je pisao dru. Miljenki Dabi Peraniću. Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 23-12-2015 at 11:04

23-12-2015 14:45#710

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SVE SE TREBA PREISPITATI U NAŠOJ POVIJESTI

(Ovo pismo je bez datuma i nije u knjizi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** a

general ga je poslao u istoj omotnici u kojoj je poslao i dolje niže priloženo pismo sa datumom 16 studenoga 1963.; niže priloženo pismo se nalazi u spomenutoj knjizi na strani 268. Mo. Otporaš.)

Dragi brate Miljenko!

Prilažem Ti mape s molbom da ih iskoristiš, pregledaš i vratiš, ako pak misliš, da je potrebno napraviti drugu, ili daj - ispravku uz ovu. Sve se treba preispitati u našoj povijesti i podrediti novim kriterijima i novim podatcima.

Ovamo je stigao fratar Ivandić ili nešto slično. Inače Vrančićevac, (Dr. Vjekoslav Vrančić je predsjednik Reorganizacije HOP-a, dakle drugog krila HOP-a, jer se je HOP podvojio i razdvojio, negdje odmah poslije Poglavnikove smrti, od jednog postala su dva. Prvi, Poglavnikov HOP kojemu je bio predsjednik Dr. stjepan Heffer i drugi reorganizacija HOP-a, mo), koji Tebe pozna. Kad zapne s parama onda ćemo tiskati ovdje i " La Croatie ". Neće doživjeti sudbinu drugih listova. Tvoj rad će imati kontinuitet, a to je od prvobitne važnosti.

Ako vlč. Fržop dobije stroj, (ovdje se radi o tiskari "Alojzije Stepinac", o kojoj smo pisali u [prijašnjim pismima, mo](#)), a ja u to sumnjam (7.000 dolara ne posjeduje se lako) nešto će koristiti biti za Hrvatsku. Ti ne kidaj ([prekidaj, mo](#)) s njim, pa ćemo vidjeti.

Još jednom: bez garancije za Kongres (islamske organizacije "BRAĆA MUSLIMANI", Kongres koji se je trebao održati u Jeruzalemu, mo) i točnog datuma ne smije se napraviti posebni broj (novine "La Croatie", mo) o tome, jer ispadamo smiješni. Jedan je broj tome posvećen, kao i "Drina" - i odjeka nikakva. Lagati se može dok je to uvjerljivo, ali se ne smije kad je neuvjerljivo. Rat tamo divlji i ja ne vjerujem da će do toga doći (do saziva kongresa Braće Muslimana u Jeruzalemu. Koliko je meni poznato do njega nikada nije došlo, mo).

Ustaštvo treba razdijeliti na dvoje: (1) vojnički, ustanova za državu i protiv komunizma, a (2) drugi ustaški nametnuti ideološki pravac radi Nijemaca. Šaljem ti jednu staru Drinu i pročitaj članak Štira. Javi se.

Pozdrav. Tvoj

general Drinjanin.

([drug pismo, mo.](#))

GLAVNI STAN ORUŽANIH SNAGA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

16. studenog 1963.

Bratu ..... Mr. Dabo Peranić, Pariz .....([točkice su gdje je general stavio rukom napisano ime pošaljitelju ovog pisma, mo](#))

Dragi brate !

Nagli razvoj događaja u našoj emigraciji i svijetu uopće kao i unutar samog Otpora, zahtijeva od nas energičnije i konkretnije pothvate. U tu svrhu za vrijeme Božićnih Blagdana održat ćemo ovdje sastanak područnih zapovjednika Otpora, na kojem će se učiniti naređeno:

a.) Analizirati dosadašnji rad Otpora i "Drine", te utvrditi dobre i slabe strane dosadašnjeg rada, kako bi se za budućnost odredio što je ispravniji put.

b.) Analizirati stanje i spremnost hrvatskih rodoljuba diljem svijeta za ozbiljne akcije, te opći odjek rada Otpora i "Drine" među masama.

- c.) Formirati Zapovjedni Skup Otpora i odrediti mu djelokrug rada. Zapovjedni Skup treba biti vrhovno tijelo, neka vrst parlamenta, s kojim će se moći izići pred strani svijet i hrvatski narod.
- d.) Konkretizirati Odjel Otpora s njihovim Pročelnicima i odrediti im djelokrug rada.
- e.) Posebno riješiti postojeće probleme tiska i dati mu konačne smjernice za budućnost.
- f.) Izraditi konkretni plan rada Otpora u duhu vremena (u kojem je i PORUKA IZMIRENJA izišla 1964., mo) i na postojećim činjenicama s tim, da se odmah prijeđe na njegovu primjenu u praksi.
- g.) Konkretni plan rada na vojničkom području.
- h.) Analizirati referate i sugestije onih suradnika, koji ne budu prisutni, te poduzeti na osnovu tih odgovarajuće mjere.

To bi bio dnevni red u biti. Kako od vas mnogi neće moći prisustvovati iz bilo kojeg razloga, a čimbeni ste u Otporu i povjerenik "Drine", odnosno nalazite se među masom i znadete njezino mišljenje, to Vas molim, da učinite naređeno:

1. Da nam što prije pošaljete obširan, iskren i uredno na stroju napisan referat o stanju medju Hrvatima Vašeg područja, o učincima rada Otpora i "Drina" na ljude,; o prednostima budućeg rada i u vezi toga Vaše sugestije za sva polja djelovanja.
2. Da u tu svrhu konzultirate Vaše najuže suradnike ili, ako je moguće i širi krug.
3. Da obavezno stvorite radni krug intelektualaca tog područja i o svemu ovome ih konzultirate, da bi se dobilo mišljenje većine, a prema tome realno stanje i realna perspektiva.
4. Da nam pošaljete Vaše sugestije o potrebi buduće strukture Otpora te sugestije o potrebi i načinu djelovanja na svim poljima.
5. Da nam sugerirate sve, što budete smatrali potrebnim.

Svi referati moraju stići ovdje najkasnije do 20 prosinca. Slati preporučenom poštom i na našu redovitu adresu.

Uz srdačne i bratske pozdrave, odani Vam:

general Drinjanin.

Napomena:

Prethodno pismo je bilo bez datuma a prikopčano za ovo pismo. Dakle, moglo bi biti istog datuma. Ovo napominjem zato da bi oni koji se budu zanimali za ova pisma, imaju ideju odakle bi to pismo moglo biti. Hvala. Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 23-12-2015 at 14:48

24-12-2015 03:40#711

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

SRETAN BOŽIĆ I BLAGOSLOVLJENA NOVA 2016 GODINA SVIMA!

GENERAL DRINJANIN DAO "PAKRAČKI DEKRET" ILIJI ...

kamenjar.com › Povijesnice › Iz Otporaševe torbe

GENERAL DRINJANIN DAO "PAKRAČKI DEKRET" ILIJI STANIĆU ...

Neka svima ovaj priloženi link bude božićni i novogodišnji poklon svim Hrvaticama i Hrvatima koji se u bilo kojem obliku budu zanimali za tragičnu sudbinu i gnjusno obojstvo Zadnjeg Zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS-a NDH Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina

Iliji Staniću GENERAL DRINJANIN DAO "PAKRAČKI DEKRET" ILIJI STANIĆU (Potrebe radi i nekih nepoznanica hrvatskoj javnosti, donosim ovdje na portalu kamenjar.com generalovo pismo kojega je pisao svojem sura... kamenjar.com 6 Comments

GENERAL DRINJANIN DAO "PAKRAČKI DEKRET" ILIJI STANIĆU ...

kamenjar.com

Dakle, sama riječ "pakrački dekret" potijče još od doba Oca Domovine Dra. Ante Starčevića, a ovdje, u ovom pismu generala Drinjanina, on tu riječ ...

(Žao mi je da se link nije pojavio. [Kliknite na gore navedeni link i otvorit će Vam se. Hvala. Otporaš](#))

Posljednje uređivanje od Bobani : 24-12-2015 at 03:54

24-12-2015 12:20#712

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

GENERAL DRINJANIN DAO "PAKRAČKI DEKRET" ILIJI STANIĆU

Krešimir Kraljević

Reply|

To:

Annie Boban <froate@hotmail.com>; Thu 12/24/2015 8:51 AM

Photos

You forwarded this message on 12/24/2015 9:32 AM

Pozdrav Drago moj Milane, evo završila je Hvala Bogu napokon ova trakavica oko izbora mandataru. Sretan sam da je ipak pobijedila domoljubna opcija, nadam se da smo se partizana riješili za dugo! A na tome ćemo ustrajno raditi ti i ja! Sad u miru se možemo posvetiti našim zadaćama u iznošenju povijesti iz otporaševe torbe! Evo danas je Badnjak a mi smo u firmi na nekim inventurama, tako da jedva stižem, no sad imam nekoliko dana slobodno i siguran sam da cu stici ubaciti sve! Siguran sam i da ćemo se još do sutra čuti, u svakom slučaju tebi i tvojoj divnoj obitelji

želim Sretan i Blagoslovljen Božić! Neka vam Bog da obilje blagoslova zdravlja, mira, sreće, pa neka i materijalnog obilja ako se Bogu sviđi! ...

... Ljubi vas i pozdravlja vaš Frano sa obitelji!

Dana 24. prosinca 2015. u 02:34 Annie Boban <froate@hotmail.com> je napisao/la:

SRETAN BOŽIĆ I BLAGOSLOVLJENA NOVA 2016 GODINA SVIMA!

Neka svima ovaj priloženi link bude božićni i novogodišnji poklon svim Hrvaticama i Hrvatima koji se u bilo kojem obliku budu zanimali za tragičnu sudbinu i gnjusno ubojstvo Zadnjeg Zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS-a NDH Vjekoslava maksa Luburića, generala Drinjanina

Iliji Staniću GENERAL DRINJANIN DAO "PAKRAČKI DEKRET" ILIJI STANIĆU (Potrebe radi i nekih nepoznanica hrvatskoj javnosti, donosim ovdje na portalu kamenjar.com generalovo pismo kojega je pisao svojem sura... kamenjar.com 6 Comments

GENERAL DRINJANIN DAO "PAKRAČKI DEKRET" ILIJI STANIĆU ...
kamenjar.com

Dakle, sama riječ "pakrački dekret" potječe još od doba Oca Domovine Dra. Ante Starčevića, a ovdje, u ovom pismu generala Drinjanina, on tu riječ ...

NE - NISTE SVI KRIVI - PIŠE GENERAL DRINJANIN 1960 ...

kamenjar.com › Povjesnice › Iz Otporaševe torbe

Translate this page

Jan 29, 2015 - GLAS DOMOVINE srpanj 1960. TORONTO, CANADA (Ovaj opis generala Drinjanina nije u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA".

Posljednje uređivanje od Bobani : 24-12-2015 at 12:33

29-12-2015 04:34#713

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GOVOR KONTINENTALNOG PROČELNIKA HNO MILE BOBAN...I PISMO HRVATSKIM ELITAMA

GOVOR PROČELNIKA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA POVODOM PETNAESTE OBLJETNICE SMRTI GENERALA DRINJANINA.

"OTPOR" godina X. kolovoz 1984., glasilo HNO.

Kako smo najavili u prošlom broju "Otpora", a u znak petnaeste obljetnice smrti generala Vjekoslava Maksa Luburića, ovaj broj posvećujemo njegovoj dalekovidnoj ideji, riječi i djelu. Odvelo bi nas predaleko kada bi smo išli u potanju raščlambu Maksova života i rada, zato smo se

radije poslužili kraćim opisom života i rada, zatim govorom g. Mile Boban, kojeg je održao u Chicagu 29 travnja, na SPOMEN SLOVU ZA GENERALA LUBURIĆA i fotokopijom pisma HRVATSKIM ELITAMA koje je general Drinjanin, ljeta 1968., uputio svim istaknutim Hrvatima. Jedno i drugo upotpunjuju i daje cjelinu, koja sama za sebe govori. Uredništvo "Otpora". Među slavnim imenima hrvatskih vojskovođa, počevši od Ljudevita Posavskoga, Domagoja, Borne, Tomislava, Zvonimira, Krešimira i Svačića, preko Zrinjskih, Frankopana i Bakača, Hrvoja Vučkica Hrvatinića, Kosače, Berislavića, Kotromanića, Rizvanbegovića, Huesin Bega Gradaševića, bana Jelačića, pa do novih - Kvaternika, Brojovića, Dujića, Alagića, Osmana Pačariza, Francetića, Bobana i tisuće drugih, stoji ime našega hrvatskog Viteza - generala Vjekoslava Luburića - Maksa. Uredništvo OTPORA.

General Luburić se rodio 1913. u Ljubuškom, gdje je svršio pučku školu. Gimnaziju je učio u Mostaru kao pitomac Napredkova Konvikta. Kao đak se odlikovao velikom bistrinom i energijom. Za vrijeme pohađanja gimnazije, vidio je na sve strane velikosrpsku bahatost i progonstvo svega što je hrvatsko. To je na mladoga Vjekoslava učinilo takav dojam, da je jedva čekao kad će uzrasti, kako bi se mogao sav posvetiti revolucionarnom radu i rušenju Jugoslavije - tamnice hrvatskog naroda. Bježanje pred policijskim režimom dovelo je Luburića u Madžarsku, na Janka Pustu, ([Ne znam koliko bi se danas među Hrvatima znalo i govorilo o "Janka Pusti", da nije tada tu bio Vjekoslav Maks Luburić, mo. Otporaš.](#)) gdje se pridružio Ustaškom Pokretu, pod vodstvom sada pokojnog Poglavnika Dr. Ante Pavelića. Tu je dobio svoju vojnu izobrazbu. Pokazivao je u svemu neobičnu oštroumnost, što ga je dovelo u prve redove i vrhove Ustaškog Pokreta.

Proglašenjem Nezavisne Hrvatske Države, godine 1941., Luburić se stavlja u službu Domovine, zajedno s ostalim ustašama. Ulazi u borbu protiv neprijatelja mlade Hrvatske Države. Za njegovu hrabrost i neustrašivo vođenje hrvatskih vojnih jedinica bio je unaprijeđen u čin ustaškog Pukovnika i Domobranskog Generala, a zaslužio je najveća naša odličja, Krunu Kralja Zvonimira Prvog Reda i Orden Viteza. Bio je zapovjednikom Ustaške Obrane i Prve Udarne Divizije. Istakao se je sa svojim jedinicama u više ratnih okršaja. Osobito na Ljevču Polju i kod oslobođenja Banja Luke. Bio je zapovjednikom Južnog Fronta na Ivan Planini, (Ivan Sedlu, mo) gdje je i utemeljen Hrvatski Narodni Odpor, godine 1944.

Odlukom hrvatskog političkog vodstva o povlačenju hrvatske vojske prema Austriji, general Luburić i njegove jedinice bile su zalaznica hrvatskoj vojsci i civilnom pučanstvu na povlačenju. kada je uvidio od strane političkog vodstva počinjenu političku i vojnu pogriješku povlačenja tako silne, dobro naoružane, ratnički iskusne vojske, uspijeva se s manjom grupom probiti u hrvatske šume, gdje nastavlja borbu protiv partizanskog okupatora i biva ranjen više puta.

Gogine 1947. prebacuje se preko Madžarske, Austrije i Francuske u Španjolsku. ([Ovdje treba nadodati da je zet Maksa Luburića, Dinko Šakić pisao na jednom portalu - ne sjećam se više na kojem - u dva nastavka o Kavranovoj Akciji i u tim opisima spominje da je Maks Luburić stigao preko Pirineja u Španjolsku 18 listopada 1948., mo. Otporaš](#)) Tu nastavlja svoj rodoljubni rad za Hrvatsku, okuplja stare borce i mlade snage, koje su spremne na žrtve. Uspostavlja tiskaru u kojoj se tiskaju listovi "Obrana" i "Drina", te razne druge knjige na hrvatskom jeziku, a koje sadrže u sebi redovito najvažnija suvremena hrvatska pitanja. Svojim dalekovidnim i nesebičnim radom na okupljanju hrvatskih snaga, general Luburić, zvani i poznati Maks, postao je pojam hrvatske borbenosti, Otpora i ustrajnosti, u pravednoj borbi potlačenog hrvatskog naroda za ostvarenjem njegovih opravdanih težnja - slobodom i samostalnom Hrvatskom Državom. Neprijatelj Hrvatske je uvidio tko mu najviše mrsi račune, pa je na podmukli način, zločinačkom rukom skratio život neumrlom hrvatskom vojskovođi, generalu Vjekoslavu Vitezu Luburiću na dan 20 travnja 1969. u španjolskome gradu Carcagente.

Sjećajući se generala Luburića, sjećamo se i riječi njegova predšasnika, vojskovođe, junaka i

pjesnika Frane Krste Frankopana. Te riječi vrijede za svakog Hrvata, koji je dao život za Domovinu Hrvatsku, a one nam otvaraju veličinu smrti generala Vjekoslava Viteza Luburića, jer glase: - **NAVIK ON ŽIVI - KI ZGINE POŠTENO!**

DRINJANIN I NJEGOVA IDEJA

Gospođe i gospodo, dragi prijatelji, Hrvatice i Hrvati. Sastali smo se ovdje, ne da jadikujemo niti da donosim sud o djelovanju generala Drinjanina, nego da se prisjetimo njegovih ideja, koje je on ostavio za riznicu hrvatske budućnosti.

O generalu Luburiću se je mnogo pisalo i govorilo. Mnogi su samo ponavljali ono što se je na stotine puta reklo i zapisalo. Neki su nastojali uljepšati Drinjanovu prošlost, dok su neki drugi iskivljivali činjenice, kako bi lakiše prikazali ljubav i žrtvu generala Luburića besmislenom i suvišnom, bez svrhe i cilja.

Ja Vam neću govoriti o njegovu djetinstvu i gdje je rođen, niti ću Vam govoriti o njegovim mukama i stradanjima, niti o njegovu predratnom djelovanju u redovima hrvatske revolucionarne organizacije "Ustaša". Pa ni o njegovoj borbi za očuvanjem NDH.

Nedavno je štoviše i Đorđe Ličina "zasukao" rukave kako bi "novinar-Udbaš iz Zagreba, junački" opisao rad i djelovanje generala Drinjanina. Rijetki su oni koji su pravilno opisali ideje generala Drinjanina. Zato ću se ukratko osvrnuti na one ideje koje govore o izmirenju i integraciji svih Hrvata, na ideje, koje su mnogi prešućivali, navodno zbog njegove prošlosti. Koliko god je general Luburić neprijatelju bio opasan za vrijeme rata, još više im je on bio opasan poslije rata. Njegova ideja: "Sinovi bivših partizana i sinovi bivših Ustaša se moraju, rame uz rame, boriti zajedno za sretniju budućnost Hrvatske", nije ideja mržnje, niti ideja nastavljanja borbe između sinova jednih i drugih. Ovu ideju generala Drinjanina ni danas mnogi ne mogu shvatiti, jer računaju, da se nisu dostatno osvetili jedni nad drugima. Tu i jest kukavština onih Hrvata, koji se boje izmirenja takozvane hrvatske ljevice i desnice, zapravo onih strana koje su svoj idealizam mržnjom zadobile i svoju zemlju krvlju natopile.

Tu tragediju prvi je uočio general Drinjanin i malo po malo u časopisu "Drina" razrađivao razna gledišta na sudbinu Hrvatske u prošlosti. Revolucionarni "fanatik" Maks Luburić je pobijedio samog sebe, pobijedio je svoje stranačarsko-ustaške ideje - iako je pri tome ostao, do smrti, vjeran i dosljedan ustaško-državotvornim načelima. Na drugoj strani su uviđali svoje zablude i drugi hrvatski fanatici, kao: Andrija Hebrang, Vjekoslav Holjevac, Franjo Tuđman i još neki.

Kasnije su ih počeli slijediti i mlađi: Vlado Gotovac, Marko Veselica, partizanski sinovi Budiša, Čičak, Paradžik, Franjo Mikulić, zatim Zlatko Tomičić, Bruno Bušić i još mnogi. To je bio i ostao plod izmirenja generala Drinjanina sa svim Hrvatima, što mu neprijatelj nikako nije htio oprostiti.

Deviza generala Drinjanina: "**...Mi smo za hrvatsku revoluciju i u toj revoluciji ima mjesta svakom Hrvatu, koji je voljan dati svoj život za slobodu Hrvatske, a ne za ovaj ili za onaj politički režim ili ideologiju ...**", jest kristalno jasna za svakoga državotvornog Hrvata. General Drinjanin čvrsto drži u svom srcu svoje stranačko-ustaško nadahnuće, a novom hrvatskom naraštaju nudi i preporuča hrvatsku revoluciju sa svakim Hrvatom, koji se je voljan žrtvovati za slobodu Hrvatske, za koju je vrijedno živjeti i umrijeti, a ne samo za "svoj" režim ili za svoju ideologiju. Ovo nije retorika generala Drinjanina, kako je to nedavno u nastavcima, u časopisu "Danas" naveo spomenuti Đorđe Ličina, nego iskrena, demokratska linija iskusnog i isprobanog hrvatskog rodoljuba i borca Maksa Luburića. To je bio njegov poslijeratni stav, kojeg je on unio kao temeljno načelo u redove HNO. I taj stav izmirenja su prihvatili mnogi Hrvati, osim grupaško-stranačarskih litalica, kojih ima i u domovini i u iseljeništvu.

Neki poznaju generala Vjekoslava Luburića, neki generala Maksa Luburića, neki jedno i drugo, a ja ga poznajem kao generala Drinjanina, kroz njegovo pisanje u časopisu "Drina" i novini "Obrana", kao i kroz neke druge hrvatske publikacije. On je zagovarao hrvatsku i kulturnu i cjelovitu revoluciju. Jest on je zagovarao i revoluciju, a ne da ona jedne porobi, druge u emigraciju otjera, treće natjera u šumu, četvrte zatvori, pete da postavi na Markov trg, da nad šestima vladaju, već da svakog građanina Hrvatske oslobodi, hrvatsku državu ostvari i hrvatske granice učvrsti, sa susjedima prijateljske odnose uspostavi i da Hrvatima osigura miran i dostojan život, u vlastitoj državi Hrvatskoj. Za taj njegov cilj on je imao nacrt: izgraditi elitu hrvatskih vojnika, koji će biti kadri sprovesti plan u djelo, s njim ili bez njega. On je bio na čistu, da u jednoj nacionalnoj revoluciji nema priziva, kao na sudskim procesima. Za tu svrhu stvorio je tiskaru "Drinapress" i tiskao priručnike za izobrazbu hrvatskih vojnika. Jer, ako zbog pomanjkanja znanja nisi uspio, onda si sa znanjem drugih uništen. On je toga bio svjestan i zato je bio uporan u svojoj ideji opće hrvatskog IZMIRENJA, što je javno izrekao: "Ja se ne borim za hrvatsku državu, da netko sjaši a ja da uzjašim, već da pomognem Hrvatima državu stvoriti".

Poznata je izreka generala Drinjanina, koju je neprijatelj toliko puta izrabio u svoje svrhe: "Naš stav je jasan .. rušiti Jugoslaviju ..." Ova izjava je bila toliko snažna, da je potresla temelje Jugoslavije, potkopala povjerenje u savezu komunista Jugoslavije, stvorila razne frakcije među članovima komunističke partije, otriježnila fanatike i zanešenjake jugoslavenske koncepcije, probudila prirodni osjećaj kod Hrvata i stvorila mas-pokret, nazvan kasnije "Hrvatsko Proljeće".

Usuđujem se reći, uzvišene gospođe i gospodo, da ove zasluge ne pripadaju toliko ustaškom pukovniku i generalu Hrvatskih Oružanih Snaga Maksu Luburiću, koliko hrvatskom prognaniku i generalu DRINJANINU. Mnogi Hrvati još uvijek Ga ne mogu shvatiti. To mogu samo oni, koji uspiju sebe pobijediti i svoj život posvetiti Hrvatskoj. U njegovoj pravoj veličini i u njegovoj pravoj ideji Hrvati će shvatiti Drinjanina tek onda, kada iščeznu svi oni mržnjom zadojeni fanatici partizanske i ustaške revolucije.

General Drinjanin je pao na polju časti, za svoje hrvatske ideale, pao je kao što i vojnik kad padne na bojnem polju, vršeći svoju vojničku dužnost. Koja žrtva bi mogla biti potpunija, da potvrdi svoju ljubav i odanost prema Domovini Hrvatskoj, osim one po kojoj se može dati i vlastiti život za rodoljubne ideale? Živi duh generala Drinjanina nije umro. On živi među nama i živjet će vječito među državotvornim Hrvatima. To je blago, kojeg je general Drinjanin ostavio u riznici Hrvatske.

Slava generalu Drinjaninu! Slava svim Hrvatima koji žrtvovaše svoje živote za obranu časti i imena Hrvatskog!

NEKA ŽIVI DUH HRVATSKOG IZMIRENJA!

Hvala svima na pozornom slušanju.
Pročelnik Mile Boban.

XXXXX

PISMO HRVATSKIM ELITAMA,
piše: general DRINJANIN 1968.

Iz Otporaševe torbe:

PISMO HRVATSKIM ELITAMA – ŠTETA DA OVO PISMO NIJE U KNJIGI “PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA”

Bog! dragi moji prijatelji, Prilažem Vam ovo generalovo “PISMO HRVATSKIM ELITAMA”.

Pismo je pisano poslije upada jedinica Varšavskog Pakta u **parag** 21 kolovoza 1968. Pismo je podugo, a doći će vrijeme da će se i jedna ozbiljna studija napisati iz ovog pisma. Zato je moja molba vama: Uzmite naočale i (neko) piće. Piće stavite na stol. Sjednite i raskomotite se na naslonjaču i ne dopustite sami sebi da do kraja ne pročitate ovo pismo. Preporučio bih onima koji se bave pisanjem, da kraj sebe imaju papir i olovku kako bi mogli bilješke činiti. Ovo pismo nije izišlo u knjizi “PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA”. Primite iskrene pozdrave, svi skupno. Mile Boban, Otporaš.

PISMO HRVATSKIM ELITAMA – ŠTETA DA OVO PISMO NIJE U KNJIGI “PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA”

(Želim reći par riječi o ovom pismu. Vjerovali li ne, ovo pismo nema datuma, ali ja sam jedan od svjedoka preko Dra. Dabe Peranića, koji mi je o nekim potankostima govorio. Veliko je gibanje bilo te godine 1968: Studenski štrajkovi diljem svijeta, a počeli su u Francuskoj u svibnju iste godine, kriza u Češkoj kada su jedinice Varšavskog Pakta uletile u Prag 21 kolovoza, svrgnuće liberalne vlade i intenzivni rat u Vijetnamu i drugim mjestima. General je to pratio iz dana u dan, a osobito su ga njegovi prijatelji Španjolci iz vojničkih krugova obavještavali o situaciji. Na osnovi trenutne situacije u svijetu i informacija sa kojima je general raspolagao, on je napisao svojim užim suradnicima ovo pismo, u kojemu je razradio mnoge aspekte glede hrvatskog slučaja u Jugoslaviji. Ja posjedujem ovo pismo pod rednim broje 45. više od četiri desetljeća. Često puta sam ga čitao sam sebi i iz njega crpio što mi je bilo potrebno. Više puta sam sam sebi rekao da je ovo pismo pisao neki general stranac, zbog ovog pisma bi ga njegova zemlja u zvijezde okovala veličinom svojeg vojničkog znanja, duha i sposobnosti. U tu svrhu donosim ovo pismo hrvatskoj javnosti da se uvjere u vidovitost i veličinu jednog hrvatskog generala. Naravno, čitajući ovo pismo, treba se staviti u odraz vremena kada je ovo pismo pisano kako bi ga se što svrsishodnije moglo razumjeti. Ako se ovo pismo bude gledalo kroz naočale današnjice, tj. današnje politike RH kojoj je na čelu sin partizana, protiv kojega se je general Luburić borio, a otac predsjednika RH Ive Josipovića, Ante se borio protiv generala Luburića, za sigurno možemo reći da se je borio protiv Hrvatske; kako je i Dr. Andrija Hebrang mlađi rekao u predizbornoj kampanji 2009...”da se je Luburić borio za interese Hrvatske Države...”, a otac predsjednika RH, Ante Josipović se borio protiv interesa Hrvatske Države. To su činjenice i zbog tih činjenica ovo se pismo MORA PROMATRATI IZ VREMENA KADA JE PISANO 1968. godine. Otopraš.)

piše: general Drinjanin

PISMO HRVATSKIM ELITAMA

U prvom redu molim Vas da bi ovo pismo smatrali izričito osobnim iako je umnoženo u ovoj formi. Tehnički mi je nemoguće, učiniti to individualno. Zato smo ga ovako umnožili, ali će svakome biti dostavljeno na njegovo ime i adresu i pod brojem. Možda će netko primjetiti da to nije običaj. Možda, ali mi ga radi potrebe uvodimo u nadi, da će biti dobro primljeno.

Pismo upućujem HRVATSKIM ELITAMA. Pri tome sam mislio na sve one Hrvate u inozemstvu koji još nešto osjećaju za Hrvatsku i nisu digli ruke od traženja rješenja za ono što nam je svima zajedničko. Elitama smatram sve one koji su spremni bilo što učiniti i bilo što žrtvovati za stvar svoje domovine. Elite su se uvijek raspoznavale po sposobnostima za traženje rješenja za stvar duha i slobode, ako su se pri tome htjeli za ta rješenja i žrtvovati bilo u kojoj formi. Nisam mislio identificirati elite sa klasom ljudi koja se ističe vanjskim i sporednim vrlinama, nego unutarnjom vatrom, koja je živa u mnogim Hrvatima svih ideologija, političkih stranaka i raznih socijalnih klasa.

Zato cilj i svrha ovoga pisma nije snubljenje pristaša, prelijevanje simpatizera, obrana jednoga ili napadnje drugoga stava, osobe ili organizacije. Cilj i svrha ovoga pisma jest molba jednog Hrvata koji je od najranijih dječaćkih dana pa do zrele muževne dobi bio u službi Hrvatske i spreman je

svoj život dokončati u toj službi, (što se je uistinu i ostvarilo, mo) a da od Vas ne traži niti priznanja za prošlost niti podrške za budućnost. Jedino što se moli jest: nastojati shvatiti ono što Vam želim reći i dati moralnu i materijalnu pomoć za ono što će se prema mom mišljenju dogoditi, a što se tiče sviju nas.

Neposredni povod za ovaj korak bio je jedan letak koji je proširen iz domovine po ljudima koji stoje vrlo blizu onoj grupi ljudi koju bi s pravom mogli nazvati "HRVATSKI KOMUNISTI"

Mi smo taj letak mogli donijeti u zadnjoj "OBRANI", br. 97/98, ili u slijedećem broju, ali smo imali dovoljno razloga da to ne učinimo i nastojati ćemo Vam objasniti te naše razloge.

HRVATSKA VLADA NARODNOG IZMIRENJA

- Predsjednik republike HRVATSKE: JOSIP BROZ TITO
- DOPREDSJEDNIK REPUBLIKE I PREDSJEDNIK VRHOVNOG SUDA: DR. STJEPAN HEFER
- Predsjednik Vlade HRVATSKE: DR. Branko Jelić
- Dopredsjednik Vlade i Ministar spoljnih poslova: MIKA TRIPALO
- Ministar unutarnjih poslova: gen. MAKS LUBURIĆ
- Ministar narodne odbrane: gen. IVAN GOŠNJAK
- Ministar pravde: Prof. MIROSLAV KRLEŽAŽ
- Ministar financija: AVDO HUMO
- Ministar narodnog gospodarstva: Dr. JURAJ KRNJEVIĆ
- Ministar poljoprivrede: Dr. V. BAKARIĆ
- Ministar industrije: Dr. V. VRANČIĆ
- Ministar šuma i ruda: Ig. HAMID HROMALIĆ
- Ministar socijalnog staranja: Dr. EUGEN JOCIĆ
- Ministar mornarice: ADM. VICKO KRSTULOVIĆ
- Ministar turizma i povratnika svih Hrvata iz inozemstva: VJECESLAV HOLJEVAC
- Ministar narodne prosvjete: Prof. PAVLE TIJAN.

Predlaže se (dvanaest Državnih Sekretara) i to:

- (šest) Hrvata katolika
  - (tri) Hrvata Muslimana,
  - (tri) Hrvata Pravoslavne vjere,
- isto tako se predlaže:
- (dvanaest) Ambasadora po istom ključu kao i državnih sekretara, te da ovako sastavljena

- HRVATSKA VLADA NARODNOG IZMIRENJA -

poradi na ocjepljenju – mirnom izlasku iz tzv. Jugoslavije i organizovanju izbora na cijelom Hrvatskom povijesnom teritoriju.

Moguća je izmjena i eventualna dopuna ličnosti u prvoj Hrvatskoj VLADI NARODNOG IZMIRENJA.

PRIPREMNI KOMITET za nezavisnu državu i socijalističku republiku HRVATSKU.

(Napomena:

Po sadržaju ovog pisma kojeg iznosim, moglo bi se reći da je general ovo pismo pisao isključivo na bazi sadržaja ovog letka koji se je širio po domovini Hrvatskoj i dalje... Otporaš.)

Budući da je letak u formi fotokopije stigao slučajno u vrijeme kada sam imao prilike razgovarati sa više uglednih Hrvata raznih tendencija, pokazao sam letak istima i pratio dojmove i geste tih ljudi.

Jedan od duhovitijih intelektualaca je rekao, nakon što je pregledao imena i prebrojio “ministre”: “Ako ima 16 milijuna Srba i Hrvata, lakše će se sporazumiti tih 16 milijuna Srba i Hrvata, nego ovih 16 ljudi”. Jedan ugledni vojnik iz starije generacije rekao je doslovno: “pametno ali nemoguće”. Treći je rekao slijedeće: “logično, u skladu sa stvarnim potrebama, a u duhu s intimnim osjećajima, iako nažalost neprovedivo”.

Konzultirao sam još nekoliko osoba. Neki su manje više rasgoračili oči, neki sa manje više finog humora kulturnih ljudi označili materijal kao zgodan za šaljivi list, a neki su po starom hrvatskom običaju počeli odmah na papiru križati imena onih koje osobno ne simpatiziraju, odnosno stavljati imena svojih kandidata. Ali kod svih je ostalo “nešto”, što ne bih znao definirati, a skorom uvijek je ostao kao prizvuk svim komentarima “nemoguće”.

Upravo radi toga “nemoguće” htio sam napisati ovo pismo HRVATSKIM ELITAMA i bez obzira na ozbiljnost, namjere, značenje ili posljedice ovog letka. Zato i ne ulazim u meritum samog letka, nego se samo ograničavam na izraz “nemoguće”.

Sve ono što se događa oko nas trebalo bi smatrati donekle “nemogućim”, pa ipak se događa i moglo bi se dogoditi mnogo toga, što na oko, izgleda “nemoguće”, a to nije, a nama ostaje uvijek da postfactum komentiramo: “izgledalo je nemoguće” i “tko bi to mogao reći”. Nakon svega što se nama Hrvatima dogodilo, morali bi ne samo naučiti na pogreškama vlastitim i tuđim, nego i promijeniti dio samog našeg mentaliteta, kako bi pojmovi “moguće” i “nemoguće” dobili i za nas konkretno značenje.

Pogledajmo najprije malo unatrag, pa da vidimo, kolika je bila ograničena naša moć imahinacije (**imaginecija, mašta, i sl.,mo**) za predvidjeti, do koje mjere je bila opravdana naša nada, da će se kapitalisti i komunisti odmah “ZAKAČITI” 1945. godine? Ili možda i još ranije, da kako je, uopće, došlo do toga da su se uopće mogli sporazumjeti, unatoč svega, kapitalisti i komunisti tj. Rusija i Amerika? Ili da razmotrimo skakutanje Tita u ponore svjetske revolucije, da se odmetne i u lakiranim cipelama i nakićen medaljama kao Božićno drvo, snađe u salonima Engleske Kraljice, pa da opet sretno stigne u Moskvu, i sretnije iz nje iziđe, kao “prejasni stari drug” i opet se nađe poput modernih “hyppy-a” na fronti protiv svega i svakoga, a u sred Beograda na strani studenata i protiv njih, na čelu milicije! Najveći dio hrvatske emigrantske akcije se sastoji iz nezgrapnih reakcija na te Titove skokove, padajući u teške kontradikcije i izlažući se stalno nelogičnom objašnjavanju i uvjerenju, koji ostavljaju jako siromašne dojmove na našu okolicu. Jer, uvijek se dogodilo i opet nešto, što je prema nama “nemoguće”, ali nije za Tita, odnosno za ostale protagoniste.

U novoj “DRINI” koja je posvećena žrtvama komunizma (**"DRINA" God. XVIII, br. 1/2, 1968. mo.**) i ima u sebi gradivo počam od “Oktobarske Revolucije” pa do “Češke krize”, moći ćete primijetiti da insuiramo o mogućnosti “druge strategije” tj. na strani Sovjetskog Saveza ili Rusije. (Moglo se je vidjeti u seriji “jugoslavenska tajna služba” koja je bila prikazana na RTV u Zagrebu, kako generalov ubojica Ilija Stanić govori o nekim “šifriranim” pismima koja je on, navodno, vido na stolu generala Drinjanina, a da su ta “šifrirana” pisma se odnosila na suradnji s Rusijom. Pa, ipak Dr. Franjo Tuđman, general JNA, je uspio sa Sovjetskim Savezom ili današnjom Rusijom postići ono na čemu je – ako je – radio general Drinjanin, da Rusija prizna Hrvatsku Državu, mo. Otporaš) To je istina jedna strateška vizija, kao što je i svaka druga. – ali znamo da će biti ljudi (koji vole da im se dade legitimacija “političke pameti”, ako ne, daju je oni sami sebi) – koji će reći da je to jednostavno “nemoguće”. Čitao sam nedavno članak u madridskom uglednom “ABC” iz pera Arnold J. Toynbee, velikog engleskog filozofa povijesti, koji govori o Trećem svjetskom Ratu skorom jezikom Marcuse-a, koji da će se voditi unutar generacija i klasa. Njemu je sve “moguće” a samo nama, Hrvatima, nije moguće nešto što bi trebalo, a to jest koordinacija hrvatskih političkih ljudi, ideologija, organizacija i generacija, k istom cilju: stvaranje vlastite i nacionalne Hrvatske Države.

Najveći dio naše emigracije nalazi se mentalno u 1945., a oni od prije, jer i takovih ima, od novih generacija nisu uopće ozbiljno shvaćeni čak ni kao protivnici, a to je vrlo teška stvar. Govoriti u 1968. o legalnosti starih izbora, o zastupnicima, koji su većinom umrli od starosti u koliko nisu bili pobijeni za vrijeme rata ili u ovih 25 godina, podsjeća mlađe na ono malo što znaju iz legende Zrinjskih i Frankopana, Muse Kesadžije i Ive Sibirjanina, Gričke Vještice, Od Doboja Muje, ili iz doba borbe stranih dinastija na našem području. Kao što ti ljudi nisu shvatili deseto-travanjsku generaciju, ni ova nije malo ili ništa shvatila iz zadnjih četvrt stoljeća političkih i društvenih promjena, iz dolaska nove generacije, koja nije da je bolja ili gora, nego je jednostavno drukčija, kao i svaka nova generacija kod nas i svugdje u svijetu moderne civilizacije.

Ovi naši opet gledaju sve kroz izričito pitanje mejdana, vojničkog oružanog ustanka, oružanih sukoba, trećeg svjetskog rata, pitanje komunizma i antikomunizma, pitanje istoka i zapada, i ne vide ni političkih ni društvenih promjena, koje uvjetuje budućnost i s kojima treba bezuvjetno računati. Isti ti naši dragi ljudi uvijek svaku moguću vanjsku vojnu situaciju bezuvjetno povezuju sa našim hrvatskim problemima, sa našim pravima, našim zaslugama u prošlosti, pa i jednostavnim našim željama za budućnost, jer da “nema rata bez Hrvata”, – i kako smo inače junaci i naš teritorij od odsudne važnosti, da brate: “kud će bez nas”, a “tko će protiv nas”. Mi smo se rugali nekada našim Crnogorcima, da su svaki svoj politički i strateški plan počimali sa kalkulacijom “nas u Rusa 200 milijuna”, ili sada nasljednici Jure Kastriota Skenderbega “Nas i Kineza 800 milijuna”. (U to vrijeme komunistička Albanija je bila uski saveznik s komunističkom Kinom, jer se je željela zaštititi od prijatelja i opasnosti SSSR-a i Srba, mo.)

I ako je netko mogao ustvrditi “nemogućnost” takvog stava, to smo bili mi, hrvatski vojnici. Tu bi trebalo tražiti i izvore naše tragedije na Bleiburgu, pa i tragedije Bože Kavrana i drugova jer se mislilo na bitke i mejdane, na komunizam-antikomunizam, a nije se mislilo na ono što je uvjetovalo našu tragediju, tj. politički rad, ili politički ambijent, koji je manjkao za svaki djelatni otpor nakon 1945. godine u hrvatskim šumama i brdima, i koji nije imao političkih uvjeta ni u akciji Kavrana.

Zato smo i u pitanju nedavne Češke krize gledali samo na tenkove i računali odmah na intervenciju Amerike i zemalja “NATO”. Kako smo god “nemogućim” smatrali svaki evolutivni napredak komunizma prema jednom socijalnom humanizmu ili socijalnoj demokraciji, a što se ipak dogodilo u češkoj i donekle u Hrvatskoj, smatrali smo “nemogućim” da bi ruska vojska stvar riješila “tenkovskom demokracijom” – kako sam to napisao u zadnjem uvodniku u “OBRANI”.

Ne znam do koje mjere su zadnji događaji na granicama Jugoslavije pojačali moć imaginacije hrvatskog čovjeka da shvati realnu definiciju “mogućeg” i “nemogućeg” u politici. Meni je na pr. bilo sasvim logično da su Rusi zahvatili oružjem u jedan politički proces, tj. vodili politiku “drugim sredstvima”, kako ju je definirao von Clausewitz i o čemu sam u svoje vrijeme pisao u “Vojnom Priručniku” u raznim člancima.

Isto smo opetovano govorili o tome da će se pokrenuti evolutivni proces u domovini. Danas je to stvarnost, ali kad smo mi to počeli tvrditi, trebalo je biti hrabar i izložiti se. Sjetite se samo uzvika jedne Buenosaireske revije: “kako se usude u Frankističkoj i Flangističkoj Španjolskoj ovako pisati”. I sada su tu “nove političko-strateške mogućnosti”, koje bi vrlo lako kod većine ljudi mogle biti žigosane kao “nemoguće”, a mnoge od nas će se žigosati kao komunističke agente, a da ni ne spomenem ono tko ima a tko nema “političkog ugleda” i “političke pameti”. (Pa to je ono što je u svojim izjavama u seriji “jugoslavenskih tajnih službi”, generalov ubojica Ilija Stanić i nastojao progurati u javnost, kako bi rasteretio svoju odgovornost za ubojstvo generala, a još i neke druge u to ubojstvo umiješao, kako bi javnost zbunio i podvojio, mo. Otporaš.)

Pa ipak, pa makar to nama bilo drago ili ne, situacija je takva da mi moramo povući konzekvence iz

nastale vojno-političke situacije, a jedna od tih je i potreba da podvrgnemo analizi stanje oko nas i kod nas, da nas i opet “nemoguće” stvari ne bi stavile pred još “nemogućnije” posljedice.

Rusija će braniti i svoje strateške interese čak i na uštrb svoje politike i sprovođiti će tenkovima “drugim sredstvima” svoju politiku na uštrb svoje komunističke ideologije, koju će pak nastojati širiti i politikom i onim “drugim sredstvima” (promidžba, hladni rat, gerila, lokani ili mali klasični ratovi), i ako ne imadne drugog izlaza i globalnim, klasičnim ili atomskim, ratom. Ta Rusija je na našim granicama. Ustaše su već jednom bacile u Dravu jednu Rusku pukovnicu, a Poglavar Hrvatske Države je odbio prolaz Rusima na Jadran, pa i uz cijenu priznanja NDH., sa strane Rusa. Nismo babe vračare pa da sad postfactum nagađamo šta bi bilo da smo Ruse pustili i prihvatili NDH u sklopu ruske strategije, te što bi bilo od Sredozemlja danas, da je Rusija imala Jadran u rukama i našu Boku Kotorsku kao bazu za svoje atomske i druge podmornice, a za leđima solidan hinterland od Hrvatske, Crne Gore i Albanije, tj. da se je mogao stvoriti naš san da spasimo Hrvatsku Državu, a Ruski san Petra Velikoga i Katrine, da iziđu na toplu mora. Ali ovoga puta je nazočna Rusija na Jadranu i Sredozemlju sa svojim ratnim brodovima, koje je “došlo” za vrijeme židovsko-arapskog rata (u lipnju 1967. a taj rat je pozna kao “šesto/dnevni” rat, mo. Otporaš) i “ostalo” ovdje te se kasnije o “pojačalo” i kako izgleda i “učvrstilo” u lukama Egipta, Alžira (Mazalquivir, velika baza bivše francuske flote na Sredozemlju, danas je u rukama Rusa) te možda i u Libiji i Sirijskoj obali, uz slobodni prolaz kroz Bosfor i Dardanelle i pasivnost Američke VI. Flote u Sredozemlju i okolnih naroda, koji sa ironijom svoj “Mare Nostrum” (naše more, mo) zovu “Mare Vestrum” (Vaše More). tj. Američko i Rusko. Kina bi teoretski i praktično mogla biti nazočna u Albaniji u bazama koje su u svoje vrijeme Rusi sebi izgradili i kasnije napustili. Logično je da sada Rusija želi dolinom Vardara izići na Solun, a to znači priključenje Makedonije svom vjernom i najsolidnijem savezniku Bugarskoj, ali to znači i komadanje Jugoslavije.

Prema svemu Bugarska se sprema na akciju. Jake Radio postaje na samoj bugarskoj granici dan i noć obrađuju stanovništvo Makedonije, te “Kosova i Metohije”. Odakle i žurba da se samim Makedoncima prizna pravo na federaciju, jezik, crkvu i samoupravljanje, (i poznato je da je baš u tom nastalom metežu Makedonska Pravoslavna Crkva se odvojila, ovog puta za vijeke vjekova od srpske PC, mo. Otporaš) a Područje Srbije “Kosovo i Metohiji” kategoriju NOVE REPUBLIKE, koja bi isto federirala sa svojom albanskom zastavom, albanskim jezikom, albanskim ljudima i albanskim sudbinama, koje su na kraju krajeva, pripojenje matici zemlji, tj. Albaniji. Ne daju se više zvati Šćipteri, što je slično nazivu Gedže ili Vlasi, za Srbe.

Pokreću se Rusi, Bugari, Makedonci, – i naravno pokreću se Srbi, Rankovićevci, koji su uspjeli pokrenuti i nove “Protogeroviste” u formi grupa ne svijesnih ili prodanih Makedonaca, koji za srpske pare počimaju, otvorenim napadajima na Ustaše i komuniste, dobre i zle, mlade i stare, krive i prave HRVATE, na čitavi hrvatski narod, na sami pojam i ime Hrvat, navješćujući rat Hrvatima. To isto spada u “nemoguću mogućnost”, znamo da su u svoje vrijeme Bugarska (Makedonstvujući) i Srbija (Protogerovisti) vodili krvavi bratski rat između tih frakcija i koji je paralizirao svaku djelatnost, a za volju tobožnje “Stare” i “Južne” Srbije!

U zadnja vremena dogodilo se više toga što naslućuje aktivnost tih novih “protogerovista” (čitaj Srba, mo) u službi Rankovićevaca, (Paris, Goteborg, Malmo, Sydney, pisanje novine Makedonija itd). Događaju se sasna neočekivani događaji, rekli bi “nemogućci”, da u tučnjavi na jednoj strani stoje recimo “vječni saveznici” Hrvati i Makedonci, Ustaše i Mihajlovisti, – a na drugoj strani “Hrvatski Revolucionarci, Udbaši” i Makedonci – Protogerovisti-Rankovićevci i Ljotićevci, koji “čuvaju Jugoslaviju”..To je sve u teoriji zapadnog čovjeka u Americi, koji bi htio na Balkanu gledati očima američkog demokrate, sasna “nemoguće”, ali znamo iz prošlosti da je sve to ne samo “moguće” nego da se i odigravalo to, i još mnoge druge stvari, kao što će se i opet odigravati, a nama tek ostaje da postfactum i sa gorčinom komentiramo: “nemoguće” i “tko bi to bio rekao”.

Tako se događa i dogoditi će se da će mali konspiratori Balkana i opet driblati generalštabce bilo koje nacije, – ali će to plaćati narodi i među njima i naš hrvatski narod. Ako bacimo jedan pogled na “hrvatske revolucionarne akcije” i na “slučaj Draganović” vidjeti ćemo, da smo samo slijedili, rekli bi, našu tradiciju neshvaćanja “nemogućih stvari”. Mi smo te događaje ne samo pravilno ocijenili, nego i najavili. Jedni su nas shvatili, jedni nisu ali su nam vjerovali, treći su u pomanjkanju sigurna kormilara hrvatske politike u emigraciji i nama prilazili, četvrti su nemoćno slijegali ramenima i prepustili drugima taj “nemoguć” teret, peti su ostajali “kod svoga” u pomanjkanju snage da uoče činjenice, i umirali s tim svojim nostalgичnim i senilnim uvjerenjem, a bilo ih je i ima ih dosta, koji su rekli da sve to ni Gospodin Bog ne bi razumio i povukli se u svoj mir, svoju obitelj, svoj usamljeni bunker, koji su davno Boga i Hrvatsku zaboravili u tuđini, nego govorimo samo o pozitivnim ili barem poštenim reakcijama naših ljudi.

Bili ste svjedoci našega stava, koji je upotpunjen sa nekoliko poruka na magnetofonskim vrpcama, o kojima ste mogli samo djelomično saznati iz nešega tiska. Nastojali smo biti konkretni mjesto apstraktnih bulažjenja. Naišli smo na mnogo otvorenih ruku i sredca, ali i na povika: “Opet Maks”, i “Maks ne može”, i mnogo toga, što nije potrebno prenašati, analizirati i podvrgavati kritici.

Istina bilo je i takvih, koji su sve svoje negativne ocjene moje osobe završavali sa rečenicom: “Doći će njegovo vrijeme” i “trebati ćemo mi Maksa”. Pa dobro, rekao bih, to je vrijeme došlo i treba se iznova baviti “neugodnim hrvatskim poslovima”, koji su redovno u svojem pozitivnim aspektima bili iskorištavani po našim političkim predvodnicima, a u negativnim aspektima padali osobno na moja leđa.

Iz gornjih razloga mi smo izvršili reorganizaciju struktura Otpora i stvorili “VANJSKI FRONT ODPORA” koji će, ako Bog da, brzo prohodati svojim vlastitim nogama i često vezan uz sve ono što bi mogli nazvati “DRINAPRESS”, a koju djelatnost mislimo izdvojiti od djelatnosti “DOMOVINSKOG FRONTA” ili “POKRETA ODPORA”, gdje moraju doći do izražaja, kako u unutarnjim hrvatskim odnosima, tako i u vanjsko-političkoj koncepciji, elementi “nemoguć” za bilo kakvi tretman u emigraciji, u zemljama, gdje se u dobroj obitelji ne govori ni o Fidelu Kastru, ni o Titu, ni Maksu, ni o logorima, ni o humanom socijalizmu, kao što se ne govori o prostituciji, homoseksualcima, popovima-gerilcima, oženjenim kanonicima i vanbračnoj djeci.

Pokrenuli smo jedno vojno djelovanje “neugodnih poslova”, koji mogu izgledati “nemoguć”, ali koji su, možda i najbitniji dio hrvatskih napora za izvojevanje hrvatske nezavisnosti.

“Gdje si Maksu” – znao sam čuti i čitati od mnogih! Ali tu smo i opet u problemu politike, a ne četovanja. Ja sam kao dijete otišao u “Pravašku Radničku Omladinu” i kasnije u “vojno-revolucionarnu bazu. – Jankapustu. O mojim pogreškama i grijesima mnogo se raspravljalo i pisalo i mnogo toga ostalo za napisati, a ako je napisano, (napisano je dosta toga, mo) za objelodaniti. Čitavu istinu zna samo nekoliko ispovjednika (dakle svećenika, mo) i Svemogućí Sudac grješnika i ispovjednika, tužitelja i tuženih, pa ostavimo i to po strani, jer nećemo ništa definitivna ustanoviti. Ali ostaju problemi, koji su službeno po većini proglašeni “nemogućima”, a neslužbeno prepušteni “Maksu na nadležnost”. Jedan mladi intelektualac pokrenuo je bio jednu novinu i u njoj napisao: “da je ijedan od nas rekao ono, što je rekao Drinjanin, bili bi nas proglasili komunistima”. Pa ipak na kraju je i on pošao Maksovim stopama, i rekao, ali previše kasno, a da bi bio dobio naslov “pametna heroja”. Ne, niti je Maks komunist, niti treba da to bude, niti bi bilo pametno takvim se predstavljati, jer baš kao takav ne bih imao šta reći. Ali kao hrvatski nacionalista, stari borac za Hrvatsku Državu i kao antikomunista, kao hrvatski vojnik, konspirativac, mogao bi biti koristan.

Ponavljam da ne tražim pristaše, jer ih nikad nisam imao, želio, ni trebao. Nisam političar, nego borac, pa neka svaki od Vas toj mojoj boračkoj kategoriji dade kakvu hoće nijansu. Tu ništa ili malo znači neki čin, javna priznanja ili javna napadanja. Tome ste bili svjedoci. Prenemaganja,

zapomaganja, proklinjanja, zaklinjanja, plač i blačenje, niti su mene skrenuli s puta, niti su spriječili druge da me u borbi slijede. Što bude više “nemogućih” problema, što jači bude Ranković. što mahnitije stanje i ambijent, što bučniji četnici i srbokomunisti, što pasivniji i dekadantniji “zapad”, to će suze manje vrijediti.

U Katangi se interveniralo radi rudače urana za pravljenje atomskih bombi. Onda su Uj. Nacije “mogle” intervenirati i intervenirale su. U Biafri kolju dnevno stotine i umiru desetci tisuća. Umire jedan narod, ali je “nemoguće” intervenirati, jer su svi interesirani u petroleju NIGERIE i uloznim kapitalima. Česi su prepušteni Rusima u Yalti, a sve drugo je prenemaganje i zapomaganje. Dubček to mora riješiti u Moskvi i tamo je otišao, iako zna da je “moguće” da se ne vrati. I kao što to može biti “moguće” i mnogom od nas, pa i Maksu, koji se htjedne baviti “nemogućim” poslovima. Zato se ovim pismom obraćam i predstavnicima onih, koji mi niječu bilo kakvu kategoriju, ali dopuštaju “da će doći Maksovo vrijeme”.

Ja im velim: tu je to vrijeme i treba se požuriti, da ne prođe. (Ovo, nazovimo ga “Maksovo vrijeme”, je uistinu donekle, urodilo plodom Hrvatskim Proljećem, koje je počelo najprije Deklaracijom Hrvatskog Književnog jezika 1967., pokretanje časopisa Hrvatskih Samostalnih Pisaca TIN UJEVIĆ i HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST 1968/69., Hrvatski Tjednik 1970., pomol hrvatskog slobodnog govora, što je sve skupa rezultiralo SJEDNICOM KARADORĐEVO prosinac 1971., mo. Otporaš.) Neću zalaziti u tehničke detalje, jer ne spada u okvir ovog pisma, nego govorim načelno: jeste li voljni pomoći taj rad. AKO JESTE, POMOZITE, AKO TREBA DA SE OGRADJUJETE, OGRADITE SE I TAKO SI OSIGURAJTE ALIBI.

Pred par dana najnoviju interpretaciju jednog njemačkog komičara o razlozima izgubljena rata. on je naime pozvao publiku da digne ruku svaki onaj koji je bio u ratu protiv Rusa, Engleza, Francuza i Amerikanaca. Naravno nitko nije digao ruku. “Eto, sada znate zašto smo izgubili rat, jer na fronti smo bilo samo ja i Hitler”. Tako nešto se događa i sa mnom. Iznimka je bio Veliki Stepinac, koji niti je nijekao svoje veze sa mnom, niti me se htio odreći pred sudom. Ali, naravno, to je bio Stepinac...

Ljudi koji će Vam uručiti ovo moje pismo biti će diskretni. Oni su i pouzdani. Ako možete, pomozite nas materijalno, dajte svoj obol, jer bez sredstava ne može se voditi nikakva politika, a najmanje ona “nemoguća”. Mi smo stigli pred “PRVI KORAK” i idemo na svaki način. Ljudi Otpora će i nadalje raditi u novim oblicima i nastojati hrvatskim konspirativnim potezima dati političku podršku u koliko je to potrebno radi državotvornog karaktera. “Čupavci” (Ovdje general misli na studente koji su pokrenuli masovne štrajkove po cijelom svijetu, a većina njih, ako ne i svi, imali su dugu kosu, pa je izgledalo kao da pred sobom vidiš čopor skitnica, mo. Otporaš.) se bune radi bune, a mi se borimo radi Hrvatske Države. Bez toga sva nastojanja ne bi imala smisla. Kada je trebalo boriti se protiv komunizma, ja sam se borio. Nije to tajna za nikoga a najmanje za komuniste. I baš zato može imati stanovite vrijednosti ruka pomirnica hrvatskim komunistima za suradnju u rušenju Jugoslavije. (Ovdje general misli na **PORUKA IZMIRENJA** koja je izišla u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964. strana 18-21, mo) Tako, a ne obratno, tj. da njima treba suprostaviti ljude “čiste kao ljiljan”, koji u životu ni “mrava zgazili nisu”. Za vrijeme rata, kako je mnogima od Vas poznato, ja sam vodio rat sa četnicima za svoj račun i onda, kada je Hrvatska Vlada s njima pregovarala, ili su to činili pojedini Ministri ili predstavnici pojedinih institucija lokalnog značenja. Nakon što je general Djukić, zamjenik Draže Mihailovića, dobio od Vlade i Vojnih vlasti dozvolu za prelaz za sebe i svoje ljude, on je tražio tada od Poglavnika, da razgovara sa mnom, i da od mene dobije potvrdu tih ugovora, jer: “prošli su slobodno oni, koji su imali njegovu privolu, i bez dozvole Vlade, a nisu prošli oni, koji su imali samo Vlade i Nijemaca”. Komunisti u danom času mogu (i ne moraju) rešpektirati ljude, koji su se protiv njih borili baš zato, jer bi to i opet mogli činiti, a malo ili ništa su rešpektirali one, koji se nisu borili, jer se njih ne trebaju bojati. Vidi u Češkoj, gdje su ušle Mađarske divizije onog istog Kadara, koji je prije Nadyove bune ležao kao “kao mađarski komunista” u zatvorima počupanih nokata. One iste divizije koje su se 1956. borile protiv Rusa i

bile napuštene od Zapada! I još bi te divizije mogli vidjeti ne samo na granicama, nego i na području Jugoslavije.

Finska se je kao mala borila protiv Rusije, bila je pobijedena, ali je danas slobodna i priznata od Rusije. Mnogo bolje nego Češka, koja je dva puta postala slobodna i dva puta slobodu izgubila a da hitca opalila nije.

Pojava ruskih snaga nije dovoljna, čak ni samo rušenje Jugoslavije i komunističkog režima. Ništa definitivna nema u povijesti naroda. Ogromni blokovi jesu i ostaju jedni na suprotno drugima. Tako i u Hrvatskoj (bilo kakvoj) ostaje problem komunista, antikomunista i ne komunista, **(KAKVA DOBRA PRONICLJIVOST I ISTINA JE IZREČENA U OVIM GENERALOVIM RIJEČIMA, ŠTO SE I DANAS MOŽE OČITOVATI U POLITIKI VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, mo)** i nitko od nas ne može predvidjeti krajnji rezultat, jer ga nema. Ali ako želimo da nas se smatra ozbiljnim političkim ljudima, potrebno je zauzeti jedan stav i ne ostati skrštenih ruka u ovim časovima. Eto, tu smo. Ni na jednoj strani nema ukrućene monolitnosti, jer se i Rusima bune njihovi sateliti, i Amerikancima njihovi. Svi problemi, pa kako god se riješe, ostaju permanentni za dugo vremena. Ali narod koji želi svoju slobodu, mora voditi borbu za svoju nezavisnost i unutar nezavisnosti za svoju dobrobit, bez obzira sjene tenkova velikih potencija ili ravnoteže atomskog straha kod svijetu. Jedino što se ne može jest ono Mačekovo “Bumo vidili” jer ništa vidjeti nećemo, doli tragedije svoga naroda i svoje vlastite impotencije, koju skrivamo za tobožnje načelne i taktičke stavove, koji pokrivaju prostotu i golotinju vlastitih i osobnih interesa, komoditeta i često kukavičluka.

U takovu djelatnost valja ubrojiti i skrivanje za krilaticu da će “narod sprovesti svoje oslobodjenje”. Da, ali onda neće trebati onih, ni iz Domovine ni iz emigracije, koji nastoje govoriti u ime naroda, kojega su prepustili samome sebi.

I na kraju: što vrijedi Maks, ili netko drugi, što vrijedi ili ne vrijedi, reći će ono što u budućnosti učinimo ili propustimo učiniti. Reklo se mnogo o mojim ambicijama. Da, od najranijeg mogega djetinjstva, tjerala me ambicija ulaska u povijest moga naroda. Ovu je probudio fra. Leon Petrović, koji je nas čak vodao po ruševinama naše slave i govorio nam o hrvatskoj veličini i budućnosti. I sada mislim na tu budućnost, koja će nas svrstati prema tome kako znademo ne samo sprovesti, nego i završiti jedan život. (E, dragi naš generale kako ti nas vodaš kroz borbu i borbe za NDH i kroz razne primjere i razne načine kako se međusobno izmiriti, oprostiti jedan drugome, i svi zajedno u jedna ROV ZA JEDNU NAM HRVATSKU! PISMO HRVATSKIM ELITAMA za nas mlađe mnogo znači. mo. Otpotaš.)

Svjestan sam činjenice da unatoč svega nisam osoba rekli bi “prihvatljiva” za zapad. Nu recite mi nakon iskrena ispita savjesti što se krije iza velikih “veličina”, iza zavjese koju vlade, vojske, promidžba, institucije, pa i povijest, montiraju o pojedinim velikim ljudima, a da ne padamo tako nisko i konzultiramo lakaje, kućne sluge, pa i supruge i punice. Pa i ono što jest u pobjedama uvijek izgleda drugačije, a u porazu drukčije. Iza gloriosnih figura, medelja, zlatnih gumba, pripremljenih biografija, retuširanih stranica, moralnih veličina, čvrstine, karaktera i drugih vrlina, obično ima mnogo a nekada i previše mizerije, kruhorstva, oportuniteta, svakidašnje sivosti, (u ovom slučaju “svakidašnje sivosti” bi nekako moglo značiti kao:”svakodnevnosti, mo) prosječne kulture, pa i nepismenosti. Tin Ujević bi rekao da se daju nagrade ne za “pismenost”, nego “protiv pismenosti”.

(KANA, br. 5. 24 svibnja 1972. na stranici 44 donosi slijedeći opis kojeg bi se moglo, donekle, usporediti o gore navedenim pretjerivanjima i lažima o kojim general Drinjanin piše: “LAŽ. Zovem se Laž. Odmah po stvaranju svijeta krenula sam s Istinom u Svijet, u šetnju. Put nije bio lagan. Najednom smo došli do neke rijeke. Hoćemo li se ovdje okupati – pitala sam Istinu. I Ona

je pristala. I dok se Istina bezbrižno skinula i kupala, ja sam smislila plan. Žurno sam se vratila do obale i ukrala joj haljine. Ona je ostala sama, gola golceta. Otada se krećem svijetom obučena u Njene haljine i kitim se Njenim perjem, a Ona se potucava svijetom gola, siromašna, bez šarma i privlačnosti. Kažu ljudi da se opasno širim svijetom. Moj je jedini saveznik strah. Nastanio se u svakome više ili manje. Najbolje uspijevamo izdaleka. Naša je najbolja publika je masa. Imamo mi i svoje aktiviste. Vrlo su nam odani. Ima ih mnogo, veoma mnogo...”

Tako to kaže KANA odmah iza Hrvatskog Proljeća i Bugojanske Akcije Finex 72. 1972., mo. Otporaš)

Da samo znate koliko se je “velikih ljudi” mizerno prodavalo ne za spasiti život, ili nekoga svoga, nego i za zdjelu čorbe ili komad kruha. Bilo je toga i kod nas, i na drugoj strani, a ne govorimo o najbjeđenijima, koji nisu bili ni na jednoj strani, i koji nisu poznavali granica ljudske mizerije, koju nije mogao zamisliti ni tragični De Vigny, (Plemić, Alferd de Vigny (1797-1863) francuski pisac, mo) koji je pisao o veličinama i podložnostima, (mizeriji), vojnog zvanja. I to sve kada se ratuje na zapadu i u klasičnim ratovima. Ali ratovati sa Srbima, sa četnicima, na Balkanu i usred gradjanskog rata, gdje smo divljali dobri i zli, pet i šest raznih vojska i u vrtlogu ideoloških borbi i upotrebljavajući metode partizanskog rata.

Ne, nisam htio sebe pravdati, jer sam mogao to učiniti i u listovima koje sam stvorio, nego sada pišem da bi hrvatske elite promislile na sve ono što nas dijeli, a među time je i često hipoteka “grijeha hrvatske revolucije”. Nisam mislio revalorizirati te jade, niti ih braniti same po sebi, nego sam nabrojio nekoliko “olakotnih okolnosti” koje bi se davno zaboravile da smo rat dobili. Nismo ni mi tako zli, niti su tako oni “veliki”, koje bi mnogi od Vas rado gledali na čelu hrvatskih vojnika.

U redu tih misli treba imati u vidu i još jednu činjenicu: da sam ja bio jedan od onih, koji se nije skrivao za leđa šefova, iz naših redova nestalih odgovornih ljudi, iako sam to mogao. Mislim da će ipak trebati radi povijesne istine govoriti i o tome, pa ako me ikada trebate, ja neću bježati iz moga djela odgovornosti zato, jer to nikome ne bi koristilo, a najmanje Hrvatskoj. Negdje je mislim Leon VIII. napisao da bi svako pisanje povijesti trebala voditi dva osnovna zakona: ne lagati u namjeri da se čovjek predstavi boljim nego jest i drugo, ne imati nikada straha u kazivanju istine, iako osobno nije ugodna. Mogli ste vidjeti na pr. da se nisam branio u pogledu odgovornosti za Vokića i Lorkovića, i dočekao vrijeme da se je ustanovilo da nemam nikakve krivnje, da ih nisam ni zatvarao, ni sudio, ni tjerao, ni ubio.

(Napomena: Iako sam već o tome iznio tko je ubio i kada ministre NDH, Vokića i Lorkovića, ipak ću u idućem opisu, koji će biti kraj ovoga pisma, napisati tko ih je ubio. PISMO HRVATSKIM ELITAMA (Kako sam rekao u prošlom opisu da ću navesti podatak tko je ubio ministre NDH Antu Vokića i dra. Mladena Lorkovića. Taj podatak se nalazi u novini OBRANA br. 150, travanj 1971. Pošto sam to već iznio u detalje u prošlim opisima, ovdje ću samo navesti izvor i ime počinitelja. Njegovo je ime Mijo Grabovac iz Proložca kod Imotskog. Ovu informaciju je službeno saopćio Mirko Čavić, a državni bilježnik Republike Argentine potvrdio 12 prosinca 1959. godine u Cordoba, Republica Argentina. Mo. Otporaš.)

Mogao bih lako nastaviti pokazujući prstom na žive i mrtve, na zakone, herarhije, itd. ali to neću unijeti. Neću to ni u novom koraku pri vođenju “neugodnih poslova” tj. u pokušaju da neutraliziramo stare i privedemo Hrvatskoj, kroatiziramo, mlade hrvatske komuniste i njihove suputnike, što je odgovoran i “neugodan posao”. Možete svi biti sigurni, da se neću skrivati za druge, ni prebacivati krivnje, kao što ljudi često čine, nego ću znati snašati se odgovornost, biti dosljedan prošlosti i misiji, koju mi nitko nije navalio na leđa, doli ja sam sebi. Kao što sam uvijek nastojao sačuvati slobodu vlastitog duha, znao sam biti vjeran i jednoj ekipi ljudi s kojima mislim da mogu nešto učiniti za Hrvatsku. Nova vremena, novi zahtjevi, novi ljudi, nove tehnike. Ta se sloboda unutarnjeg duha može sačuvati u svojoj nutrini i onda kada se prema vani mora prividno

sklapati kompromise. Ne ulazim u ovu igru bez unutarnje rezerve i opreza. Ne znam dali sam uspio izraziti što sam htio, ovako na brzinu, jer se radi o jednom pismu, a imam slab običaj, da sve pišem na brzinu i skorom nikada, već i radi pomanjkanja vremena, nikada ne korigiram. Ako sam uspio, bit će mi drago, a ako ne, ništa Vi izgubili niste.

Samo još jedan konkretni primjer, kako je teško boriti se na više frontova odjednom: u Australiji su naši tragali za jednim previše bučnim vikačem i “super-revolucionarcem”, koji je proglasio izdajnikom svakog tko nije voljan dati svoje uštede u “fond za revoluciju”. Kad su imali dosta podataka izvršili su mu premetačinu i ustanovili ne samo da je Udbaš, nego k tome i Srbin, sa regularnim posošom Jugoslavije, s kojim je putovao od zemlje do zemlje, a onda “nestajao” i uz pomoć infiltriranih Udbaša bio uvijek prihvaćen kao hrvatski “robijaš”, “mučenik”, “heroj”, i naravno “organizator revolucionaraca”. I kad su ga progledali, izvadio bi iz kufera svoj pasoš, išao dalje i izlazio na sunce pod drugim imenom, na drugom mjestu, i u drugoj organizaciji. Moga bih Vam nabrojiti stotinjak takvih ili sličnih događaja, sa konkretnim podacima, imenima, datumima itd. Nu kome nisu dosta ove činjenice, neće ni deset sličnih.

Koristim ova priliku da vam kažem nekoliko intimnih riječi o "hrvatskim komunistima". Dobar dio vas je uvjeren da je na mjestu ona naša bosanska, iako vulgarna izreka, da se “ne može iz govana pitu napraviti”. Tu bih htio odmah nadodati, da kada se govori o “komunistima” uopće, trebalo bi postaviti najprije jedno pitanje: što je komunizam, odnosno što je tko tražio u komunizmu, pa de se odgovori na pitanje: tko je, ili nije komunista, a onda opet unutar samog pojma: kakve vrsti je komunista, koliko je uvjerenja, koliko oportunist, koliko iz kukavičluka, koliko iz “klasnih” razloga, koliko pak iz same činjenice rata, gdje smo svi bili nekamo svrstani i kad to nismo htjeli. Sjećam se i nikada neću zaboraviti, da smo jednom zgodom jedna grupa svih dužnosnika sigurnosti obilazili zatvore “ustaškog stožera”, improviziranih zatvora improviziranih institucija. Kod jednog zatvorenika, radnika iz Like, kao optužba stajalo je da je u jednoj brijačnici rekao da “bi trebalo sabotirati komunizam”.

U onim blaženim vremenima euforije i prodiranja prema Harkovu nekome se činilo da je to komunistička propaganda, pa čovjeka zgrabili, prebili i doveli ga u zatvor, gdje je mjesecima ležao “radi sumnje komunističke propagande”. Kasnije je jedan čovjek pao u borbama na Kordunu kao član Ustaških Pripremnih Bojna, a njegov slučaj često spominjan kao karakterističan čega se sve može dogoditi za vrijeme jednog rata, rata-revolucije. Osim toga svi mi znamo da je u svoje vrijeme svaki isticaj socijalnih prava bio skršen kao “komunizam”, i da su najuspješniji antikomunisti postali iz razuvjerenih komunista, ali da su mnogi komunisti to postali, jer smo ih tamo gurnuli. Generalizirati danas o tome značilo bi isto što i govoriti o “ustašama”, o “nastašama” i “pristašama”. Tko je sve bio Ustaša? Moramo zato i u tom pogledu stvoriti jasnije definicije. I kad smo već ustanovili za koga da je “komunista-komunista”, kao što smo nekoć dobru kafu morali zvati “kafekafe” za razliku samo od “kafe”, koja nije bila kafa, i k tome još uvijek praviti razliku među starima i mladima, gdje stari komunisti traže u našim Srbima svoju životnu sigurnost, a mladi zaziru od istih i drugih, – ali možda više još od nas, tj. “ustaša”, “fašista”, “klerofašista”, “nacionalista” ili kako su nas već klasificirali. Još jednom molim da ovih par riječi shvatite kao jedan intimni razgovor ili osobno pismo. U to ime ja Vas, poštovani gospodine i hrvatski brate, pozdravljam uz naš vojnički pozdrav general Drinjanin. Ispod je generalov potpis i grb Otpora. Ovo pismo je poslano pod brojem 00045 Boži Čuvalu.

Prepisao MB Otporaš

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/pismo-hrvatskim-...aksa-luburica/>, Kamenjar

30-12-2015 10:16#714

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEKOLIKO MISLI O DESETOM TRAVNJU

<http://www.gradjanska-akcija-officia...-o-10-travnja/>

Subject: Časopis OTPOR br. 1/2 1989

- NEKOLIKO MISLI O DESETOM TRAVNJU -

Časopis "OTPOR", glasilo Hrvatskog Narodnog Otpora, br. 1-2, 1989.

(Neki nekako shvatiti da se ne može sve objasniti običnom puku u par rečenica, pa ljubomorno gundaju na one koji imaju volje pisati za njih romane iz prošlosti hrvatske povijesti. Ali ti romani su neophodni da bi ljudi dobili potrebne informacije o nečemu što ne znaju ili što nisu smjeli znati a trebaju znati; pa naravno da se sve može objasniti u tri rečenice, ali to nije poenta. Poenta je da se čitatelju prikaže čim bolje tematika i približi ga se istini o kojoj se želi pričati. A onda je u tom slučaju potrebno malo više i truda, odnosno volje - a ja sve to imam i na izvoz - za napisati štivo koje će čitatelju dati do znanja o čemu se radi.

Ovdje se radi o najdržavotvornijem hrvatskom državnom prazniku u hrvatskoj povijesti, **DESETI TRAVNJA 1941.**, dan slave svih poraza, dan ponosa, dan divljenja, dan utjehe i nade, dan sporova i nesuglasica itd. Mi u emigraciji smo taj dan slavili sa velikim ponosom i zanosom, svaki u svojoj stranačkoj i političkoj sredini. Nekada i na istom mjestu su znale biti i po tri proslave dana hrvatske državnosti **DESETI TRAVNJA**, ali se je slavilo i davalo se veliko priznanje tom hrvatskom državnom prazniku. Reklo bi se da su taj praznik svi svojatali ali svaki na svoj način. Sjećam se, i to vrlo dobro, kada je gosp. Ivica Penavić iz Chicaga, član Hrvatske Republikanske Stranke, došao u San Jose, California, u ime svoje stranke - HRS - održati govor za **DESETI TRAVNJA 1976.** godine, da u tom svojem stranačkom govoru nije uopće spomenuo stvaraoca **DESETOG TRAVNJA** Poglavnika dra. Antu Pavelića. Tada je iz svojih staračkih i invalidskih kolica Mate Kapulica, član Ustaškog Pokreta od 5 siječnja 1935. godine, (Izvor: Pavelić i Ustaše, st. 558, Bogdan Krizman, Globus; Zagreb., se digao i plaćući rekao: Sram vas budi. Govorite o **DESETOM TRAVNJU** a da Poglavnika niste spomenuli. To je isto slaviti Uskrs a ne spomenuti Isusovo ime, slaviti Deseti Travnja a ne spomenuti Poglavnikovo ime.

U svim hrvatskim državotvornim sredinama se je na jedan ili drugi način slavio **DESETI TRAVNJA**, i svi su imali hrvatskog osjećaja osim Hrvata jugoslavenske orijentacije. To sam imao priliku iskusiti u mojim putovanjima duž Amerike i Kanade kao Kontinentalni Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO. Nastojao sam ih razumjeti, jer sam uvijek imao pred očima i u svijesti generala **DRINJANINA "PORUKLA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"**, koja je izišla u Istarskoj "DRINI" br. 3/4 1964., st. 18-21. Kao Pročelnik HNO više sam mislio na ove labave Hrvate kako ih povratiti na stazu hrvatstva i upravo poradi njih sam napisao ovo **"NEKOLIKO MISLI O DESETOM TRAVNJU"**.

Danas je utorak 29 prosinca 2015., dakle skoro 27 godina od ovoga opisa a pošto se približava dan hrvatske državnosti **DESETI TRAVNJA**, prilažem ovaj opis iz časopisa **OTPORA** za sve zgrade, za sve praline i za sve Hrvatice i Hrvate. Mile Boban, Otporaš.)

NEKOLIKOMISLIODESETOMTRAVNJU.

Mnogo se je reklo i pisalo o Desetom Travnju, ali najmanje se je reklo o njemu ono što je On uistinu. Mnogi su iskrivljivali pravi Njegov smisao i značenje. Jugoslaveni, svih bona, Ga svim sredstvima nastoje prešutiti. U mnogim svjetskom enciklopedijama o njemu ni riječi. Čini mi se da su mnoge - ako ne sve - te Enciklopedije koje pišu o povijesti Drugog svjetskog rata, pisane na temelju dnevnika grofa Ciana, koji sve bilježio do 8 travnja 1941., te se tada "razbolio" u Ljubljani do 12 travnja i nije mogao pisati svoj dnevnik, tako, navodno, da u njegovu dnevniku nama ništa o Desetom Travnju.

Jedna indijanska stara legenda kaže da su nekada svi ljudi bili bogovi, ali da su ti ljudi mnogo griješili i zloupotrebljavali te svoje bogove. Tada je Brahma, bog svih bogova, odlučio božicu - njihovu svetinju - sakriti negdje tako da ju čovjek ne može više zloupotrebljavati. "Zakopat ćemo ju duboko u zemlju", savjetovaše ostali bogovi. "No", kaže Brahma, "jer će ju čovjek pronaći i otkopati". "Onda ćemo ju potopiti u najdublji ocean", savjetovaše oni. "No" kaže Brahma, jer će čovjek naučiti roniti i pronaći ju na dnu ocean". "Onda ju sakrijmo na vrh najvećeg brda na svijetu", opet savjetovaše ostali bogovi. "No", kaže opet Brahma, jer će čovjek jedno dana uspjeti popeti se na taj najviši vrh i pronaći našu božicu". "Onda mi ne znamo gdje ju sakriti", potišteno kažu ostali bogovi. "Ja ću van reći gdje ćemo ju sakriti", kale Brahma. "Sakrit ćemo ju u srcu samoga čovjeka, tako da ju svaki pojedinac nosi u sebi dok je god živ i da ju čuva kao svoju svetinju".

Tako neka bude i sa **IDEJOM DESETOG TRAVNJA.** Neprijatelj ju je zloupotrebljavao a ona se sakrila u srca svih Hrvata, i onih koji to otvoreno ispoljavaju kao i kod onih koji svojom šutnjom manifestiraju ideju Desetog Travnja, jer i jedni i drug znaju da:

- 1.) DESETI TRAVNJA je temeljni PROGRAM svih Hrvata!
- 2.) DESETI TRAVNJA je ETATIZAM, tj. načelo koje teži za tim da se proširi što je moguće više utjecaj i ideja hrvatske Države na svim područjima narodnog života!
- 3.) DESETI TRAVNJA je dijalog za sve građane Hrvatske!
- 4.) DESETI TRAVNJA nije stranka, organizacija ili osoba. DESETI TRAVNJA je PUT I CILJ!
- 5.) DESETI TRAVNJA je kontroverzan samo neprijatelju hrvatske!
- 6.) DESETI TRAVNJA je EVOLUTIVAN jer neprekidno i sustavno se razvija s nižih k višim oblicima nacionalizma!
- 7.) DESETI TRAVNJA je REVOLUCIONARAN jer ne poznaje norm, sustave, niti ima oči ni sat. On gaze preko staroga i stvara novo!
- 8.) DESETI TRAVNJA je škola i hrvatskim nacionalistima kao i hrvatskim komunistima i svim drugima kako se ne bi ponovila pogreška iz prošlosti!
- 9.) DESETI TRAVNJA je nazočan gdje god se govori o Hrvatskoj!
- 10.) DESETI TRAVNJA je mobilizacija svih građana Hrvatske!
- 11.) DESETI TRAVNJA nije Ustaški nego Hrvatski iako Jugoslaveni i neke današnje nastase tvrde da je DESETI TRAVNJA samo Ustaški!

- 12.) DESETI TRAVNJA je odgovor na prošle, sadašnje i buduće klevete protiv Hrvata!
- 13.) DESETI TRAVNJA je ODRAZ svih: prošlih, sadašnjih i budućih htijenja za vlastitom HRVATSKOM DRŽAVOM!
- 14.) DESETI TRAVNJA je zauvijek pripojio Bosnu i Hercegovinu u maticu Hrvatske Države!
- 15.) DESETI TRAVNJA je najsvjetliji dio hrvatske povijesti!
- 16.) DESETI TRAVNJA je okrunio sve hrvatske poraze i pobjede; naplatio sve hrvatske mučenike koji su pali za ideju Hrvatske Države!
- 17.) DESETI TRAVNJA je socijalan na bazi slobodne izmjene privatnog vlasništva, za razliku "socijalističkog proleterijata", odnosno "radničke klase"!
- 18.) DESETI TRAVNJA je politički i jamči svojim građanima: nacionalnu, vjersku, političku, kulturnu, gospodarsku slobodu i sigurnost, poštivanje prava čovjeka i njegove osobe!
- 19.) DESETI TRAVNJA je demokratski jer je izraz temeljnih principa demokracije koji jamči jednakost svih građana Hrvatske!
- 20.) DESETI TRAVNJA je integracija svih građana Hrvatske!
- 21.) DESETI TRAVNJA je uzor Hrvatske Slobode!
- 22.) DESETI TRAVNJA je poziv na nacionalnu svijest i Dostojanstvo!
- 23.) DESETI TRAVNJA je INDEKS svih hrvatskih potreba i želja!
- 24.) DESETI TRAVNJA je GRANICA NA DRINI!
- 25.) DESTI TRAVNJA je DAN HRVATSKE DRŽAVNOSTI!

Pročelnik Mile Boban.

02-01-2016 12:34#715

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽIVO DJELO MAKSA LUBURUĆA - GOVOR MIŠKA MASLAČA U CHICAGU 30 TRAVNJA 1989. (prvi (1) dio)

(Miško Maslač (1940-2013) je bio jedan od vrlo aktivnih državotvornih Hrvata hrvatske političke emigracije. Po prvi puta sreo sam ga u Torontu na sjednici Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO. kolovoza 1978. godine. Miško Maslač nije bio korpulentan po stasu, ali je bio i prednjačio po korpulentnim hrvatsko/državotvornim idejama. Kada Miško priča on uvjerljivo priča. Bio je vrlo uvjerljivi govornik. Mnoge hrvatske supine su ga pozivale da im dođe održati govor za njihove

prikladne zabave, piknike, priredbe i slično. Za dvadesetu obljetnicu mučeničke smrti Vjekoslava Luburića, generala Drinjanina, međudruštveni odbor hrvatskih društava grada Chicaga pozvali su Miška Maslača da održi komemorativni govor o maksu Luburiću. Za hrvatsku domoljubnu stvar Miško Maslač nije znao reći NO, nego objeručke prihvaća ideju i o svome trošku putuje i izlaže se troškovima, a sve to za našu svetu hrvatsku stvar.

Prenosim ovdje u cijelosti njegov izvanredno dobar govor, sa mnogo citata generala Drinjanina. Govor je malo podug, ali je svima poznato da se u kratkom govoru ne može reći mnogo niti sve što se ima reći i što bi nazočni trebali čuti. Ali prije nego pređem na Miškov govor, stavit ću uvod u njegov govor urednika **časopisa OTPOR, br. 3/4 1989., strana 17.** (Otporaš.)

Na dan mučeničke smrti hrvatski velikana Petra Zrinjskog i Krste Frankopana, 30. travnja, u Chicagu je obilježena još jedna smrt, drugog hrvatskog velikana, hrvatskog vojskovođe, ideologije političara Vjekoslava Maksa Luburića. U hrvatskoj crkvi svetog Jeronima, punoj vjernika, misu zadužnicu prikazao je hrvatski književnik, urednik hrvatskog katoličkog glasnika i svećenik istoimene župe fra. Hrvošlav Ban. Nakon svete mise, u dvorani pokraj crkve okupilo se ooo dvije stotine Hrvata i Hrvatica da bi čuli izlaganje najavljenog gosta iz Clevelanda, tajnik HN Otpora za Sjevernu Ameriku gospodina Miška Maslača. Izlaganje o životu i radu neumrlog Generala, nazočnici su s velikom pozornošću poslušali i na kraju burno pozdravili. Slijedi izlaganje gospodina Maslača:

ŽIVODJELO MAKSA LUBURIĆA.

Prije nekoliko dana, ili točnije na 20-tog travnja, navršila se 20-ta obljetnica mučeničke smrti Vjekoslava Viteza Luburića - generala Drinjanina. Nema dvojbe da je general Luburić jedan od najvećih sinova svoje i naše domovine Hrvatske. Od najranije mladosti te kroz zadnji svjetski rat, a napose poslije rata, general Luburić najvjernije je svjedočio za svoju domovinu Hrvatsku. Naš zakleti neprijatelj koji je nadmašio i najokrutnije barbare povijesti, činio je sve što je mogao kako bi fizički likvidirao ovog hrvatskog Diva. Tipičnim četničkim načinom; kocem, nožem i štangom nasilno je zauvijek prestalo kucati jedno plemenito hrvatsko srce. Krvavi neprijatelj je prije dvadeset godina trijumfirao, oslobodivši se jednog protivnika koji je bio u stanju s njim se suočiti, i kako je to prije bivalo uvijek je izlazio pobjednikom.

Generalovu smrt Hrvati su primali različito; ali ipak su svi bili svjesni velikog gubitka koji je zadesio hrvatski narod. Mnogi su ga nastojali slijediti, imitirati, citirati, negirati, osporavati pa čak i optuživati, ali Maks i njegovo djelo već su zauzelo dostojno mjesto u našoj nacionalnoj povijesti i ono se može pomicati samo na više.

Vjekoslav Luburić je rođen 6 ožujka u Ljubuškom, Hrvatska. Rano djetinjstvo i pučku školu završava u rodnom mjestu. Nakon završene pučke škole upisuje se na glasovitu gimnaziju hercegovačkih fratara na Širokom Brijegu. Kako se već u to vrijeme osjetila prijevara ujedinjenja i krvavi teror četničkih bandi nad nezaštićenim hrvatskim pukom, mnogi hrvatski srednjoškolci, među njima i Vjekoslav Luburić, dolaze u sukob s okupacionim vlastima, što uzrokuje Vjekoslavovo isključenje iz svih srednjih škola na području Jugoslavije. Razbojstvo u beogradskoj skupštini gdje biva smrtno ranjen tadašnji vođa Hrvata Stjepan Radić i nakon toga još veći teror Aleksandrove diktature uvjetuje za stvaranje konačne odluke Vjekoslava Luburića a ta je odluka bila: Borba do konačne pobjede!

Tada, iako još vrlo mlad, odlazi Vjekoslav Luburić u Zagreb, gdje se povezuje s hrvatskim studentima i drugim aktivistima. U jednoj zgodi iz tog vremena Luburić će kasnije zapisati: BIO SAM DIJETE, KAD JE U ISTRI STRELJAN VLADIMIR GORTAN I DRUGOVI. ONI SU BILI HRVATI. OSIM TOGA HRVATI NACIONALISTI, KAO I MI U LJUBUŠKOM, ONI U ZLATARU ILI SENJU. ONI SU SE BORILI ZATO DA ISTRA BUDE HRVATSKA I DA HRVATSKA BUDE SVOJA. PA IPAK HRVATSKA IH JE SKORO PREŠUTJELA. I NE SAMO

TO, NEGO IH JE PREPUSTILA HRVATSKIM JUGOSLAVENIMA, ORJUNI, JUGOSOKOLU I TERORISTIČKIM ORGANIZACIJAMA REŽIMA, S KOJIM VLADIMIR GORTAN I DRUGOVI NISU IMALI NIKAKVE VEZE. U ZAGREBU JE TADA NA ULICE IZIŠLA TA GRUPA DA DEMONSTRIRAJU PROTIV ITALIJE. NAŠAO SAM SE MEĐU NJIMA I VIKNUO: DOLJE ITALIJA, ŽIVILA HRVATSKA DRŽAVA! ŽIVILA HRVATSKA ISTRA! GLEDALI SU ME ČUDNO ONI OKO MENE, A NAKON TOGA DOBIO SAM "NOGOM U TUR", NEKOLIKO ČUŠAKA I BIO "IZBAČEN IZ KOLONE" KOJA JA NASTAVILA ULICOM. (Nisam siguran, ali mislim da se ovi generalov citat nalazi u jednom od petnaest (15) nastavaka **POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA** koji su izlazili u novinama **OBRANA 1965-1966.**, mo. Otporaš.)

U ono vrijeme, nakon smrti Radića, među mnogima koji su se motali oko prolaza i Mačekove kuće i koji su htjeli čuvati hrvatskog vođu, da ga Srbi ne ubiju kao i Radića bio je i Vjekoslav Luburić..." već tri dana dolazi i ne da se odbiti, hoće da vidi predsjednika! reče Ive. Pa najavi ga - rekao sam Ivčecu - ne bu se stari ljutil - zapisao je Krunoslav Batušić. (Slično je tako nešto napisao i general Luburić u petom (5) opisu o Mačekovoj smrti u **OBRANI** br. 22, 1965., st, 7., mo.)

Među onima, koji su nakon mnogih razočaranja i besmislenih riječi i obećanja - piše Vjekoslav Luburić - bili smo i Moškov i ja, da se kasnije nađemo u ustaškim logorima u Mađarskoj i Italiji, u konspirativnom radu protiv najsramnije diktature koju je velikosrpstvo provodilo nad hrvatskim narodom.

Nakon drugog pokušaja uspjeva mu prijeći granicu tamnice i pridružiti se već organiziranim ustašama na glasovitom Janka Pusti. Poglavnikova parola "Na ljutu ranu, ljutu travu" postaje mu ideja vidljiva u borbi za Hrvatsku. Prirodna nadarenost i volja za slobodom pomažu mu u stjecanju vojničkog i političkog obrazovanja. Marljivo je učio i u zvanju napredovao. U ustaškom logoru Janka Pusta dobiva ime Maks. Kako je revolucionarna djelatnost pripadnika ustaške organizacije bivala sve očitija i kulminirala ličkim ustankom iz 1932, g. okupatori su počeli osjećati da im pozicije sve više slabe u narod. Zato nastoje s Italijom sklopiti sporazum davajući joj neke ustupke, na račun Hrvatske, naravno, a što bi ona za uzvrat raspustila postojeće logore i pohapsila vodstvo USTAŠE, hrvatske revolucionarne organizacije. Vojnička spremnost i gotovost hrvatske revolucionarne djelatnosti u ono vrijeme najbolje je dokazala kažnjavanjem ondašnjeg neprijatelja hrvatskog naroda br. 1 zloglasnog kralja Aleksandra u Marseille-u, 9-og listopada 1934. g. Nakon ovog veoma uspješnog i smjelog čina i pod pritiskom tada vladajućih krugova u Europi raspuštaju se ustaški logori, a ustaše stavljaju u sabirni logor na Liparima. (Sada se može malo bolje razumijeti **Poglavnikova politička igra kada je iz torinskog zatvora uputo dra. Milu Budaka, Juru Francetića, Josipa Biošić i druge Ustaše da se povrate u Hrvatsku i da tu nastave svoj ustaški rad za oslobođenje Hrvatske. Mo. Otporaš.**)

Dra. Antu Pavelića, ustaškog Poglavnika stavljaju u zatvor u Torinu. Mađarska također raspušta Janka Pustu i dio ustaša se prebacuje u Italiju, a drugi dio, njih 18 ostaje zajedno s Maksom u Mađarskoj i tu nastavlja ilegalno živjeti. Živeći prikriveno u Pešti Maks se dao na izučavanje teorije o taktici strategiji, što mu upotpunjuje njegovo već solidno praktično znanje.

Njemačka je već dosta dugo u ratu, te da sebi osigura sigurnost s juga, sklopila je s Jugoslavijom pakt o ne napadanju. Taj pakt, međutim, nije dugo trajao jer su ga beogradski pučisti proglasili nevažnim, svojim pučem kojeg su izvršili na 27 ožujka a što je rezultiralo napalm Njemačke na Jugoslaviju 6-og travnja 1941.

Ovu međunarodnu zbrku vrlo uspješno koristi hrvatska revolucionarna organizacija, te preko smog predstavnika u Hrvatskoj proglašuje NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU, 10.og travnja 1941. g. Oduševljenju nije bilo kraja i sve živo u Hrvatskoj pozdravilo je svoju nacionalnu slobodu,

obnovljenu nakon više od 800 godina.

Odmah pa proglašenju Hrvatske Države, Vjekoslav Maks Luburić vraća se sa svojih 18 boraca u Domovinu i stavlja se na raspolaganje hrvatskoj državnoj vladi. Mladoj državi prijete opasnosti sa svih strana i od različitih neprijatelja, koji se znaju i ujediniti kako bi što više nanijeli zla novoj državi. Stvaraju se prve hrvatske postrojbe. Najvažnije je bilo postaviti sigurnu zaštitu s istoka te je formirana Crna Legija kojoj je bio na čelu Maksov suborac s Janka Puste slavni Jure Francetić, i legendarna Obrana koju predvodi Vjekoslav Luburić. Teško je opisati sve bitke jer cijela Hrvatska bila je jedno veliko bojište.

Nastavlja se.

Posljednje uređivanje od Bobani : 02-01-2016 at 12:48

02-01-2016 14:27#716

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽIVO DJELO MAKSA LUBURIĆA - MIŠKA MASLAČA U CHICAGU 30 TRAVNJA 1989. (drug (2) dio)

Budući da je OBRANA imala važan položaj i uglavnom najgoreg hrvatskog neprijatelja, zato su i okršaji bili najžešći. Najvažnije i za povijest vrjednije bitke , a koje je hrvatski narod i kroz pjesme opjevao, odvijale su se na Kozari, Lijeve polju, na Ivan planino i oko Banjaluke. Ove a i druge borbe vraćaju povjerenje hrvatskome narodu u vlastitu snagu, a isto tako daju neprijatelju do znanja, da i Hrvati znaju kako se treba boriti i kako se praktično primjenjuje on a Poglavnikova: "Na ljutu rani, ljutu travu".

Što je rat više odmicao, sve je postojalo očitije da će naši himbeni saveznici rat izgubiti, te da će s njima zajedno i Hrvatska biti prisiljena na golgotu. Bilo je mnogo pokušaja i ideja za spašavanje što je samo onda spašavajuće izgledalo. Kada je pukla vijest da će se saveznici iskrcati na hrvatsku obalu, Maks Luburić bio je spreman da se sa svojim vodećim kadrom uputi njima u susret te uz dobrovoljno samokažnjavanje pokuša spasti Hrvatsku i njezinu vladu u Zagrebu, prihvaćajući svu odgovornost tijekom cijeloga rata na sebe i na svoje suborce. Još jedna ovakva mogućnost bila je planirana nakon neuspjelog puča Lorković-Vokić i o kojoj je kasnije Maks pisao...AKO BI WEHRMACHT I ABWEHR, TO JEST NAMA NESKLONA OBAVIJEŠTAJNA SLUŽBA VOJSKE, POKRENULA PROTIV NAS NEKE SNAGE, I AKO NE BI BILO MOGUĆNOSTI DA SE ODUPREMO NAŠIM SNAGAMA I UZ POMOĆ NIJEMACA, KOJI SU S NAMA MISLILI, ILI S NAMA MISLILI SPASITI SVOJE GLAVE, ONDA BI MI IŠLI U ŠUMU I POVELI BI SA SOBOM: POGlavNIKA, DR. MAČEKA, DŽAFERBEGA KULENOCIĆA I DRUGE PA TO ONI HTJELI ILI NE. IZ ŠUME BI ONDA PODUZELI KORAKE ZA SPAŠAVANJE HRVATSKE DRŽAVE PREMA MOGUĆNOSTIMA KOJE BI NAMA BILE UKAZANE, ILI PREMA STANJU KOJE BI USPJELI STVORITI. VEĆ OD DOBA RIMSKOG UGOVORA U NAŠIM RAZGOVORIMA: MOŠKOV-LUBURIĆ POSTOJALA JE UVIJEK JEDNA ALTERNATIVA: ODLAZAK U ŠUME I BRDA.

Rat se primiče kraju, i hrvatska nepobjediva vojna niže i dalje pobjede i unatoč svemu tome, što je bilo vidljivo, da će pogubno završiti za Hrvatsku. U ožujku 1944. g. tada već general, Maks Luburić

dobiva zapovijed da preuzme VRHOVNO ZAPOVJEDNIŠTVO JUŽNOG BOJIŠTA. U TU SAM SVRHU - piše dalje Maks - VEĆ BIO ORGANIZIRAO HRVATSKI NARODNI OTPOR, I TREBAO OSTATI IZA LINIJA, DOK BI MOŠKOV PRIHVATIO ONE SNAGE KOJE BI SE UPUTILE PREMA ZAGREBU. JA SAM USPIO - nastavlja dalje Maks - ODRŽATI FRONT NA IVANU, - I KAD JE ČITAVA BOSNA I HERCEGOVINA BILA VOLJNA PASTI NA IVANU DA BI SPASILA HRVATSKU DRŽAVU, BIO SAM POZVAN U ZAGREB, JER NISAM HTIO NAPUSTITI IVAN SEDLA, TE ZADNJE BRANE ŠTO JU JE IMALA HRVATSKA DRŽAVA. Na putu za Zagreb doživljava zrakoplovnu nezgodu i s potresom mozga završava na Rebro bolnici. Osvješčuje se nekoliko dana nakon udesa, a u isto vrijeme je data zapovijed za napuštanje položaja na Ivanu i povlačenje prema Zagrebu.

Još u toku pripremanja puča Poglavnik daje nalog Generalu Luburiću da stvori plan za obranu Zagreba. LOGIČNO JE DA JE ZA JEDAN TAKAV PLAN - pisao je o tome Maks - TREBALO MISLITI I NA RAZNE ZGRADE I INSTITUCIJE KOJE SU PRIPADALE CRKVI, ALI TO JE RIJEŠENO BEZ VEĆI POTEŠKOĆA. ZATO SU I NADBISKUP STEPINAC I O. MARCONE KAO I O. MASUCCI INTERVENIRALI DA BI SE NA NEKIM MJESTIMA UKLONILI TAKOVI BUNKERI PRIJE ULASKA PARTIZANA U GRAD, ŠTO JE NAŠA VLASTITA SLUŽBA I ČINILA IZ VLASTITE INICIJATIVE. (IZVOR: ["MISIJA U HRVATSKOJ" st. 289-301](#), Madrid 1967, knjiga 20, BILJEŽKA br. 4, piše general Vjekoslav Luburić ["PRO DOMO SUA"](#), moja opaska, Otporaš.)

Dr. Giuseppe Masucci, bivši tajnik izaslanstva Svete Stolice kod hrvatske Nadbiskupije, pisao je svoj dnevnik dok je boravio u N.D.Hrvatskoj i još jednu godinu dana nakon dolaska Hrvatima neprijateljskih snaga. Dnevnik je pisan po čovjeku, koji je imao osobne hrabrosti prigovoriti kako ustaškim vlastima, tako i partizanskim okupatorima Hrvatske. Tako je jednom savjetovao Generalu Drinjaninu da bude "manje okrutan", dok je Eugena Didu Kvaternika nazvao živim Neronom. I na drugom mjestu opat Masucci u svom dnevniku kaže: "ALI SAM SE MORAO VEOMA MNOGO BORITI DA ODVRATIM GENERALA LUBURIĆA OD NJEGOVE LUĐAČKE NAMJERE, DA PRUŽA ODPOR DO POSLJEDNJEG ČOVJEKA, ŠTO JE USPJELO TEK NAKON OČINSKOG NAGOVORA NADBISKUPA STEPINCA.

Približava se kraj ratu i zadnja zapovijed Poglavnika bila je, da je imenovao Generala Luburića zapovjednikom Hrvatskih Oružanih Snaga sa, kako Maks kaže, tužnom zadaćom da se izbjegne svaki mason otpor, a vojska pokupi i povuče prema Englezima. Povlačenje je naredila Hrvatska Državna Vlada, s nadom da će Englezi poštivati međunarodne ugovore, što više da će reorganizirati hrvatsku vojsku i iskoristiti je za ponovni okršaj s komunizmom, a što je kako smo vidjeli bila velika prijevara. Jedino je protiv ideje povlačenja bio General Luburić i to nije ni tajnik. Evo šta je sam o tome rekao: "POGLAVNIKU SAM IZRIČITO REKAO DA SE NE MISLIM NIKOME PREDATI, NI SADA NI POSLIJE, I DA ĆU KOD KUĆE ČEKATI DALI ĆE SE OSTVARITI ONO U ŠTO JE POGLAVNIK VJEROVAO, tj. DA ĆE AMERIKA OBNOVITI HRVATSKU I POMOĆI NAŠE ORUŽANE SNAGE, nastavlja dalje General Luburić, REKAO SAM I NA ZADNJEM SASTANKU GLAVNOG STANA, KAO I NADBISKUPU STEPINCU I NJEMAČKOM VRHOVNOM ZAPOVJEDNIKU FELDMARŠALU LEHRU U KUĆI POKOJNOG MILE BUDAKA I U PRISUTNOSTI MINISTRA ING. IVICE FRKOVIĆA, KOJI TO MOŽE I POTVRDITI. MARŠAL LEHR JE VEĆ TADA BIO U VEZI S PARTIZANIMA, I OBORIO JE GLAVU KAD SAM MU TO REKAO U LICE". JA SAM (IZ)VRŠIO I ZADNJU ZAPOVIJED - nastavio je Maks - PREVEO I OSIGURAO POVLAČENJE TE PREDAO ZAPOVJEDNIŠTVO GENERALU JUNUSU AJANOVIĆU MOM PRVOM ZAMJENIKU, I VRATIO SE U HRVATSKU, GDJE SAM SE ZADRŽAO SVE POD KRAJ 1947. g. KAD ME JE RANA PRISILILA NA PUT NA ZAPAD.

Nastavlja se.

(Izgleda da se je naš sada pok. Miško Maslač najviše služio izvorima iz novine OBRANA i dnevnikom opata Giuseppe masucci-a iz knjige "MISIJA U HRVATSKOJ". Osim toga opisi velikim slovima su generalovi citati. Mo. Otporaš.)

02-01-2016 17:52#717

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽIVO DJELO MAKSA LUBURIĆA - GOVOR MIŠKA MASLAČA U CHICAGU 30 TRAVNJA 1989., (treći (3) dio, i kraj)

Ranjen i iscrpljen s nekoliko svojih najvjernijih suboraca, General Drinjanin probija se oružjem u rudi kroz Mađarsku i Austriju te se za kratko vrijeme zadržava u Francuskoj, da bi konačno došao na zamišljeno mjesto u Španjolsku. Obzirom na opravdanu opreznost Španjolske vlasti ga hapse i nakon provjeravanja identiteta biva potpuno slobodan i susretan tako je odgovaralo njegovu položaju. U Španjolskoj se najprije dobro odmorio, rane zaliječio, jezik naučio te stekao mnogo prijatelja i onda je počeo razmišljati o onome što je bilo i onome što se mora u buduće napraviti, kako bi došli do svoje nacionalne slobode.

Eto, do sada smo upoznali Vjekoslava Luburića od djetinstva do naslova viteza koji je dobio od Poglavnika 1944. g. A sada nam je da ga upoznamo kao tvorca ideje koja je jedino moguća u sadašnjim vremenima i koja će biti aktualna sve dok postoji tamnica hrvatskog naroda i drugih naroda Jugoslavije. I zato kad se sagledaju realno i rodoljubno smjernice kojima je General Drinjanin usmjerio H.N.Otopr, mora se priznati da je ta platforma i danas 20 godina nakon njegove smrti i još više od kako je postavljena najaktuelnija u ozbiljnih hrvatskih htijenja za slobodnom Državom.

Nakon jednog vremena šutnje i izobrazbe Maks počinje svoje javno djelovanje i nastavlja a H.N.Otporom. obraćajući se svojim prijateljima i suborcima piše..."JA SAM ŠUTIO GODINAMA DA NE MORAM RUŠITI, PA SU ME POKRENULI HRVATI I NE MISLIM STATI DOK NE PADNEM. RADIM ZATO JER DRUGI NISU HTJELI, ZNALI I MOGLI. General Drinjanin je bio svjestan da se buduća borba mora prilagoditi sadašnjim vremenima i da moramo gledati Hrvatsku u budućnosti. Zato je i zagovarao reviziju svih programa i parole. Reviziju treba početi - pisao je Maks u istarskoj Drini - s ocem Domovine, sa Dr. Antom Starčevićem. Njegova vrlo dobro poznata parola..."MAKAR HRVATSKA BILA SAMO URU DUGA I URU ŠIROKA, MAKAR BILO SAMO PET HRVATA, NEKA IH TO*PET BUDE SLOBONO I SRETNO". To je moglo biti - nastavlja Maks - dostatno onda kada je Eugen Kvaternik Rakovački postavljao temelje hrvatskoj strategiji na hrvatskoj krvi, ali ne danas. JA SAM KAO DIJETE I REKAO BIH SA MAJČINIM MLJEKOM UPIJAO IDEJE OCA DOMOVINE, PA I GORNJU FATALNU PAROLU, KOJA JE KRIVA ZA RIMSKE UGOVORE, ALI NAKON BLEIBURGA DOŠAO SAM DO DRUGOG ZAKLJUČKA. TI SU ME ZAKLJUČCI DOVELI DO POBUNE PROTIV ONOGA KOGA SAM SLIJEDIO KROZ DJETINSTVO, MLADOST I U MUŽEVNO DOBA. NEZAVISNA DRŽAVA JE PALA JER SU POVRIJEĐENI PRINCIPI, A POVRIJEDILI SMO IH MI SAMI KOJI SMO DRŽAVU STVARALI, BRANILI I UMIRALI ZA ISTU.

Mnogi danas, a i davno prije pokušali su sebi i drugima pripisati ideju hrvatskog narodnog

izmirenja. Da ta ideja nije novost dovoljno je prelistati Maksove Drine i s lakoćom se uvjeriti u isto. Evo mako General Luburić o tome govori. "NAŠA JE DUŽNOST RAZUMIJETI I ONE KOJI SU BILI S NAMA, I ONE KOJI SU SE BORILI U DRUGOM TABORU, KAO I ONE KOJI NISU BILI NIGDJE. NAŠE JE STAJALIŠTE, DA SU ONI HRVATI IZ DRUGOG TABORA KOJI SU MISLILI PA MAKAR I NA CRVENU HRVATSKU I LJUDSKIJI I POŠTENIJI OD ONIH PASIVNIH OPORTUNISTA, KOJI SU SJEDILI "NA VRH TARABA" I PROMATRALI KAKO DRUGI - KRVARE GAĆE - ČEKALI PA I DANAS ČEKAJU. U istarskoj (**Drini, mo.**) General mudro zaključuje: "POVIJEST ĆE PRIZNATI ŽRTVU ONIH, KOJI SU SE BORILI PROTIV HRVATSKE DRŽAVE ZATO, DA BI ISTRA, MAKAR KROZ ROPSTVO PRIPADALA MAJCI HRVATSKOJ". Na drugom mjestu i za opće interese Hrvatske Maks piše: "DA, BIT ĆE USTAŠKIH I PARTIZANSKIH SINOVA, A BIT ĆE I ONIH U OGROMNOJ VEĆINI KOJI NITI SU USTAŠE NITI PARTIZANI, I NE ŽELE TO BITI NI U BUDUĆNOSTI. MOŽDA ĆE I KOJI OD SINOVA PISCA OVIH REDAKA I BIT USTAŠA, ALI ĆU GA NAUČITI DA BUDE USTAŠA KAKVIM SAM SE OSOBNO OSJEĆAO KAD SAM IŠAO NA JANKA PUSTU, DA BUDEM VOJNIKOM REVOLUCIONARCEM U SLUŽBI HRVATSKE DRŽAVE; ALI ĆU GA NAUČITI DA MOGNE RAZUMJETI I ONOGA KOJI BUDE IŠAO NA LIJEVO, JER ĆE HTJETI ŽRTVOVATI SEBE I SVOJE ZA SOCIJALNO UREĐENJE, ZA SOCIJALNI PRAVDU, ZA PRAVICU NARODA I ČOVJEKA, ZA LJUDSKA I DEMOKRATSKA PRAVA, ZA IDEJE MATIJE GUBCA, STJEPANA RADIĆA, ANDRIJE HEBRANGA, ISTARSKIH ANTIFAŠISTA, DALMATINSKIH PARTIZANA I HRVATSKIH PROLETERA, KOJI NE ŽELE SVOJU BUDUĆNOST NI BUDUĆNOST SVOJE DJECE STAVITI U RUKE KAPITALA I KAPITALISTA, FAŠISTIČKIH I NACI-IMPERIJALISTA I DRUGIH POTENCIJALNIH NEPRIJATELJA DRŽAVE I ČOVJEKA U NJOJ. MI NISMO ANTIKOMUNISTI - pisao je Maks LUBURIĆ - JER BITI UVIJEK PROTIV NEČEGA, ISTOVJETNO JE NIJEKANJU VLASTITE OSOBNOSTI, ZNAČI NE IMATI VLASTITE MISIJE U ŽIVOTU, te dodaje "NAŠ STAV JE JASAN: RUŠITI SVAKU JUGOSLAVIJU! RUŠITI JU S RUSIMA I AMERIKANCIMA, S KOMUNISTIMA, NEKOMUNISTIMA I ANTIKOMUNISTIMA, RUŠITI JU SA SVAKIM KOJI JU RUŠE! RUŠITI JU S DIJALEKTIKOM RIJEČI I DINAMITA, ALI RUŠITI JU BEZUVJETNO, JER AKO JEDNA DRŽAVA NEMA PRAVO OPSTATI ONDA JE TO SAMO I JEDINO JUGOSLAVIJA! Pitamo se danas imali itko ozbiljan, da proturiječi ovako kristalno čistim i dalekovidnim idejama koje je Maks Luburić propovijedao pred više od dvadeset godina? (**General Drinjanin je napisao tu povijesnu istinitu izreku u članku "ZAUZIMANJE STAVA", Obrana, br. 97-98., odmah poslije upada jedinica Varšavskog Pakta u Cehoslovačku 21 kolovoza 1968. godine. Mo.Otoptaš.**)

Pod vodstvom Generala Drinjanina H.N.Otpor razvio je vrlo jaku prosvjetno promidžbenu djelatnost. Obrana, glasilo H.N.Otpora, bila je mjesečnik, dok je revija DRINA povremene izlazila. Radni skup DRINE pod Maksovim vodstvom mudro i vrlo uspješno odabirao je gradivo za ove revije. Isto tako Maks je posvetio veliku pažnju hrvatskim pokrajinama te su poznate posvete DRINE: hrvatskom Sandžaku, Boki Kotorskoj, Drina posvećena sirotici ISTRI (u kojoj je tiskana "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**" br. 3/4 1964., st. 1821., mo.) srijemska Drina i one druge ostvarene i neostvarene zamisli. Maks je pisao onako kako to najbolje koristi hrvatskim interesima i ništa nije uljepšavao ili prilagođivao, kako bi sebe prikazao u boljem položaju ili oak nijekao možebitne propuste ili omaške koje su se dotle i njegovim djelom ili zapovijedi. Za ova ilustraciju najbolje će poslužiti spomenuti dnevnik o. masuccija. U svom osvrtu na dnevnik General Drinjanin bilježi slijedeće:

"NE ZNAČI DA ĆEMO BRANITI I ODOBRAVATI SVAKI ČIN I SVAKU OSOBU, ALI NAŠI SU NERONI BRANILI HRVATSKU DRŽAVU, A TALIJANSKI NERONI SU POMAGALI, STVARALI I VODILI UBOJICE HRVATSKOG PUKA IZ SVOJIH IMPERIJALISTIČKIH I PODLIH RAZLOGA. TAKO SAM TO I REKAO O. MASUCCIJU NE JEDNOM. OSTAJE ZA USTANOVITI DA LI STOJI NJEGOVA TVRDNJA, DA JE ON U SVOJIM DEPEŠAMA

VATIKANU GOVORIO O TOME.". U spomenutom osvrtu Maks dalje nastavlja: "DALI JE BILO LUĐAČKI STVORITI PLAN ZA OBRANU GRADA ZAGREBA, TO JE DRUGO PITANJE. JA SAM KAO GENERAL DOBIO ZAPOVIJED DA ORGANIZIRAM SNAGE ZA OTPOR PA I GRADA ZAGREBA, I STVORIO SAM VIŠE PLANOVA I JEDAN OD NJIH JE, KAO ŠTO JE LOGIČNO, BIO I BORBA ZA SVAKU KUĆU I SVAKI UGAO I DO ZADNJE KAPI KRVI. NISAM BIO PRVI NITI ZADNJI GENERAL, KOJI JE TAKAV PLAN STVORIO I KOJI BI GA BIO IZVRŠIO I ONDA, AKO JE NEKA CRKVENA ZGRADA TREBALA BITI ZA TO UPOTREBLJENA. DALI UOPĆE NETKO ZNA GRANICU IZMEĐU SAVJESTI I ZAKONA, KOJI SILI VOJNIKA KAO I REDOVNIKA NA POSLUŠNOST. I na kraju Maks zaključuje: "POVIJEST ĆE KAZATI DA LI SAM U OBRANI DRŽAVE TREBAO BITI "MANJE OKRUTAN" KAO ŠTO JE TO ŽELIO O. MASUCCI, I DA LI JE TREBALO BRANITI DRŽAVU ILI IĆI NA BLEIBURG? I DALI JE BIO LUĐAČKI PLAN, PLAN BORBE "KUĆU PO KUĆU". (Ovi podatci su iz knjige "MISIJA U HRVATSKOJ", STRANA 298., mo. Otporaš.)

Danas, kada se pažljivo prate događaji koji se odvijaju u Domovini i ako smo svjesni situacije u kojoj se kao narod nalazimo, moramo zaključiti da su nam Maksove ideje danas najpotrebnije. Sadašnju situaciju Maks predviđa još prije više od 20 godina i sve što u Drini posvećenom hrvatskom Sandžaku piše: "SRBI ĆE SA SVOJIM MAGLOVITIM PLANOVIMA I OPET DOĆI U SUKOB NE SAMO SA HRVATIMA, NEGO I SA SVIM POROBLJENIM NARODIMA JUGOSLAVIJE, SA SVIM SVOJIM SUSJEDIMA I TADA MORAMO BITI SMRENI".

Na kraju želim spomenuti još jednu od najzadnje poruka Generala Drinjanina, a koja je izrečena tek nekoliko mjeseci prije tragične pogibije, odnosno u novogodišnjoj poruci za 1969. g.

"EKIPA OTPORA ĆE STIĆI NA CILJ, A SUDBINA NAS POJEDINACA MOŽE BITI VAŽNA, ALI NE SUDBONOSNA. ZATO I NE GOVORIMO O OSOBAMA I OSOBNIM SUDBINAMA, NE BRANIMO SE OD NAPADAJA, NE NAPADAMO OSOBE, NEGO DAJEMO IDEJE, NAPADAMO IDEJE I AKO TREBA PAST ĆEMO ZA IDEJE, I TA IDEJA JE HRVATSKA DRŽAVA"!

(Eto, to je bio govor pok. Miška Maslača za dvadesetu obljetnicu generalove smrti. Na istoj stranici časopisa OTPORA je jedna mala pjesmica Ranka Primorca generalu Drinjaninu. Otporaš.)

DRINJANINU

Vječno živi generalDrinjani!
 Borcu snagu daje, Naš štab, revolucija, idea naša!
 Za Hrvatsku Državu umiru spremni,
 Desni i lijevi.
 Poziva ih general USTAŠA.

Iz zarobljeništva
 RANKO PRIMORAC
 Objavilo glasilo "Otpor",
 broj 3, 1983.

02-01-2016 22:05#718

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013
Poruke
2,348

PETO PISMO MOJIM KOMŠIJAMA - pisano za Novu Godinu 1990.

(Evo punih 26 godina od ovoga pisama kojeg sam pisao mojim susjedima. Sada se može vidjeti koliko se je promašilo ili dogodilo u ovome pismu. Mo.)

Dragi moji komšije,

Evo nas u novoj i prijelomnoj tisuću revet stotina i devedesetj (1990) godini! Evo nas na raskršću jednog povijesnog razdoblja u kojem će se odrediti i o kojem ovisi i naša sudbina, sudbina građana Hrvatske: **"Il ćemo biti, il nas neće biti"**. Evo nas ne da plačemo za onima koji su dali živote za Hrvatsku niti da sa kuburom u ruci dočikamo one koji su krivi za sudbinu Hrvatske, nego nas evo spremni preuzeti sudbinu građana Hrvatske u svoje ruke i da spremni u ovoj Novoj Godini 1990. ostvarimo ono što se nije moglo ostvariti u zadnjih 45 godina: vjera u nacionalne ideale, vjera u nacionalno i političko izmirenje, vjera u uspostavu Savezne Države Hrvatske (SDH).

kao izbjeglica preko 30 godina naučio sam kako moderni ljudi prove bilance prolog djelovanja. Zato pravimo ih i mi jer spadamo u zajednicu civiliziranih i modernih ljudi i uklopimo se u svijet i događaje koji su u zadnjih nekoliko mjeseci svijet izmijenili. Ne okrećimo glave na drugu stranu kao da nas se ništa ne tiče, kao da nismo ništa primijetili. Svaka pa i najmanja pasivnost može biti kobna u današnjem razvoju za ostvarenje vjekovnog sna hrvatskog naroda: SLOBODNA, DEMOKRATSKA I SAVEZNA DRŽAVA HRVATSKA.

Dragi moji komšije sinoć sam razgovarao sa jednim našim susjedom. Bilo je lijepo i ugodno čuti glas čovjeka kojeg nisam vidio preko 30 godina. Lijepo je bilo da ste vi ski "begeniali" moje kćeri Katrinu i Ivu/Drinu kada su prolog ljeta bile u Hrvatskoj. Sve je bilo dobro i razgovor je bio tečan sve dok nismo prešli na "našu hrvatsku" stvar. Primijetio sam veliki stvar i nesigurnost. Ne stvar od komunizma nego od srpskog i jugoslavenskog fašizma, militarizma, profesionalnog antikomunizma koji govore na zapadu o demokraciji, a potajno pripremaju teren za dovršiti plan Ilije Garašanina, Aleksandra Karađorđevića, Draže Mihailovića, Aleksandra Rankovića, Slobodana Miloševića, Vojislava Šešelje i drugih, ostvarenje "Velike Srbije", što i priložena karta svjedoči, koja je izišla koncem prošle godine u slovenskoj novini "Mladina". (Ovdje se radio o jednoj karti koje sam kopiju napravio i uz ovo pismo priložio i poslao mojim susjedima, mo. MB.) Vidite intervju dra. Franje Tudjmana u "Glas Koncila" broj 31- od 30 srpnja 1989. godine: **KAKO JE STVARAN JASENOVAČKI MIT**.

Dragi moji komšije mi smo dugo vremena čekali da nam se prilika ukaže ne samo kako govoriti o Hrvatskoj i tako slobodno slaviti Božić i druge svetkovine, nego kako stvoriti **HRVATSKU DRŽAVU** sa svim rodoljubnim snagama, kako u domovini tako isto i izvan domovine, svi zajedno. Dugo vremena smo curikali i išli natrag, pa malo naprijed, pa opet natrag, tražili zamaha i snage da krenemo naprijed, da se izvučemo iz kaljuže, iz mizerije, iz ropstva, iz moralnog i materijalnog siromaštva, da iziđemo na površinu s koje bi mogli vidjeti gdje smo bili i kako nam je bilo i s koje se možemo ubrzo osvjedočiti kako će nam lijepo biti! I sada, danas, kada nam se je ta prilika pružila - kao što se je našim očevima bila pružila 1941. i koji su znali tu priliku iskoristiti - iskoristimo ju, ne iznevjerimo sami sebe, dokažimo da znamo misliti svojom glavom a ne glavom onih koji zagovaraju neku demokraciju, neku slobodu mišljenja, ali mišljenja u okviru jugoslavenske zajednice. **To NE! NE SRLJAJMO KAO GUSKE U MAGLU**, rekao je blagopokojni Stjepan Radić.

To su pitanja koja nas muče, tište, ne daju nam spavati sve dok se ne rodi sloboda koja će jamčiti slobodan povratak svim Hrvatima dobre volje u svoju rodnu grudu Hrvatsku. Bez takove slobode meni i mnogim drugim Hrvatima neće biti dozvoljeno povratiti se kući, što će biti očiti znak da ja i

mnogi drugi nismo antikomunistički već antijugoslavenski izbjeglice. To je ono što smo mi oduvijek, od prvog dana emigracije, znali. Sada ćete znati i vi, dragi moji komšije, i sve međunarodne instance da Hrvatima nije komunizam na putu za uspostaviti Hrvatsku Državu, nego Jugoslavija.

Dakle, stvarajte hrvatske političke organizacije koje će biti odraz slobodnog mišljenja i demokracije. Budite njihovi članovi, jer spas je u onima koji pripadaju **NEGDJE** a ne u onima koji pripadaju **NIGDJE**. Zato nemojte se bojati "politike" i budno pazite šta se dešava. Ne dozvolite lažnim prorocima širiti hrvatstvo za račun spašavanja Jugoslavije. Lako ćete ih prepoznati. Ako vam zbog bilo kojih razloga ne dozvole govoriti o Hrvatskoj Državi u svim njezinim etničkim i povijesnim granicama, i ako vam ne dozvole njegovati govore onih koji su u prošlosti dali svoje mlade živote na Oltar Domovine, onda snađite da tu nešto nije uredu i da tu nema slobode, da se tu nešto krije i da se tu nešto zagovara, kao što se je u problem ratu mamilo Hrvate u "brigade" braće Radića u borbu protiv Hrvatske Države. Tu se je iskoristilo ime braće Radića protiv Hrvatske. Imadnimo to na umu da se nešto slična ne bi sada ponovilo: iskoristiti današnje praline i naše hrvatstvo za spasti Jugoslaviju.

Ako je ovo moje pismo pretjerivanje, onda je vrijeme za koje se ja i mnogi drugi Hrvati nismo smjeli povratiti svojim kućama, također pretjerivanje, za koje netko mora snositi odgovornost. Snositi ili ne nije svrha ovog pisma. Svrha ovog pisma je ukazati na znakove koji nagovještavaju skori povratak tisuće i tisuće Hrvatica i Hrvata svojim kućama, punk iskustva, znanja i novca, a Hrvatska ima dovoljno radne snage koju se može zaposliti (**o tome je danas 2 siječnja 2016. govorio gospodin Reiner, novi izabrani predsjednik Hrvatskog DRŽAVNOG Sabora, kao nova vlad treba poraditi na tome da se osigura povratak Hrvatima i da ulažu svoj novac u hrvatsku industriju, a ne ih porezima plati, mo**) u izgradnju bolje, sretnije i veseliije budućnosti. tada se izbjeglice neće osjećati izbjeglicama. Tada neće više biti Božića u izbjeglištvu. Tada će se Božići slaviti kao na odmoru, a ne kao izbjeglica, emigrant, tuđinac itd. Tada nam neće Božić biti kao jedan obični dan u tjednu, mjesecu ili godini. Tada će nam Božić biti pun slati, pun punih usta, pun ljubavi za sve, pun nade za nečim što ćemo 365 dana u godini sretni i zadovoljni očekivati, gdje ćemo svi uzviknuti **EVO NAM BOŽIĆA!**

Dragi moji komšije sa bankrotnim snagama se dalje ne može. Ne može se više ni sa starim imenima. Sve je to prošlost što događaji dokazuju u svijetu i oko nas. Ne može se ići sa ljudima slaba i pokvarena karaktera, koji će uvijek nastojati skrenuti pažnju hrvatske evolucije i revolucije sa onog glavnog. Ali može se ići sa narodom a narod je snaga. Zato idimo vedro naprijed i stupimo u Novu 1990 Godinu sa konkretnim snagama i bez ikakvih kompleksa! U tom duhu ja vas sve iskreno pozdravljam i želim vam svima Blagoslovljenu Novu 1990 Godinu!

Pisano na Novu 1990 Godinu.

U Austin-u Texas.

Vaš komšija Mile Boban.

Posljednje uređivanje od Bobani : 02-01-2016 at 22:23

02-01-2016 22:28#719

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke2,348

DOČEK NOVE 2016 GODINE U KUĆI MILE I ANNIE BOBAN U AUSTIN-U TEXAS

Kliknite na priloženi link, ako se ne otvori, otvorit će se. Photos

Odlično Milane! <http://kamenjar.com/docek-nove-2016-...ustin-u-texas/>

Objavljeno. Bravo

Dana 2. siječnja 2016. u 18:50 Annie Boban <froate@hotmail.com> je napisao/la:

Bog! dragi moj Franjo,

Samo da ti se ukratko javim da sam vrlo dobro i zdravo, fala dragom Bogu, kako ja tako i svi moji. Nadam se da i ti sa svim tvojima također dobro i zdravo, veselo i raspolože.

Priloženo četi sve reći. Stavi ovo pa neka ljudi komentiraju, a i ti komentiraj i postavlja pitanja tako da se što više razvije dijalog između Hrvatske i Texas-a

Pozdrav. Bog! Milan.

DOČEK NOVE 2016 GODINE U KUĆI MILE I ANNIE BOBAN U AUSTIN-u, TEXAS

Kao i svake godine mi imamo tradiciju pozvati prijatelje Amerikance, njihove prijatelje, znance i Hrvate za DOČEK NOVE GODINE. Tako smo učinili i ovog puta, tako da smo pozvali za četvrtak večer 31 prosinca 2015. godine za zajednički objed, piće i iće, ugodni razgovor, upoznavanje Amerikanaca i njihovih prijatelja sa našom hrvatskom tradicijom. Oduševljenju nije bilo kraja! Pitanja je bilo sa svih strana, osobito onih uzvanika kojima je bilo po prvi puta se suočiti sa hrvatskim tradicijama: kiseli kupus sa suvim mesom, sarma, baklava - moram priznati da nije bilo uštipaka - razni kolači itd., a što je najprivlačljivije bilo je to prava pravceta rakija loza koju sam ja osobno pekao 12 prosinca 2015. godine u San Luis Obispo, Kalifornija, kod jednog Amerikanca koji za to ima kotle. Moja kćer Sophija mu je za mene pričala i on je htio mene upoznati i isprobati moje znanje u pecivu rakije. Naravno da sam mu objasnio sve ono što sam osobno proživio na selu, kod kuće u Bobanovoj Dragi. Amerikanac se iznenadio, tim više da ja još to nisam zaboravio iako se približava šest desetljeća kada sam posljednji put pekao rakiju u mojoj kući 1956.

Kada smo se dobro okrijepili raznim jelom a raznim pićima utažili žeđ, prešlo se je na slikanje, razne priče, objašnjenja hrvatskih tradicija, tako da je došlo i do ovih nekoliko slika. Kako sam ja jedini koji znam i najmanje podatke ovih priloženih slika, uzvanici su bili više nego ushićeni pričom i podrijetlom pojedine slike.

Kaciga je iz Gornjeg Malovana. Bio sam tu na prvi travnja 1996. godine s jedni koji je bio u vojsci HVO. On je tada živio u selu Zlosela kod Kupresa. Htio mi je pokazati kako je srpska vojska bježala u srpnju i kolovozu 1995. godine pred hrvatskom vojskom. Snijeg je bio na zemlji a područje označeno "minska polja". Oprezno smo kroz snijeg prolazili i ja nabasao na ova kacigu, uzeo ju i donio ju u Ameriku. "Puška" u rudi je od stakla i puna TEQUILE, mexicansko piće.

Ova zemljovidna karta ne treba pojašnjenja. To je karta NDH u mojem uredu.

Ova slika sam a za sebe govori: "U" na Fes, Granica Na DRINI

Ovu kapu sam dobio na poklon od jednog hrvatskog generala vojske HV, kada je kod mene bio u

posjeti prije 18 godina.

Ovaj šešir sam dao specijalno naručiti po mojoj glavi i mojem ukusu u Midland-u Texas, prosinac 1983. Značka je Teksaskog Ranger-a

Ljiljana Antonović s ponosom je stavila "U" FES na glavu, a do nje je Pava Knežević u kapi hrvatskog časnika.

Eto, tako smo mi Hrvati pomiješani sa Amerikancima proslavili Doček Nove 2016 Godine u glavnom gradu Texasa Austin-u. Mile Boban, Otporaš

Bog Mile, Evo par slika sa party'a Ljiljana

03-01-2016 14:28#720

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI"

Ova Temeljna Načela i Dužnosti Hrvatskih Boraca u Emigracije je najprije izdao generala Maks Luburić u prvoj DRINI druge EPOHE HNO za Travanj 1960. godine. DRINA je tiskana u 25 tisuća primjeraka i razasлана u ruke hrvatskih boraca diljem svijeta. Evo šta se tu kaže u prvom paragrafu prve DRINE poslije Poglavnikove smrti:

"Veliki razlozi, povijesne perspektive, vodili su nas, kada smo počeli sa tiskanjem "Drine" vjesnika Hrvatskog Narodnog Otpora i Hrvatskih Oružanih Snaga. Ali, isto tako, veliki su nas razlozi prisilili, da "Drinu" obustavimo, i da ju, evo, s Božjom pomoću, i opet dajemo u ruku hrvatskim borcima u Domovini i izvan domovine. Zato, uz ponovno izlaženje "Drine", moramo i reći koju o našim razlozima, jer bi bez toga sve bilo nejasno."

Tko želi o ovome više saznati, neka klikne na Hrvatski Integralisti, tema: Tko je Maks Luburić, general Drinjanin, i potraži opise od 24, 25, 26 srpnja 2015.

Evo šta general Drinjanin kaže za drug izdanje ovih "Temeljna Načela i Dužnosti Hrvatskih Boraca u Emigraciji, "Drina Knjižnica" Madrid 1966.

UVUD DRUGOM IZDANJU:

" Pred šest godina, i u vrlo posebnim okolnostima, a nakon smrti Poglavnika dra. Ante Pavelića, Hrvatski Narodni Otpor tiskao je u jednoj posebnoj Drini prvo izdanje "Načela Hrvatskih Boraca". Još prije smrti pok. Poglavnika svima nama je bilo jasno da sa Poglavnikom umire i Ustaški Pokret. Pa kako smo sveukupno naše djelovanje više ili manje bazirali na Ustaškim Načelima bilo u smislu ideje kontinuiteta Nezavisne Države Hrvatske, u osobama i strukturama iz doba NDH, ukazala se bez dvolično potreba da se postave Načela koja bi služila kao norma za daljnja nastojanja.

Desetog Travnja 1960. g. tiskali smo posebnu Drinu u 25 tisuća primjeraka, tako rekoh razbacali je u domovini i u emigraciji, s ciljem da stigne u ruke starih i mladih boraca. Nismo mogli djelovati u

ime Ustaških Načela, jer niti je bilo već vođe, niti je bilo Pokreta, a niti izgleda da bi se našlo neko drugo rješenje. Nismo mogli niti kao "bivši vojnici" djelovati, jer se ne osjećamo bivšim vojnicima. Trebalo je imati ljudske "petlje" i otvoreno reći ove riječi ni pola godine nakon Poglavnikove smrti. Mo. Otporaš) Nestankom NDH nije prestala obveza hrvatskih vojnika prema njoj. Obveza vojnika ne prestigne nego u grobu, a činjenica da je srbokomunizam zavladao našim teritorije nas ne oslobađa, nego nas obvezuje..."

Nastavlja se.

Sretan Božić i Vesela svima Nova 2016 Godina! Otporaš.